LITERATURĂ UNIVERSALĂ

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern

PRIETENUL NEVĂZUT

O mână de ajutor poate veni din cele mai neobişnuite locuri…

Cecelia Ahern

PRIETENUL NEVĂZUT

Traducere de Marilena Iovu

Editura ALLFA
2007

ISBN 978-973-724-150-4

Pentru Georgina, care crede…

UNU

Era în luna iunie, într-o vineri dimineață, când m-am împrietenit cu Luke. Era ora 9.15 ca să fiu mai exact şi se întâmplă să ştiu cu precizie ce oră era, pentru că m-am uitat la ceas. Nu ştiu de ce am făcut asta, pentru că nu trebuia să fiu undeva la o oră fixă. Dar cred că există un motiv pentru toate, aşa că probabil atunci m-am uitat la ceas pentru a vă putea spune povestea aşa cum se cuvine. Detaliile sunt importante când spui o poveste, nu-i aşa?

M-am bucurat că l-am întâlnit pe Luke în dimineața aceea, deoarece eram un pic abătut fiindcă trebuia să-mi părăsesc vechiul prieten, pe Barry. El nu mă mai putea vedea. Dar asta nu conta, pentru că acum el e mai fericit şi cred că ăsta e lucrul cel mai important. Să trebuiască să-mi părăsesc cei mai buni prieteni face parte din activitatea mea. Nu e un lucru prea plăcut, dar cred că trebuie să găsim o latură pozitivă în toate, iar pentru mine asta înseamnă că, dacă n-ar trebui să-mi părăsesc cei mai buni prieteni, nu mi-aş putea face alții noi. Şi să-mi fac noi prieteni este, de departe, lucrul care-mi place cel mai mult. Probabil de aceea am fost desemnat să mă ocup de asta.

O să vă explic cu ce mă ocup imediat, dar înainte de asta vreau să vă povestesc despre dimineața când l-am cunoscut pe prietenul meu cel mai bun, pe Luke.

Am închis în urma mea poarta de la grădina din fața

casei lui Barry şi am început să merg, apoi fără niciun motiv am cotit pe prima stradă la stânga, apoi la dreapta, am mers drept înainte ceva timp, apoi iar am făcut la dreapta şi am ajuns la o zonă rezidențială numită Aleea Cerceluşilor. Probabil că se numea aşa din cauza florilor de cerceluş care creşteau peste tot. Era floră spontană, nu erau cultivate aici. Scuze, când spun „aici” este vorba de un oraş numit Baile na gCroithe, care se află în regiunea Kerry din Irlanda.

Baile na gCroithe undeva, de-a lungul vremii, a sfârşit prin a fi cunoscut în engleză ca Hartstown, dar în traducere exactă din irlandeză înseamnă Oraşul Inimilor. Ceea ce cred că sună mult mai drăguț.

M-am bucurat că am ajuns din nou în zonă; mai fusesem pe aici cu treabă când mă apucasem de activitatea asta, dar nu m-am mai întors mulți ani. Munca mea mă poartă peste tot prin țară, uneori chiar peste ocean când prietenii mă iau cu ei în vacanță, ceea ce demonstrează, că indiferent unde te-ai afla, ai întotdeauna nevoie de cel mai bun prieten.

Aleea Cerceluşilor avea douăsprezece case, şase pe fiecare parte, fiecare diferită în felul ei. Pe stradă era multă forfotă, cu o mulțime de oameni plecați după treburi. După cum am spus, era vineri dimineața, în iunie, deci era cald şi soare şi toată lumea era bine dispusă. Mă rog, nu chiar *toată lumea.*

Pe drum erau mulți copii care se jucau, mergeau pe bicicletă, se fugăreau, jucau şotronul, pietricica şi multe altele. Le auzeai râsetele şi țipetele de încântare. Probabil erau fericiți că erau în vacanță. Oricât de drăguți păreau, nu mă simțeam atras de ei. Vedeți, nu mă pot împrieteni aşa, cu oricine. Nu în asta constă misiunea mea.

Un om tăia iarba din curtea casei sale, iar o femeie uda stratul de flori purtând nişte mănuşi mari, murdare. Mirosea îmbătător a iarbă proaspăt tăiată, iar zgomotul făcut de femeia care tăia, tundea, fasona şi

reteza era ca o muzică ce se înălța spre văzduh. În altă grădină un bărbat fluiera o melodie pe care n-o ştiam, în timp ce ținea furtunul de grădină îndreptat spre maşina lui şi privea clăbucul alunecând, dând la iveală o nouă strălucire. Din când în când se răsucea şi stropea cu apă două fetițe îmbrăcate în costume de baie galbene cu dungi negre. Arătau ca două albinuțe. Îmi plăcea atât de mult să le aud chicotind.

Pe aleea casei următoare un băiat şi o fetiță jucau şotronul. I-am privit câtva timp, dar niciunul dintre ei nu a răspuns interesului meu, aşa că mi-am continuat drumul. Am trecut pe lângă copiii care se jucau în fiecare curte, dar niciunul nu m-a văzut, nici nu m-a invitat să mă joc. Tineri pe biciclete şi skateboard-uri, maşinuțe cu telecomandă vâjâiau pe lângă mine, fără să mă bage în scamă. Începusem să cred că ajungând pe Aleea Cerceluşilor greşisem un picuț, şi nu înțelegeam cum a fost posibil, pentru că de obicei îmi aleg locurile foarte bine, şi aici erau foarte mulți copii. M-am aşezat pe gardul ultimei case şi am început să mă gândesc unde greşisem drumul.

După câteva minute, am ajuns la concluzia că eram unde trebuia să fiu. Foarte rar greşesc drumul. M-am răsucit pentru a vedea casa dincolo de zidul grădinii. În grădină nu era nimeni, aşa că am studiat casa. Avea două caturi şi un garaj cu o maşină scumpă parcată afară, sclipind în soare. Pe o plăcuță atârnată de peretele de lângă mine scria „Casa Cerceluşilor”, iar casa avea flori de cerceluş care se cățărau pe perete, agățate de cărămizile maronii din fața uşii principale şi ajungând până la acoperiş. Arăta drăguț. Părți din casă aveau cărămizi maronii iar alte secțiuni erau vopsite în culoarea mierii. Unele ferestre erau pătrate, iar altele rotunde. Era foarte neobişnuit. Avea uşa din față de culoare grena, cu două ferestre lungi şi geam mătuit în panourile de sus, un mâner mare de alamă şi o cutie poştală mai jos; arăta de parcă ar fi avut doi ochi, un

nas şi o gură care zâmbeau la mine. I-am făcut cu mâna şi i-am zâmbit, fie ce-o fi. Nu mai poţi fi sigur de nimic în zilele noastre.

Tocmai când studiam uşa din faţă, aceasta s-a deschis şi a fost trântită cu putere şi cu furie de un băieţel care a ieşit afară în fugă. Avea o maşină mare, roşie de pompieri în mâna dreaptă şi o maşină de poliţie în mâna stângă. Îmi plac maşinile roşii de pompieri; sunt preferatele mele. Băiatul a sărit de pe prima treaptă a verandei şi a alergat prin iarbă, unde a aterizat în genunchi. Avea pete de iarbă pe fundul pantalonilor lui negri, ceea ce m-a făcut să râd. Petele de iarbă sunt foarte amuzante pentru că nu ies la spălat, împreună cu vechiul meu prieten Barry ne dădeam întruna pe iarbă. În fine, băiatul începu să ciocnească maşina de pompieri de maşina de poliţie şi să imite tot felul de zgomote. Avea talent la asta. Barry şi cu mine obişnuiam să facem şi noi acest lucru. E amuzant să pretinzi că faci lucruri care nu se întâmplă de obicei în viaţa reală.

Băiatul a ciocnit maşina de poliţie de cea roşie de pompieri, iar pompierul care stătea căţărat pe scara maşinii a alunecat şi a căzut. Am izbucnit în râs, iar băiatul a ridicat privirea.

Chiar m-a privit. Drept în ochi.

„Bună”, i-am spus, puţin neliniştit, dregându-mi vocea şi mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul. Purtam pantofi de sport Converse, preferaţii mei, care aveau încă pete de iarbă pe talpa albă de cauciuc de când Barry şi cu mine ne dădeam pe iarbă. Am început să frec talpa de peretele din cărămidă al grădinii încercând să curăţ petele şi gândindu-mă ce să mai spun. Deşi să-mi fac prieteni este partea mea preferată, tot sunt un pic emoţionat. Mă sperie posibilitatea că oamenii n-or să mă placă şi asta mă face să-mi tremure stomacul. Până acum am avut noroc, dar aş fi naiv dacă aş presupune că lucrul acesta se va repeta la infinit.

„Bună”, răspunse băiatul, fixând pompierul înapoi pe

scară.

„Cum te cheamă?” am întrebat, lovind cu piciorul peretele din fața mea şi frecând vârful de cauciuc. Petele de iarbă nu voiau să iasă.

Băiatul m-a studiat o vreme, m-a privit de sus până jos, parcă încercând să se hotărască dacă să-mi spună numele sau nu. Asta este partea activității mele care îmi displace total. E greu să vrei să te împrieteneşti cu cineva iar acel cineva să nu dorească acelaşi lucru. Uneori chiar se întâmplă aşa, dar până la urmă cel în cauză îşi revine fiindcă, conştient sau nu, şi el îşi doreşte să fiu acolo.

Băiatul avea părul blond spălăcit şi ochii mari, albaştri. Mi se părea că-l ştiu de undeva, dar nu-mi dădeam seama de unde.

Într-un final răspunse. „Mă cheamă Luke. Pe tine cum te cheamă?”

Mi-am îndesat mâinile adânc în buzunare şi m-am concentrat să-mi lovesc piciorul drept de zidul grădinii. Făceam ca bucățile de cărămidă să se sfărâme şi să se împrăştie pe jos. Fără să-l privesc i-am răspuns „Ivan”.

„Bună, Ivan”, a zâmbit el. Dinții din față îi lipseau.

„Bună, Luke”, i-am zâmbit la rândul meu.

Mie nu-mi lipsea niciun dinte.

„Îmi place maşina ta de pompieri. Prietenul – fostul meu amic – Barry avea una la fel ca a ta şi ne jucam cu ea întruna. Totuşi are un nume cam aiurea, pentru că dacă treci cu ea prin foc se topeşte”, i-am explicat, având în continuare mâinile îndesate în buzunare, făcându-mi umerii să îmi astupe urechile. În jurul meu se făcuse linişte, aşa că mi-am scos mâinile din buzunar ca să aud ce spune Luke.

Luke începu să se tăvălească prin iarbă râzând. „Tu treci cu maşina de pompieri prin foc?” chicotea el.

„Păi altfel de ce ar chema-o maşină de pompieri?” am răspuns bătând în retragere.

Luke se rostogoli pe spate, fluturând picioarele în aer

şi hohotind de râs. „Nu, fraiere! Maşinile de pompieri sting focul!”

Am rămas pe gânduri câteva clipe. „Hmm. Hai să-ți spun eu ce stinge focul, Luke, i-am explicat foarte serios. „Apa”.

Luke s-a bătut uşor cu palma peste cap, a exclamat „phu!” a făcut ochii cât cepele şi s-a tăvălit prin iarbă.

Am început să râd. Luke chiar avea haz.

„Vrei să te joci?”, şi-a ridicat el sprâncenele, întrebător.

Am zâmbit subțire. „Sigur că da, Luke. Joaca e preferata mea!” şi am sărit peste gardul grădinii, ajungând lângă el, în iarbă.

„Câți ani ai?” mă întrebă el suspicios. „Pari de vârsta mătuşii mele”, se încruntă el, „iar mătuşii mele nu-i place să se joace cu maşina mea de pompieri”.

Am dat din umeri. „Atunci mătuşa ta este o asaocitcilp acră şi plicticoasă!”

„O *asaocitcilp!”,* exclamă Luke voios. „Ce înseamnă „asaocitcilp”?

„O persoană plicticoasă”, am spus scobindu-mă în nas, pronunțând cuvântul de parcă ar fi fost o boală; de parcă îmi inventam propriul limbaj.

„Plicticoasă”, repetă Luke după mine, scobindu-se în nas, „uuh”.

„Dar, mă rog, tu câți ani ai?”, l-am întrebat pe Luke, în timp ce tamponam maşina de poliție de maşina de pompieri. Pompierul şef căzuse iarăşi de pe scară. „Tu arăți ca mătuşa *mea”,* l-am acuzat eu, iar Luke era gata să cadă pe jos. Râdea de nu mai putea.

„Ivan, am doar şase ani! Şi nu sunt *fată!”*

„Aha”. De fapt n-am nicio mătuşă, dar i-am spus într-o doară, pentru a-l face să râdă. „Când ai şase ani nu trebuie să spui *doar”.*

Tocmai când voiam să-l întreb care este desenul lui animat preferat, uşa casei se deschise şi am auzit un țipăt. Luke se albi la față şi m-am uitat spre locul unde

îşi îndreptase privirea.

„SAOIRSE, DĂ-MI CHEILE ÎNAPOI!” strigă o voce disperată. O femeie agitată, roşie în obraji, cu o expresie sălbatică pe chip şi şuviţe lungi de păr roşcat slinos, ieşi în goană din casă. Un alt ţipăt al vocii din casă o făcu să se împiedice de treapta de sus a verandei şi să cadă. Trase o înjurătură, în timp ce se izbea de peretele casei. Ridicând privirile se uită în direcţia în care Luke şi cu mine stăteam în capătul grădinii. Gura i se deschise a zâmbet, dând la iveală un şir de dinţi încălecaţi şi galbeni. M-am dat cu un pas înapoi. Am observat că şi Luke se retrăsese. I-a făcut lui Luke un semn cu pumnul strâns şi degetul mare ţinut în sus şi i-a spus cu o voce răguşită „Salut, puştiule”. Se desprinse de perete, făcu un gest şovăitor cu mâna şi se îndreptă iute spre maşina parcată pe alee.

„SAOIRSE!” Vocea din casă ţipă iarăşi. „CHEM POLIŢIA DACĂ PUI PICIORUL ÎN MAŞINĂ!”

Femeia cu părul roşcat râse zgomotos, apăsă dispozitivul de alarmă iar farurile pâlpâiră şi scoaseră un sunet scurt. Deschise uşa, urcă, se lovi cu capul de maşină, înjură iarăşi şi trânti uşa în urma ei. Am auzit sunetul de blocare a uşilor. Câţiva copii de pe drum se opriră să privească scena care se desfăşură în faţa lor.

În sfârşit, posesoarea vocii misterioase ieşi în fugă din casă, cu telefonul la ureche. Arăta extrem de diferit faţă de cealaltă. Avea părul pieptănat şi strâns la spate. Purta un costum gri elegant, care nu se potrivea cu vocea ei subţire, necontrolată. Şi ea era roşie la faţă şi avea respiraţia întretăiată. Pieptul i se ridica şi i se cobora cu repeziciune, în timp ce încerca să alerge cât putea de repede pe tocurile înalte către maşină. Dădu roată maşinii, încercând să tragă de mâner pentru a deschide uşa. Când văzu că nu reuşeşte, ameninţă că sună la 999.

„Sun la poliţie, Saoirse”, ameninţă ea, fluturând telefonul în faţa ferestrei şoferului.

Saoirse zâmbi în colțul gurii din interiorul mașinii și pomi motorul. Vocea femeii cu telefonul la ureche deveni rugătoare, implorând-o să coboare din mașină. Sărind de pe un picior pe celălalt, părea că avea pe cineva pe sub piele, încercând să iasă afară, ca incredibilul Hulk.

Saoirse prinse viteză pe aleea pietruită. La jumătatea drumului, mașina încetini. Femeia cu telefonul își relaxă umerii și păru ușurată. În loc să se oprească complet, mașina se târî, în timp ce geamul din partea șoferului se deschise și două degete apărură afară, ținute sus pentru a putea fi văzute.

„Aha, deci se va întoarce în două minute", i-am spus lui Luke, dar el se uită ciudat la mine.

Femeia cu telefonul privi înspăimântată cum mașina accelerează pe drum, gata-gata să lovească un copil aflat pe stradă. Câteva șuvițe ieșiră din cocul strâns în vârful capului, de parcă ar fi vrut să urmărească ele mașina.

Luke lăsă capul în jos și fixă în tăcere pompierul de scară. Femeia scoase un țipăt disperat, ridică mâinile în aer și se întoarse pe călcâie. Se auzi un pocnet, căci tocul se înțepenise în pavajul aleii. Femeia trase piciorul sălbatic, devenind cu fiecare secundă mai nervoasă, iar până la urmă pantoful ieși dintre pietre, dar tocul rămase înțepenit.

„LA NAAIBA!", zbieră ea. Șchiopătând pe un toc și ceea ce era acum o talpă plată, se îndreptă spre verandă.

Trânti ușa în urma ei și fu înghițită de casă. Ferestrele, mânerul ușii și cutia de scrisori îmi zâmbiră iarăși, așa că le-am răspuns cu un zâmbet.

„Cui îi zâmbești?", mă întrebă Luke încruntat.

„Ușii", am replicat, gândindu-mă că era evident.

Luke mă privi lung, la fel de încruntat, rămas pe gânduri după cele văzute și uimit de ciudățenia de a-i zâmbi unei uși.

O vedeam pe femeia cu telefonul, prin geamul ușii din față, străbătând holul cu pași mari.

„Ea cine este?”, am întrebat, întorcându-mă spre Luke.

Era evident zdruncinat.

„E mătuşa mea”, şopti el. „Are grijă de mine”.

„A”, am spus. „Iar cea din maşină cine era?”

Luke plimba maşina prin iarbă încet, turtind firele peste care trecea. „Ea… aceea e Saoirse”, spuse el încet. „E mama mea”.

„O”. Se lăsă o tăcere şi îmi dădeam seama că era trist. „Seersha”, am repetat numele, plăcându-mi cum suna; era de parcă vântul îmi ieşea din gură cu rafale sau ca zgomotul copacilor care vorbesc unii cu ceilalți în zilele vântoase. „Seeeer-sshaaa…”. Până la urmă m-am oprit, căci Luke mă privea chiorâş.

Am ridicat o untieră de pe jos până în dreptul bărbiei lui Luke. Pielea lui palidă căpătă un pic de strălucire. „Îți place untul”, am constatat eu. „Deci Saoirse nu e prietena ta?”

Fața lui Luke se însufleți imediat şi el chicoti. Dar nu la fel ca înainte.

„Cine e prietenul tău Barry, de care ai pomenit?”, întrebă Luke, tamponând maşina mai rău ca înainte.

„Se numeşte Barry McDonald”, am zâmbit eu, amintindu-mi de jocurile pe care le jucam cu Barry.

Ochii lui Luke se aprinseră. „Barry McDonald este cu mine în clasă!”

Atunci mi-am dat seama. „Ştiam eu că te cunosc de undeva, Luke. Te vedeam în fiecare zi când mergeam la şcoală cu Barry”.

„Mergeai la şcoală cu Barry?”, întrebă el, surprins.

„Da, mă distram de minune cu Barry la şcoală”, am râs eu.

Luke făcu ochii mici. „Dar nu te-am văzut acolo”.

Am început să râd. „Normal că nu m-ai văzut, cap sec”, am spus, ca pentru mine.

DOI

Elizabeth simți că inima îi bătea cu putere, de parcă avea ciocane în piept, în timp ce străbătea de la un capăt la altul holul lung, cu parchet de stejar, al casei sale. Ținând strâns telefonul între ureche şi umăr, asculta târâitul soneriei, deşi prin minte îi treceau mii de gânduri, făcând-o să nu mai desluşească lucrurile cu claritate.

Se opri pentru o clipă din mers, îndeajuns cât să-şi privească imaginea reflectată în oglindă. Ochii ei căprui se măriră îngroziți. Foarte rar îşi permitea să arate atât de neglijentă. Atât de *lipsită de control.* Şuvițele părului ei castaniu ieşeau din coc, făcând-o să arate ca şi cum şi-ar fi băgat degetele în priză. Rimelul pătrunsese prin ridurile din jurul ochilor, rujul se ştersese, lăsând la iveală doar conturul buzelor trasat cu creionul, iar fondul de ten se strânsese în părțile uscate ale tenului ei închis la culoare. Nu mai rămăsese nimic din înfățişarea ei feciorelnică. Ceea ce făcea ca inima să-i bată puternic, cuprinsă de panică.

Respiră, Elizabeth, respiră, îşi spuse. Îşi trecu o mână tremurată peste păr, forțând şuvițele rebele să se aşeze. Îşi şterse rimelul cu un deget, strânse din buze, îşi netezi sacoul şi îşi drese vocea. Era doar o lipsă trecătoare de concentrare din partea ei, nimic mai mult. Care nu trebuia să se mai repete. Îşi mută telefonul la urechea stângă şi observă cum cercelul ei Claddagh îi

lăsase o urmă pe gât. Atât de puternică fusese presiunea cu care ținuse telefonul pe umăr.

În cele din urmă cineva răspunse iar Elizabeth se întoarse cu spatele la oglindă pentru a fi atentă. Gata cu visarea.

„Alo, ați apelat 999 Serviciul de Urgență, unde doriți să vă fac legătura?”

„La poliție, vă rog”, solicită ea, calmă. Vocea fermă îi încetini pulsul. *Creierul poate întotdeauna păcăli inima.*

„Alo, aici poliția, ce problemă aveți?” se auzi o altă voce la telefon.

Elizabeth clipi din ochi deoarece o recunoscuse. „Bună Marie, sunt Elizabeth… din nou. Saoirse a fugit cu maşina”. Făcu o pauză. „Din nou”.

Se auzi un oftat slab la celălalt capăt al firului. „Cu cât timp în urmă, Elizabeth?”

Elizabeth se aşeză pe treapta de la capătul scării, aşteptând obişnuita serie de întrebări. Închise ochii, vrând să clipească, dar uşurarea de a bloca orice imagine exterioară o făcu să-i țină închişi. „Acum cinci minute”. „Am înțeles. A spus unde se duce?”

„În lună”, răspunse ea pe un ton firesc.

„Poftim?” întrebă Marie.

„M-ai auzit. A spus că se duce în lună”, spuse Elizabeth pe un ton hotărât. „Se pare că acolo oamenii o vor înțelege”.

„În lună”, repetă Marie.

„Da”, răspunse Elizabeth, cu iritare în glas. „Poate ar trebui să o cauți pe autostradă. Îmi închipui că dacă ai vrea să te îndrepți spre lună pe acolo ai ajunge cel mai repede, nu-i aşa? Deşi nu ştiu exact ce ieşire va alege. Cea care se află mai la nord, presupun. S-ar putea îndrepta spre nord – est înspre Dublin sau, cine ştie, poate o va lua spre Cork? Poate există un avion care să o ia de pe planeta asta. De asemenea aş verifica şi autostrada…”

„Linişteşte-te, Elizabeth; ştii că trebuie să pun

întrebări”.

„Ştiu”. Elizabeth încercă iar să se calmeze. Ratase o întâlnire importantă. Importantă pentru ea, importantă pentru firma ei de design interior. Femeia care îl îngrijea pe Luke o sunase la serviciu speriată... din nou... şi Elizabeth trebuise să lase totul baltă... din nou... şi să plece în grabă acasă... din nou. Dar n-ar fi trebuit să o surprindă faptul că lucrul acesta se întâmplase... din nou. Era totuşi surprinsă că dădaca lui Luke, Edith se întorcea în fiecare zi la lucru. Timp de şase ani o ajutase pe Elizabeth cu Luke, şase ani de drame, şi totuşi, după toți aceşti ani de loialitate, Elizabeth se aştepta în orice zi să primească un telefon sau o scrisoare prin care aceasta să o anunțe că demisionează. Să fii dădaca lui Luke era o mare povară. Dar la fel era şi să fii părintele adoptiv al lui Luke. „Elizabeth, mai eşti acolo?”

„Da”. Deschise ochii brusc. Nu se concentra suficient. „Iartă-mă, ce ai spus?”

„Te-am întrebat cu ce maşină a plecat”.

Elizabeth dădu ochii peste cap şi se strâmbă înspre telefon. „Aceeaşi, Marie. Aceeaşi maşină blestemată ca şi săptămâna trecută, săptămâna dinaintea ei şi săptămâna dinaintea acesteia”, se răsti ea.

Marie rămase de neclintit. „Care e...?”

„BMW”, o întrerupse ea. „Acelaşi blestemat BMW Cabriolet negru, decapotabil. Patru roți, două uşi, un volan, două oglinzi laterale, faruri şi...”.

„Aşa mai departe”, o întrerupse Marie. „În ce stare era?” „Foarte lucioasă – tocmai o spălasem”, răspunse obraznic Elizabeth.

„Grozav – şi în ce stare era Saoirse?”

„Cea obişnuită”.

„În stare de ebrietate?”

„Întocmai”. Elizabeth se ridică şi făcu câțiva paşi pe hol, până la bucătărie. Soarele lumina peste tot. Tocurile făceau un ecou puternic în camera goală, cu tavan înalt. Toate erau la locul lor. În cameră era foarte cald de la

soarele care dogorea cu putere prin sticla luminatorului. Elizabeth îşi ținea ochii obosiți pe jumătate închişi din cauza luminii. Bucătăria curată strălucea în lumina soarelui, granitul negru al blatului de bucătărie sclipea, obiectele cromate oglindeau ziua senină. Un paradis din oțel şi nuc. Se îndreptă țintă spre maşina de espresso. Salvarea ei. Având nevoie de o infuzie de viață în corpul ei epuizat, deschise dulapul de bucătărie din nuc şi scoase de acolo o ceşcuță bej de cafea. Înainte de a închide uşa, răsuci o ceaşcă, astfel încât mânerul să fie pe partea dreaptă, ca toate celelalte. Deschise sertarul de tacâmuri, observă că un cuțit se afla în compartimentul pentru furculițe, îl puse la locul lui, luă o linguriță şi îl închise.

Cu coada ochiului văzu prosopul de bucătărie mototolit pe mânerul cuptorului. Aruncă prosopul murdar în debara, luă un prosop curat din teancul călcat, îl împături cu grijă şi îl aşeză pe mânerul cuptorului. Toate erau la locul lor. Ce bine ar fi fost ca şi viața să îi fie la fel de ordonată.

„Da, nu mi-am schimbat numărul de înmatriculare în ultimele săptămâni aşa că da, e acelaşi", răspunse ea plictisită unei alte întrebări fără rost pusă de Maria. Aşeză ceaşca fierbinte de espresso pe suportul de marmură care proteja masa de sticlă din bucătărie. Îşi netezi fusta, luă o scamă de pe jachetă, se aşeză în seră şi privi grădina imensă, iar dincolo de ea dealurile verzi care păreau nesfârşite. Patruzeci de nuanțe de verde, auriu şi cafeniu.

Inspiră aroma puternică a cafelei aburinde şi imediat se simți revigorată. Îşi imagină sora alergând pe dealuri în maşina ei decapotabilă, cu o mână ridicată în aer, cu părul roşu ca focul fluturând în vânt, crezând că e liberă. *Saoirse* însemna libertate în irlandeză. Numele fusese ales de mama ei, într-o ultimă încercare disperată de a face ca sarcinile de mamă pe care le dispreţuia atât de mult să nu mai pară aşa o pedeapsă.

Dorința ei era ca a doua ei fiică să o elibereze de cătuşele căsătoriei, maternității, responsabilității şi… realității.

Mama ei îl cunoscuse pe tatăl lor când avea şaisprezece ani. Se afla în trecere prin orăşelul acela şi îl cunoscuse pe fermier în barul local. Era cu doisprezece ani mai mare decât ea şi fusese captivat de natura ei sălbatică, misterioasă şi lipsită de griji. Ea se simți măgulită. Aşa că s-au căsătorit. La optsprezece ani au avut primul lor copil, Elizabeth. Aşa cum s-a dovedit, mama lor nu putea fi îmblânzită şi găsea teribil de frustrant faptul că era țintuită într-un orăşel adormit, între nişte dealuri pe lângă care voise doar să treacă. Un bebeluş plângăcios şi nopțile nedormite făcuseră ca mintea ei să o ia razna. Visele libertății ei personale se confundau cu realitatea iar ea începu să lipsească zile întregi, una după alta. Pleca să exploreze, să descopere locuri noi şi alți oameni.

Elizabeth s-a îngrijit pe sine şi pe tatăl ei tăcut, cufundat în gânduri şi a învățat să nu întrebe când se va întoarce mama ei acasă pentru că ştia în inima ei că, în cele din urmă, se va întoarce, cu lacrimi pe obraz, cu ochii strălucind şi vorbind cu respirația întretăiată despre tot ce avea de oferit lumea în care fusese. Pătrundea pe nesimțite în viețile lor, ca o boare proaspătă de vară, aducând înflăcărare şi speranță. Atmosfera din mica lor fermă se schimba de fiecare dată când se întorcea, cei patru pereți o ascultau şi-i sorbeau entuziasmul. Elizabeth stătea la capătul patului mamei ei ascultându-i poveştile, teribil de încântată. Această atmosferă dura doar câteva zile, până când mama se sătura să tot povestească, dorind mai degrabă să trăiască alte poveşti.

Adesea aducea suveniruri: scoici, pietre, frunze. Elizabeth îşi amintea o vază de iarbă înaltă, proaspătă care stătea în centrul mesei în sufragerie ca şi cum ar fi fost cea mai exotică plantă creată vreodată. Când a

întrebat de unde fusese culeasă, mama ei a clipit din ochi şi i-a dat un bobârnac, promiţându-i lui Elizabeth că într-o zi va înţelege. Tatăl ei stătea tăcut în scaun lângă şemineu, citind ziarul, dar neîntorcând niciodată pagina. Era la fel de pierdut ca şi ea în lumea cuvintelor ei.

Când Elizabeth avea doisprezece ani, mama ei rămase din nou însărcinată şi, în ciuda faptului că numise nou-născutul Saoirse, copilul nu-i oferise libertatea după care tânjea, aşa că ea plecă într-o altă expediţie. Dar nu se mai întoarse. Tatăl ei, Brendan, nu se interesa deloc de mlădiţa care o îndepărtase pe soţia lui, aşa că o aştepta tăcut în scaunul lui de lângă şemineu. Citind ziarul, dar neîntorcând niciodată pagina. Ani de zile. O veşnicie. În curând inima lui Elizabeth obosi să-şi aştepte mama, iar Saoirse deveni responsabilitatea ei.

Saoirse moştenise înfăţişarea celtică a tatălui ei, cu părul blond de culoarea spicului şi pielea albă, în timp ce Elizabeth era leită mama ei. Pielea închisă, părul castaniu, ochi aproape negri; în vinele ei curgea sânge spaniol, vechi de sute de ani. Elizabeth semăna cu mama ei tot mai mult cu fiecare zi care trecea şi ştia că tatălui ei îi era greu. Crescu urându-se din cauza asta, deşi făcea eforturi pentru a face conversaţie, încercând în acelaşi timp să-şi dovedească sieşi şi tatălui ei că nu avea nimic în comun cu mama ei, că era capabilă de loialitate. Când Elizabeth termină şcoala, la optsprezece ani, se confruntă cu dilema de a se muta în Cork pentru a urma universitatea. Tatăl ei vedea acest lucru ca o abandonare; considera abandon orice prietenie pe care ea o avea cu oricine. Implora atenţia ei, cerea mereu să fie singura persoană din vieţile fiicelor lui, ca şi cum asta le-ar fi împiedicat să plece de lângă el. Aproape că reuşise şi acesta era în mare parte motivul pentru lipsa vieţii sociale sau a unui cerc de prieteni din viaţa lui Elizabeth. Era nevoită să plece când începeau nişte conversaţii politicoase, ştiind că va plăti pentru orice

timp nejustificat petrecut departe de casă cu priviri dezaprobatoare şi cuvinte pline de reproş. În orice caz, să aibă grijă de Saoirse şi să meargă la şcoală îi ocupa tot timpul. O acuza că era la fel ca mama ei, că se considera superioară lui şi aşezării Băile na Croi. Ea considera orăşelul cam claustrofob şi simțea că ferma mohorâtă era condamnată la întuneric, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc.

I se părea că şi ceasul din perete al bunicului aştepta întoarcerea mamei lor.

„Şi Luke, unde e?” întrebă Marie încet la telefon, aducând-o pe Elizabeth rapid în prezent.

Elizabeth râse amar. „Chiar crezi că Saoirse l-ar lua cu ea?”

Tăcere.

Elizabeth oftă. „E aici”.

Saoirse era mai mult decât un nume pentru sora ei. Îi dăduse o identitate, un mod de viață. Tot ceea ce reprezenta numele trecuse în sângele ei. Era înfocată, independentă, sălbatică şi liberă. Urma într-atât modelul mamei pe care n-o cunoscuse niciodată, încât Elizabeth avea senzația că îşi vede mama. Dar o scăpase din mână. Saoirse rămase însărcinată la şaisprezece ani şi nimeni nu ştia cine era tatăl, cu atât mai puțin ea însăşi. După naşterea copilului nu-i păsă prea mult de numele lui, dar, ca şi mama ei înainte de ea, vru să-l boteze Lucky[1].

O altă dorință. Aşa că Elizabeth îl numi Luke. Şi iarăşi, de data asta la douăzeci şi opt de ani, un copil deveni responsabilitatea lui Elizabeth.

În ochii lui Saoirse nu era nici măcar o licărire de recunoaştere când îl privea pe Luke. Pe Elizabeth o speria să vadă că nu era nicio legătură, cât de mică. Elizabeth nu-şi propusese să aibă copii; de fapt făcuse un pact cu sine însăşi, să nu aibă *niciodată* copii. Dar la douăzeci şi opt de ani, după ce învățase pe rupte la şcoală, iar apoi la facultate şi pornise cu succes propria

ei firmă de design interior, munca ei asiduă însemna că e singurul membru al familiei în stare să-i ofere o viață bună lui Luke. Îşi atinsese scopurile deținând controlul, păstrând ordinea, nepierzându-se o clipă cu firea, fiind mereu realistă, crezând în fapte, nu în vise şi, mai presus de orice muncind pe brânci. De la mama şi sora ei învățase că nu va ajunge nicăieri urmând vise nostalgice şi speranțe nerealiste.

Deci acum avea treizeci şi cinci de ani şi locuia singură cu Luke într-o casă pe care o iubea. O casă pe care o cumpărase – şi pe care o plătea – singură. O casă pe care o transformase într-un paradis al ei, locul în care se putea retrage şi se putea simți în siguranță. Singură, pentru că iubirea era unul dintre acele sentimente pe care nu le puteai controla. Iar ea voia să dețină controlul. Iubise, fusese iubită, ştia ce înseamnă să visezi şi simțise cum e să pluteşti. Învățase şi cum e când aterizezi pe pământ cu o bufnitură. Cum trebuise să aibă grijă de copilul surorii ei, iubirea ei se îndepărtase şi de atunci nu mai avusese pe nimeni. Învățase să nu se mai lase copleşită de sentimente.

Uşa de la intrare fu izbită de perete, iar ea auzi lipăitul unor picioruşe pe hol.

„Luke!”, strigă ea, acoperind receptorul cu o mână.

„Mdaa?”, întrebă el inocent, ochii albaştri şi părul blond apărând de după uşă.

„Da, nu mdaa”, îl corectă ea sever. Vocea ei era plină de autoritate, lucru la care devenise profesionistă de-a lungul anilor.

„Da”, repetă el.

„Ce faci?”

Luke ieşi de după uşă în hol, iar Elizabeth văzu dintr-o privire genunchii colorați de iarbă.

„Ivan cu mine ne jucăm la calculator”, explică el.

„Eu şi Ivan”, îl corectă ea şi continuă să o asculte pe Maria la celălalt capăt al firului, care solicita trimiterea unei maşini de poliție. Luke îşi privi mătuşa şi se

întoarse în camera de joacă.

„Stai pe loc”, strigă Elizabeth în telefon, cuprinsă de panică, realizând ceea ce-i spusese Luke. Sări din scaunul pe care se afla, lovind piciorul mesei şi răsturnând cafeaua pe masa din sticlă. Afurisi. Picioarele negre din fier forjat scârțâiră pe marmură. Ținând telefonul la piept, alergă pe hol, până la camera de joacă. Îşi lungi gâtul după colț şi îl văzu pe Luke, stând pe covor, cu ochii țintă la ecranul calculatorului. Aici şi în dormitorul lui erau singurele locuri din casă unde erau permise jucăriile. Faptul că îngrijea un copil nu o schimbase aşa cum ar fi fost de aşteptat; nu-i îmblânzise părerile în niciun fel. Fusese în vizită în multe dintre casele prietenilor lui Luke, atunci când îl ducea sau îl lua de acolo, atât de pline de jucării, încât te împiedicai de ele prin toată casa. N-avusese încotro şi trebuise să rămână la o cafea cu mamele acestora, în timp ce stătea pe ursuleți de pluş, înconjurată de sticle, lapte praf şi scutece. Dar nu şi în casa ei. Lui Edith i se explicaseră regulile, când îşi începuse activitatea iar aceasta se conformase. Pe măsură ce Luke creştea şi înțelegea anumite lucruri, el îi respecta ascultător dorințele şi îşi continua joaca în camerele dedicate acestui scop.

„Luke, cine e Ivan?”, întrebă Elizabeth, scotocind din priviri toată camera. „Ştii că n-ai voie să aduci copii străini acasă”, continuă ea, îngrijorată.

„E noul meu prieten”, răspunse el într-o doară, fără să-şi mute ochii de la ecran.

„Ştii că trebuie să-ți cunosc prietenii înainte de a-i aduce acasă. Unde e?”, întrebă ea, deschizând uşa şi intrând în camera lui Luke. Se ruga ca acest prieten să fie mai bun decât ultimul, care era un mic terorist.

„Acolo”, arătă Luke cu capul în direcția ferestrei, tot fără să-şi mişte privirea.

Elizabeth se îndreptă spre fereastră şi privi spre grădina din față. Îşi încrucişă brațele.

„Se ascunde?”

Luke apăsă pe tasta pauză a jocului de la calculator şi în sfârşit îşi luă ochii de la cei doi luptători de pe ecran. Se încruntă. „E chiar acolo!” şi arătă spre fotoliul în formă de pară aflat pe covor, la picioarele lui Elizabeth.

Elizabeth făcu ochii mari uitându-se la fotoliu. „Unde?”

„Chiar acolo”, repetă el.

Elizabeth îl privi scurt. Ridică brațele privindu-l întrebător.

„Lângă tine, pe fotoliu”. Luke ridică tonul, nervos. Se uita fix la fotoliul galben, din catifea, de parcă ar fi vrut să-l facă să apară pe prietenul său.

Elizabeth îi urmări privirea.

„Îl vezi?” El scăpă maneta de control şi se ridică iute în picioare.

Urmă o tăcere tensionată, iar Elizabeth simți ura lui Luke emanând din tot corpul. Putea ghici ce simțea. De ce nu putea şi ea să-l vadă, de ce nu se putea juca şi ea cu el, măcar o dată, de ce nu voia şi ea să se prefacă? îşi înghiți nodul din gât şi se uită prin cameră, să vadă dacă totuşi nu-l observase pe prietenul lui. Nimic.

Se aşeză în vine, ca să fie la acelaşi nivel cu el, iar genunchii îi trosniră. „Nu mai e nimeni altcineva în cameră, în afară de noi doi”, spuse ea în şoaptă. I se părea mai uşor să spună lucrul ăsta în şoaptă. Mai uşor pentru ea, sau pentru Luke, nu prea ştia.

Lui Luke începură să-i curgă lacrimile pe obraji iar pieptul i se zgudui de plâns. Stătea în centrul camerei, înconjurat de fire de calculator, cu mânuțele pe lângă corp, arătând lipsit de apărare. Elizabeth simțea cum îi bate inima în piept, *te rog să nu fii ca mama ta, te rog să nu fii ca mama ta.* Ştia prea bine cum e să te laşi furat de lumea fanteziei.

În cele din urmă Luke explodă şi privi în spațiu. „Ivan, spune-i ceva!”

Se lăsă o tăcere în timp ce el privea în spațiu, apoi

râse isteric. El o privi la rândul lui pe Elizabeth şi zâmbetul i se stinse când văzu lipsa ei de reacție. „Nu-l vezi?”, scânci el nervos, apoi repetă mai supărat „De ce nu-l vezi?”

„Gata, gata!”. Elizabeth încercă să nu se lase cuprinsă de panică. Se retrăsese până în punctul în care deținea controlul. Nu-l putea vedea, iar creierul ei refuza să o lase să se prefacă. Voia să iasă repede afară din cameră. Ridică piciorul, pentru a trece peste fotoliul galben, dar se opri, preferând să îl ocolească. Ajunsă la uşă aruncă o ultimă privire să vadă dacă nu-l putea zări pe misteriosul Ivan. Nici urmă de el.

Luke dădu din umeri, privind undeva în cameră, se aşeză şi continuă să se joace cu luptătorii.

„Acum o să fac pizza, Luke”.

Tăcere. Ce altceva putea ea să spună? În momente ca acesta ea realiza că să citească toate manualele de educație parentală din lume – ceva ce se străduise să facă atunci când devenise foarte clar că responsabilitatea pentru Luke va fi în sarcina ei – nu ajutase foarte mult. Să fii un părinte bun venea de undeva din inimă, instinctiv, şi nu era prima dată când se întreba dacă nu-l dezamăgise pe Luke.

„Va fi gata în douăzeci de minute”, încheie ea şovăitor.

„Ce?”

„Am spus că va fi gata în do…”

„Nu, nu tu”, o întrerupse Luke, complet absorbit de lumea jocurilor video. „Ivan vrea şi el pizza. Spune că e preferata lui”.

„A”. Elizabeth înghiți în sec, neputincioasă.

„Cu măsline”.

„Dar Luke, ție nu-ți plac măslinele”.

„Mda, dar lui Ivan îi plac. Spune că sunt preferatele lui”.

„A…”

„Mersi”, îi spuse Luke mătuşii lui, privi spre fotoliul lunguieț, ridică degetul mare în sus, ținând pumnul

strâns, zâmbi şi îşi desprinse privirea dintr-acolo.

Elizabeth ieşi încet din camera de joacă. Realiză că încă mai ținea telefonul la piept. „Marie, mai eşti acolo?” îşi roase ea o unghie, privind spre camera de joacă, întrebându-se ce să facă.

„Doamne, credeam că ai plecat şi tu pe lună. Eram gata-gata să trimit o maşină spre casa ta”, chicoti Marie.

Marie crezu că tăcerea lui Elizabeth se datorează mâniei şi îşi ceru scuze imediat. „Ai avut dreptate. Saoirse chiar se îndrepta spre lună, dar noroc că s-a decis să facă plinul. Adică mai degrabă să-şi facă plinul. Au găsit maşina în mijlocul drumului, pornită, cu uşa de la şofer larg deschisă. Ai noroc că a găsit-o Paddy, înainte să vină altcineva şi să plece cu ea”.

„Ia să ghicesc, maşina era în fața barului?” întrebă Elizabeth, ştiind deja răspunsul la această întrebare.

„Corect”. Făcu o pauză. „Vrei să faci reclamație la poliție?”

Elizabeth oftă. „Nu, mulțumesc Marie”.

„Cu plăcere. Paddy îți va aduce maşina iar băieții vor sta cu ochii pe Saoirse”.

Îl auzea pe Luke în camera de joacă râzând şi vorbind de unul singur.

„De fapt, Marie, spune-i lui Paddy să aducă un medic cu el. Se pare că Luke are acum prieteni imaginari…”

În camera de joacă, Ivan dădu ochii peste cap şi se cuibări mai bine în fotoliul lunguieț. De când începuse această activitate, părinții îl numeau astfel şi lucrul acesta începea să-l deranjeze. Nu era nimic imaginar la el.

Pur şi simplu nu-l puteau vedea.

TREI

Era drăguț din partea lui Luke că mă invitase la masă. Când îi spusesem că pizza e preferata mea nu intenționasem să o şi mănânc. Dar cum poți refuza o invitație la *pizza* într-o zi de *vineri?* Era o dublă sărbătoare. Totuşi, de la incidentul din camera de joacă, aveam impresia că mătuşa lui nu mă plăcea foarte mult, dar nu mă surprinde, deoarece aşa se întâmplă de obicei. Părinții cred că nu merită să strice mâncarea pe mine pentru că în final trebuie să o arunce. Dar pentru mine e complicat – în sensul că trebuie să mănânci stând înghesuit într-un colț la masă, în timp ce toată lumea te priveşte şi se întreabă dacă mâncarea va dispărea sau nu. Până la urmă devin atât de paranoic încât nu mai pot mânca şi trebuie să las mâncarea pe farfurie.

Nu că mă plâng – e plăcut să fii invitat la masă, dar adulții nu-mi pun aceeaşi porție de mâncare în farfurie ca şi celorlalți. Mâncarea nu e nici măcar pe jumătate față de ceilalți şi spun întotdeauna lucruri de genul „Sunt sigură că lui Ivan oricum nu îi este prea foame astăzi”. Păi de unde ar putea ei şti? Nici măcar nu mă întreabă. De obicei stau înghesuit între prietenul meu cel mai bun de la momentul respectiv şi vreun frate sau o soră care sunt enervanți şi îmi fură mâncarea când ceilalți nu sunt atenți.

În plus uită să-mi dea şi mie şervete, tacâmuri şi e

clar că nu mă servesc nici cu vin. (Uneori îmi dau doar o farfurie goală şi le spun prietenilor mei că oamenii invizibili mănâncă mâncare invizibilă. *Haida-de,* cum adică, vântul invizibil suflă peste copacii invizibili?). De obicei primesc un pahar cu apă, dar şi pe ăsta doar pentru că îl cer politicos prietenilor mei. Părinţii consideră că e ciudat că beau apă la masă, dar fac şi mai mult caz când vreau şi cuburi de gheaţă. Vreau să spun că gheaţa nu costă nimic şi cui nu i-ar plăcea o băutură rece într-o zi călduroasă?

De obicei mamele mai conversează cu mine. Doar că îmi pun întrebări şi nu ascultă răspunsurile, sau spun celorlalţi că am spus altceva doar pentru a-i face să râdă. Iar când vorbesc cu mine se uită la pieptul meu, de parcă aş avea doar un metru înălţime. E ca un stereotip. Dacă vă interesează, să ştiţi că am un metru optzeci şi acolo de unde vin eu vârsta nu contează; existăm pur şi simplu şi creştem spiritual, nu fizic. Creierul nostru e cel care creşte. Să spunem că acum am un creier suficient de mare, dar întotdeauna e loc pentru mai mult. Fac activitatea asta de foarte multă vreme şi chiar mă pricep. N-am dezamăgit niciun prieten.

Taţii îmi spun diverse lucruri în barbă, când cred că nu-i aude nimeni. De exemplu eu şi Barry am fost la Waterford în vacanţa de vară şi cum stăteam noi la plajă în Brittas Bay a trecut pe lângă noi o tipă în bikini. Tatăl lui Barry a spus atunci în barbă „Uită-te la asta, Ivan”. Taţii cred mereu că sunt de acord cu ei. Le spun întotdeauna celor mai buni prieteni ai mei că eu aş fi spus lucruri de genul „E bine să mănânci legume. Ivan mi-a spus că ar fi bine să mănânci broccoli şi alte lucruri la fel de stupide. Cei mai buni prieteni ştiu foarte bine că n-aş spune aşa ceva.

Dar aşa sunt adulţii.

Nouăsprezece minute şi treizeci şi opt de secunde mai târziu, Elizabeth l-a chemat pe Luke la masă. Îmi

ghiorăiau mațele şi aşteptam pizza cu nerăbdare. Am mers după el jos, pe holul lung până la bucătărie, privind fiecare cameră pe lângă care treceam. Casa era tăcută, iar paşii noştri făceau ecou când mergeam. Fiecare cameră era albă sau bej şi era atât de curată încât mi se făcuse teamă să mănânc pizza, pentru că nu voiam să fac mizerie. După cum arăta nu părea că în casa aceea se afla un copil, dar ce spun eu? Nu părea că locuia cineva acolo. Îi lipsea ceea ce s-ar putea numi atmosfera unui cămin.

Totuşi bucătăria mi-a plăcut. Era însorită şi pentru faptul că avea geamuri pe toate părțile simțeai că te afli în grădină. Sau la picnic. Am observat că masa era aşezată pentru două persoane, aşa că aşteptam să mi se spună unde să iau loc. Farfuriile erau mari, negre şi sclipitoare. Soarele care pătrundea prin ferestre făcea tacâmurile să lucească, iar cele două pahare de cristal reflectau un curcubeu de culori pe masă. În mijlocul mesei se afla un bol de salată şi o cană de sticlă cu limonadă şi gheață. Toate aveau dedesubt suporturi negre de marmură. Privind cum sclipeau toate mi-era teamă până şi să murdăresc şervetele.

Picioarele scaunului lui Elizabeth scrâşniră pe gresie când se aşeză. Îşi întinse şervetul în poală. Am observat că se schimbase într-un trening de culoarea ciocolatei care se potrivea cu părul şi îi punea în evidență culoarea pielii. Scaunul lui Luke scârțâi când se aşeză. Elizabeth luă furculița lungă şi lingura uriaşă de salată şi începu să pună frunzele şi roşiile pe farfuria ei. Luke o privea încruntat. Nu erau măsline. Mi-am îndesat mâinile în buzunare şi mă foiam nervos de pe un picior pe celălalt.

„S-a întâmplat ceva, Luke?”, întrebă Elizabeth, turnând sos peste salată.

„Unde e locul lui Ivan?”

Elizabeth făcu o pauză, închise capacul şi puse borcanul înapoi pe masă. „Ascultă, Luke, hai să lăsăm prostiile”, spuse ea senină, fără să-l privească. Ştiam că

îi era prea teamă să se uite.

„Nu sunt prostii”, se încruntă Luke. „Ai spus că Ivan poate sta cu noi la masă”.

„Da, dar *unde* e Ivan?” Încerca să păstreze tonul calm al vocii, în timp ce împrăştia brânză rasă peste salata ei. Era evident că nu voia să facă prea mare caz din asta. Voia să-şi scoată lucrul ăsta din minte şi să nu se mai vorbească de prieteni invizibili.

„E lângă tine”.

Elizabeth trânti cuţitul şi furculiţa pe masă, iar Luke tresări în scaun. Deschise gura pentru a-l reduce la tăcere, dar fu întreruptă de soneria de la uşă. Imediat ce ea ieşi din bucătărie, Luke se ridică din scaun şi scoase o farfurie din dulap. Puse o bucată de pizza pe farfurie, scoase tacâmuri şi un şervet şi le puse pe un al treilea suport de lângă el.

„Aici e locul tău, Ivan”, spuse el vesel şi luă o înghiţitură de pizza. O bucată de caşcaval topit i se prelinse pe bărbie, arătând ca un şnur galben.

Ca să fiu sincer nici nu m-aş fi aşezat la masă dacă stomacul meu nu mi-ar fi dat de veste cu atâta putere că îi este foame. Ştiam că Elizabeth se va înfuria, dar dacă aş fi înfulecat mâncarea repede, înainte ca ea să se întoarcă în bucătărie, nici n-ar fi ştiut.

„Vrei şi nişte măsline?”, întrebă Luke, ştergându-şi cu mâneca sosul de roşii de pe faţă.

Am râs şi am dat din cap că da. Salivam de poftă.

Elizabeth se întoarse în bucătărie exact când Ivan se întindea spre raft.

„Ce faci?” întrebă ea, în timp ce scotocea într-un sertar.

„Iau măsline pentru Ivan”, explică Luke. „Ţi-am spus că lui îi place pizza cu măsline, ţi-aminteşti?”

Elizabeth aruncă o privire înspre masa din bucătărie şi văzu că era aşezată pentru trei persoane. Se frecă obosită la ochi. „Uite ce e, Luke, nu crezi că e o păcat să pui măsline pe pizza? Ţie nu-ţi plac şi va trebui să le

arunc”.

„Nu e păcat, pentru că Ivan o să le mănânce, nu-i aşa, Ivan?”

„Sigur că da”, am răspuns lingându-mă pe buze şi frecându-mă pe burtă.

„Ei?” Elizabeth ridică din sprânceană. „Ce a răspuns?”

Luke se încruntă. „Vrei să spui că tu nu-l auzi?” Se uită înspre mine şi învârti degetul arătător în jurul tâmplei, dându-mi de înțeles că mătuşa lui ar fi nebună. „A spus că o va mânca cu siguranță”.

„Ce drăguț din partea lui”, murmură Elizabeth, continuând să scotocească prin sertar. „Dar să dispară şi ultima firimitură, pentru că altfel e ultima dată când Ivan mai mănâncă cu noi”.

„Nu-ți face griji, Elizabeth, o să înfulec totul imediat”, i-am spus, luând o înghițitură. Nu puteam suporta gândul de a nu mai mânca vreodată cu Luke şi mătuşa lui. Elizabeth avea ochii trişti, ochi căprui trişti şi eram convins că o voi face fericită dacă voi mânca până la ultima îmbucătură. Am mâncat în grabă.

„Mulțumesc, Colm”, spuse Elizabeth obosită, luând cheile maşinii de la polițist. Dădu roată maşinii încet, verificând-o.

„N-a pățit nimic”, spuse Colm, urmărind-o cu privirea.

„Cel puțin nu maşina”, încercă ea să glumească, mângâind capota. Întotdeauna se simțea stânjenită. Cel puțin o dată pe săptămână avea parte de un incident în care era implicată şi poliția şi, deşi se purtau foarte profesional şi politicos în orice situație, ea se simțea ruşinată. În prezența lor se străduia să pară „normală”, doar pentru a dovedi că nu era vina ei, că nu *toată* familia era țicnită. Şterse petele de noroi cu un şervețel.

Colm îi zâmbi cu tristețe. „A fost arestată, Elizabeth”.

Elizabeth ridică brusc capul, acum perfect lucidă. „Colm”, spuse ea şocată, „de ce?”. Nu mai făcuseră asta

până acum. De fiecare dată îi dăduseră lui Saoirse doar un avertisment, aducând-o înapoi acasă. Lipsiți de profesionalism, Elizabeth ştia asta, dar într-un oraş atât de mic, unde toată lumea se cunoştea, ei se limitau la a o ține pe Saoirse sub observație, oprind-o înainte de a face o mare prostie. Deşi Elizabeth se temea că Saoirse fusese avertizată de prea multe ori.

Colm îşi răsucea chipiul în mâini. „Conducea sub influența alcoolului, Elizabeth, într-o maşină furată, iar ea nici măcar nu are permis de conducere”.

Auzind aceste cuvinte Elizabeth se înfioră. Saoirse era un pericol. De ce oare continua să-şi protejeze sora? Când urma să nu-i mai ia apărarea şi ea să accepte că aveau dreptate: că sora ei nu va fi niciodată îngerul care ar fi dorit ea să fie?

„Dar maşina nu a fost furată”, bolborosi Elizabeth, „eu i-am spus că poate să…”

„Elizabeth, nu face asta”. Vocea lui Colm era fermă.

Ea trebui să-şi ducă palma la gură pentru a se opri. Respiră adânc şi încercă să-şi recapete controlul. „Trebuie să apară în fața judecătorilor?”. Aproape că şoptea.

Colm lăsă privirile în pământ şi mută o piatră cu piciorul. „Da. Acum nu mai e vorba de răul pe care şi-l produce. Este un pericol pentru ceilalți”.

Elizabeth avea un nod în gât şi încuviință din cap. „Încă o şansă, Colm”, înghiți ea, simțind cum mândria i se risipeşte. „Mai dă-i încă o şansă… te rog”. O durea să spună ultimele cuvinte. Fiecare os din corpul ei îl implora. Elizabeth nu ceruse niciodată ajutor. „O să o supraveghez. Promit că n-o să o scap din ochi o clipă. O să fie bine, ai să vezi. Are doar nevoie de ceva timp ca să pună puțină ordine în lucruri.” Elizabeth simțea cum îi tremură vocea. Genunchii i se înmuiau în timp ce implora pentru sora ei.

În vocea lui Colm se ghicea tristețea. „Hotărârea a fost deja luată. Nu mai putem schimba nimic”.

„Care va fi pedeapsa?” Simțea că i se face rău.

„Depinde cine va judeca în ziua aceea. E prima ei abatere – mă rog prima ei abatere *dovedită.* S-ar putea să nu o judece prea aspru, dar e posibil să se întâmple şi aşa”.

El dădu din umeri şi îşi privi mâinile. „Mai depinde şi de ce va spune polițistul care a arestat-o”.

„De ce?”

„Pentru că dacă ea ar coopera şi nu ar mai face trăsnăi, lucrul ăsta ar conta, dar e posibil...”

„Să nu conteze”, spuse Elizabeth îngrijorată. „Ei? A cooperat?”

Colm schiță un zâmbet. „A fost nevoie de două persoane ca să o țină”.

„La dracu'!”, înjură Elizabeth. „Cine a arestat-o?” întrebă, rozându-şi unghiile.

Se lăsă un moment de tăcere înainte ca Colm să îi răspundă. „Eu”.

Ea rămase cu gura căscată. Colm avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru Saoirse. El era cel care îi lua mereu apărarea, aşa că faptul că el o arestase o lăsase pe Elizabeth fără grai. Îşi muşcă buzele, şi simți gustul sângelui până în fundul gâtului. Nu voia ca oamenii să o lase baltă pe Saoirse.

„Voi face tot ce pot pentru ea”, spuse el încet. „Dar te rog să o supraveghezi ca să nu mai facă şi alte prostii până peste câteva săptămâni, când va fi audierea”.

Elizabeth, care realiză că îşi ținuse respirația în ultimele câteva secunde, expiră cu putere. „Îți mulțumesc”. Altceva nu mai putea spune. Deşi se simțea uşurată, ştia că nu era vorba de vreo victorie. De data asta nimeni nu îi mai putea proteja sora: trebuia să suporte consecințele faptelor sale. Dar cum putea ea să o supravegheze pe Saoirse, când nici măcar nu ştia de unde să înceapă să o caute? Saoirse nu putea sta cu ea şi Luke – era mult prea necontrolată pentru a sta alături de el – iar tatăl ei îi spusese demult să se mute undeva

şi să nu se mai întoarcă.

„Atunci te las”, spuse Colm blând, îşi puse chipiul pe cap şi se îndepărtă pe aleea pietruită.

Elizabeth se aşeză pe verandă, încercând să se odihnească, căci genunchii i se muiaseră, privind la maşina pătată de noroi. De ce Saoirse întina totul? De ce era totul… şi *oricine* pe care Elizabeth îl iubea alungat de sora ei mai mică? Simțea că norii de deasupra vor împinge pe umerii ei tot ce era între ei şi ea şi îşi făcea griji ce va face tatăl său când urmau să o aducă definitiv pe Saoirse la fermă. Doar cinci minute şi el ar fi sunat-o ca să i se plângă.

Se auzi telefonul sunând de undeva din casă, iar inima lui Elizabeth se amărî şi mai mult. Se ridică de pe verandă, se întoarse încet pe călcâie şi intră în casă. Când ajunse la uşă, țârâitul telefonului încetă şi îl văzu pe Luke stând pe scări cu receptorul la ureche. Se sprijini de cadrul de lemn, cu brațele încrucişate şi îl urmări cu privirea. Un zâmbet îi răsări pe față. Creştea atât de repede, iar ea se simțea ruptă de acest proces, de parcă ar fi făcut totul fără ajutorul ei, fără îngrijirea pe care ea ar fi trebuit să i-o asigure, dar de care ea se simțea în mod ciudat obligată. Ştia că-i lipsesc sentimentele – uneori pur şi simplu îi lipseau şi zi de zi îşi dorea ca instinctele materne să apară de undeva, din hârtiile pe care le semna. Când Luke cădea şi se lovea la genunchi, reacția ei imediată era să îi curețe rana şi să îi aplice un plasture. Pentru ea era suficient, dar nu sărea în jurul lui prin cameră, pentru a-i opri lacrimile, nici nu făcea na-na la pământ, aşa cum o vedea pe Edith că procedează.

„Bună ziua, bunicule”, spuse Luke politicos.

Făcu o pauză, ascultând ce-i spunea bunicul, la celălalt capăt al firului.

„Stau la masă cu Elizabeth şi noul meu prieten, Ivan”.

Pauză.

„O pizza cu roşii şi caşcaval, dar lui Ivan îi plac şi

măslinele”.

Pauză.

„Măsline, bunicule”.

Pauză.

„Nu, nu cred că le poți cultiva la fermă”.

Pauză.

„M-Ă-S-L-I-N-E”. Pronunțase rar fiecare literă.

Pauză.

„Stai puțin, bunicule, prietenul meu Ivan vrea să-mi spună ceva”. Luke puse telefonul în dreptul pieptului şi privi concentrat în aer. După câteva clipe ridică din nou receptorul la ureche. „Ivan a spus că măslina este un fruct mic, uleios, care conține un sâmbure. Măslinul este cultivat în zonele subtropicale pentru uleiul şi fructele lui”. Îşi mută privirea, părând că ascultă ceva. „Sunt multe soiuri de măsline”. Se opri din vorbit, privi în zare şi apoi vorbi iar la telefon. „Măslinele necoapte sunt verzi, dar măslinele coapte pot fi verzi sau negre”. Îşi mută iar privirea şi ascultă în tăcere. „Cele mai multe măsline sunt folosite pentru ulei, restul sunt puse la sare şi sunt conservate în ulei de măsline, saramură sau oțet”. Privi iar în zare. „Ivan, ce e aceea saramură?” Se lăsă o tăcere, apoi el dădu din cap. „A, da”.

Elizabeth ridică din sprâncene şi râse nervos în sinea ei. De când devenise Luke expert în măsline? Probabil că învățase despre ele la şcoală; avea o memorie foarte bună. Luke făcu o pauză şi ascultă ce i se spunea de la celălalt capăt al firului. „Şi Ivan e nerăbdător să te cunoască”.

Elizabeth dădu ochii peste cap şi se grăbi să îi ia telefonul lui Luke ca să nu mai spună şi altele. Tatăl ei era suficient de confuz de felul lui, uneori, şi asta fără a trebui să îi mai explice existența sau lipsa unui băiat invizibil.

„Alo”, spuse Elizabeth apucând telefonul. Luke plecă, târşâindu-şi picioarele înapoi în bucătărie. Zgomotul o irită la culme pe Elizabeth.

„Elizabeth”, spuse vocea severă şi formală, groasă, cu un accent din Kerry „când am intrat în casă am găsit-o pe sora ta zăcând pe jos, în bucătărie. Am atins-o cu piciorul, dar nu-mi dau seama dacă e moartă sau nu”.

Elizabeth oftă. „Nu e de râs, iar sora mea este fiica *ta,* să ştii”.

„A, nu mă lua cu de-astea”, spuse el iritat. „Vreau să ştiu ce ai de gând să faci în privința ei. Nu pot să o țin aici. Ultima dată a dat drumul păsărilor din coteț şi am stat o zi întreagă ca să le adun. Iar acum nu mă mai ține spatele ca să pot face asta”.

„Ştiu, dar nici aici nu poate sta. Îl întristează pe Luke”.

„Copilul ăla nu ştie destule despre ea încât să se întristeze. Jumătate din timp uită că ea l-a născut. Nu poți să-l ții doar pentru tine, să ştii”.

Elizabeth îşi muşcă limba furioasă. „Jumătate din timp” era peste măsură de îngăduitor. „Nu poate sta aici”, spuse ea mai liniştită decât se simțea de fapt. „Astăzi iar mi-a luat maşina. Colm mi-a adus-o acum câteva minute. De data asta e grav”. Respiră adânc. „Au arestat-o”.

Tatăl ei tăcu o clipă apoi scoase o exclamație de enervare. „Foarte bine. Experiența asta o să-i facă foarte bine”. Apoi schimbă iute subiectul. „De ce n-ai fost azi la serviciu? Dumnezeu a îngăduit odihna doar duminica”.

„Păi tocmai asta e. Astăzi era o zi extrem de importantă pentru mine la...”

„A, sora ta a revenit printre cei vii iar acum e afară, încercând să dea drumul vacilor. Spune-i micului Luke să vină pe aici luni, cu noul lui prieten. O să-l plimbăm pe la fermă”.

Se auzi un clic şi telefonul se închise. Bună ziua şi la revedere nu erau specialitatea tatălui ei, care considera că telefoanele mobile sunt un soi de tehnologie futuristă de extratereştri, destinată să inducă în eroare rasa umană.

Elizabeth închise telefonul şi se întoarse în bucătărie. Luke stătea singur la masă, ținându-se de burtă şi râzând ca apucatul. Ea îşi ocupă locul şi continuă să mănânce salata. Nu făcea parte dintre oamenii interesați de mâncare; mânca pentru că era necesar.

Serile petrecute la masă o plictiseau şi nu avusese niciodată prea mare poftă de mâncare – fusese mereu prea cuprinsă de griji sau prea agitată ca să stea liniştită să mănânce.

Aruncă o privire spre farfuria aflată în fața ei şi, spre surprinderea ei, văzu că era goală.

„Luke?”

Luke se opri din vorbitul de unul singur şi se uită spre ea. „Hî?”

„Da”, îl corectă ea. „Ce s-a întâmplat cu felia de pizza care era pe farfuria aceea?”

Luke se uită la farfuria goală, apoi din nou la Elizabeth, de parcă era nebună şi apoi mai luă o înghițitură de pizza. „A mâncat-o Ivan”.

„Nu vorbi cu gura plină”, îl admonestă ea.

Luke îşi goli mâncarea din gură pe farfurie. „A mâncat-o Ivan”. Apoi începu să râdă isteric privind terciul din farfurie, care fusese în gura lui.

Pe Elizabeth începu să o ia durerea de cap. Ce îl apucase? „Şi măslinele?”

Simțind că e furioasă, Luke înghiți tot ce avea în gură înainte de a răspunde. „Le-a mâncat. Ți-am spus că măslinele sunt preferatele lui. Bunicul a vrut să ştie dacă poate să cultive măsline la fermă”, zâmbi Luke dezvelindu-şi gingiile.

Elizabeth îi răspunse cu un zâmbet. Tatăl ei nu ar fi ştiut ce e aceea o măslină nici dacă ar fi venit la uşa lui şi i s-ar fi prezentat. Nu ştia el ce sunt acelea „delicatese”; orezul era cel mai exotic aliment şi chiar şi atunci se plângea că era prea mărunt şi că mai bine ar fi mâncat „barabule sfărâmate”.

Elizabeth oftă, în timp ce golea la coşul de gunoi

resturile de mâncare din farfurie, nu înainte de a se uita cu atenție pentru a vedea dacă Luke aruncase acolo bucata de pizza cu măsline. Niciun semn. De obicei Luke nu avea poftă de mâncare şi se lupta din greu să termine o felie mare de pizza, darămite două. Ea presupuse că o va găsi câteva săptămâni mai târziu, mucegăită, ascunsă îndărătul vreunui dulap. Dar dacă le mâncase pe amândouă, însemna că o să i se facă rău şi o să vomite toată noaptea, iar Elizabeth va trebui să curețe după el. Ca de obicei.

„Mulțumesc, Elizabeth".

„Cu multă plăcere, Luke".

„Hî?" spuse Luke, ițindu-se de după colțul bucătăriei.

„Luke, ți-am spus de nu ştiu câte ori, se spune poftim, nu hî".

„Poftim?"

„Am spus, cu multă plăcere".

„Dar eu nu ți-am spus mulțumesc".

Elizabeth puse farfuriile în maşina de spălat vase şi îşi întinse spatele. Se masă la baza coloanei. „Ba da. Ai spus „Mulțumesc, Elizabeth"".

„Nu, n-am spus", se încruntă Luke.

Elizabeth simțea că i se urcă sângele la cap. „Luke, termină cu joaca! Ne-am distrat la masă, dar acum gata, nu te mai preface, OK?"

„Nu. Ivan ți-a mulțumit", spuse el ursuz.

Simți un fior pe şira spinării. Nu mai era amuzant. Închise cu zgomot uşa maşinii de spălat vase, prea nervoasă ca să îi mai răspundă nepotului ei. De ce nu putea şi el, măcar o dată, să nu-i facă zile amare?

Elizabeth trecu pe lângă Ivan ținând în mână o ceaşcă de espresso, iar mirosul de parfum şi aroma de cafea îi înfioră nările. Ea se aşeză la masa din bucătărie, cu umerii strânşi şi îşi îngropă capul în mâini.

„Haide, Ivan!", strigă Luke nerăbdător, din camera de joacă. „Te las pe tine să conduci de data asta!"

Elizabeth gemu ca pentru sine.

Dar Ivan nu se putea mişca. Pantofii lui albaştri de sport Converse parcă prinseseră rădăcini în podeaua de marmură a bucătăriei.

Elizabeth îl auzise spunând mulțumesc. Era convins de asta.

Merse în jurul ei de câteva ori, studiind-o, pentru a vedea dacă reacționează în prezența lui. Pocni din degete lângă urechea ei şi o privi. Nimic. Bătu din palme şi sări. Sunetul se răspândi cu ecou în bucătăria spațioasă, dar Elizabeth stătea în continuare la masă, cu capul îngropat în palme. Nicio reacție.

Şi totuşi răspunsese „Cu multă plăcere”. După ce se străduise atât să producă zgomot în jurul ei, descoperea foarte dezamăgit, fără a înțelege de ce, că ea nu îl sesiza. Dar, în definitiv, ea era părinte, cui îi păsa ce gândesc părinții? Stătea în picioare în spatele ei, privindu-i ceafa, gândindu-se ce zgomot să mai încerce. Oftă adânc, expirând cu putere.

Deodată Elizabeth sări în picioare, tremură şi îşi trase fermoarul de la trening până sus.

Atunci *ştiu* cu siguranță că ea îi simțise respirația.

PATRU

Elizabeth îşi înfăşură halatul de baie în jurul corpului şi îl încheie la piept. Îşi strânse picioarele lungi sub ea şi se cuibări în fotoliul uriaş din camera de zi. Avea părul strâns într-un prosop care îi stătea aidoma unui turn în vârful capului; pielea îi mirosea a fructe de la spumantul ei de baie cu aromă de fructul pasiunii. Ținea în mâini o ceaşcă de cafea fierbinte, cu multă frişcă şi se uita la televizor. Unde vedea cum era zugrăvită o casă. Se difuza programul ei preferat, cu soluții de amenajare a caselor şi îi plăcea la nebunie să vadă cum transformau cele mai simple camere într-unele sofisticate şi elegante.

Încă din copilărie îi plăcuse să decoreze tot ce atingea, în timp ce îşi aştepta mama să se întoarcă acasă, îşi petrecea timpul împodobind bucătăria cu margarete, presărând sclipici pe covoraşul de la intrare, ceea ce înfrumuseța şi pavajul tem al căsuței, decorând ramele de fotografii, cu flori şi împrăştiind petale pe lenjeria de pat. Probabil aşa era ea construită, dorind mereu ceva mai bun decât avea, fără să se oprească, niciodată mulțumită.

Şi poate acesta era modul ei copilăresc de a-şi convinge mama să nu mai plece. Îşi amintea ce gândea: cu cât era casa mai drăguță, cu atât mama ei va rămâne mai mult timp acolo. Dar margaretele de pe masă nu erau admirate mai mult de cinci minute, sclipiciul de la

intrare era repede luat de vânt, florile de pe ramele fotografiilor se ofileau fără apă, iar petalele de pe pat se scuturau pe jos, în timpul somnului agitat al mamei sale. Îndată ce acestea nu mai prezentau interes, Elizabeth începea imediat să se gândească la ceva care să-i capteze atenția mamei sale, care să o atragă mai mult de cinci minute, ceva care să-i placă într-atât, încât să nu mai plece vreodată. Lui Elizabeth nu-i trecuse prin cap niciodată că ea, în calitate de fiică, ar fi trebuit să fie acel lucru.

Pe măsură ce creştea, îi plăcea tot mai mult să scoată la iveală frumusețea ascunsă a lucrurilor. Avea multă practică, căpătată la ferma tatălui ei. Acum, la firmă îi făcea plăcere să recondiționeze un şemineu de pe vremuri şi să dea la o parte covoare vechi pentru a pune în evidență o minunată pardoseală originală. Până şi în casa ei lucrurile erau în permanentă schimbare şi rearanjare, ea încercând mereu să îmbunătățească ceva. Dorea să atingă perfecțiunea. Îi plăcea să-şi fixeze sarcini noi, uneori chiar imposibile, pentru a-şi dovedi sieşi că dincolo de un lucru care părea urât se afla frumusețe.

Îşi iubea serviciul şi satisfacția pe care i-o aducea, astfel că toată dezvoltarea urbanistică din Baile na gCroithe şi oraşele din împrejurimi făcuse ca ea să câştige bine din asta. Dacă era vorba de o nouă construcție, compania lui Elizabeth era cea la care apelau antreprenorii. Credea cu tărie că un bun design aduce calitate vieții. Credea în spațiile frumoase, confortabile şi funcționale.

De aceea, în camera ei de zi găseai culori şi texturi plăcute. Perne din velur şi carpete pufoase; îi plăcea să atingă şi să simtă totul. Culorile deschise de cacao cu lapte şi crem, ca şi cana din mâna ei, o ajutau să-şi limpezească mintea. Într-o lume unde cele mai multe lucruri erau învălmăşite, să aibă o casă liniştită era un lucru vital pentru o minte sănătoasă. Era refugiul ei,

cuibul unde se putea ascunde de problemele aflate dincolo de uşa ei. Cel puțin în casa ei deținea controlul. Spre deosebire de restul vieții ei, aici putea permite să intre doar cui voia, putea decide cât să rămână şi în ce loc din casă să se afle. Nu ca inima, care invita pe cineva să intre fără a cere permisiunea, îl ținea într-un loc de care ea nu se bucurase niciodată apoi tânjea ca el să rămână acolo, mai mult decât îşi propusese cel în cauză. Nu, oaspeții lui Elizabeth puteau veni şi pleca din casa ei atunci când le poruncea. Iar ea oricum hotăra să nu îi primească.

Întâlnirea de vineri era vitală. Petrecuse ultimele săptămâni pregătindu-se, aducându-şi portofoliul la zi, pregătind planşe, adunând articole din ziare şi reviste despre locurile pe care le proiectase. Înghesuise întreaga ei viață profesională într-un dosar, pentru a-i convinge pe oamenii aceia să o angajeze. Un turn bătrân aflat pe un munte care dădea spre Baile na gCroithe urma să fie dărâmat pentru a face loc unui hotel. În timpurile vikingilor protejase oraşul de atacurile duşmane, dar Elizabeth nu vedea de ce ar fi rămas aşa, deoarece nu era nici frumos, nici nu prezenta vreun interes istoric. Când autocare din toată lumea pline de ochii curioşilor treceau prin Baile na gCroithe, turnul nici măcar nu era menționat. Nimeni nu era mândru sau interesat de el. Era o grămadă urâtă de pietre care decădea şi se năruia, ziua adăpostind adolescenții oraşului, iar noaptea bețivii aşezării, Saoirse făcând parte din ambele grupuri.

Dar mulți cetățeni ai oraşului erau împotriva construirii unui hotel, pretinzând că turnul ar avea un soi de poveste romantică şi legendă. A început să circule o poveste conform căreia, dacă turnul ar fi fost dărâmat, dragostea ar fi pierit. A atras atenția tabloidelor şi a programelor de ştiri de divertisment iar, până la urmă, antreprenorii au întrevăzut oportunitatea unei adevărate mine de aur. Au decis să restaureze turnul ca în vremurile lui de glorie şi să construiască în jurul lui,

lăsând turnul ca piesă istorică şi astfel menținând dragostea vie în Oraşul Inimilor. Dintr-odată se iscă un imens val de interes de la cei din toată țara care credeau în asta şi voiau să stea în hotel pentru a fi aproape de turnul binecuvântat al dragostei.

În schimb, Elizabeth ar fi trecut peste el cu buldozerul. Credea că e o poveste ridicolă, creată de un oraş căruia îi era teamă de schimbare şi care intenționa să țină turnul pe munte. Era o poveste menită să păstreze interesul viu pentru turişti şi visători, deşi nu putea să nege că, să amenajeze interiorul hotelului, ar fi fost perfect pentru ea. Era un loc mic, dar care ar fi asigurat locuri de muncă pentru oamenii din Hartstown. Mai mult, era la doar câteva minute depărtare de casa ei şi astfel n-ar mai fi trebuit să-şi facă griji că stă departe de Luke pentru perioadele lungi de timp în care ar fi lucrat la proiect.

Înainte de a se naşte Luke, Elizabeth călătorea mai tot timpul. Nu stătea mai mult de câteva săptămâni în Baile na gCroithe şi îi plăcea să se bucure de libertatea de a se muta şi a lucra în țări diferite pentru diverse proiecte. Ultimul ei mare proiect îi purtase paşii spre New York, dar imediat după naşterea lui Luke toate acestea încetaseră. Când Luke era foarte mic, Elizabeth nu mai putea nici măcar să lucreze în țară, darămite în străinătate. Traversase o perioadă foarte dificilă, încercând să încropească o afacere în Baile na gCroithe şi încercând să se obişnuiască din nou cu creşterea unui copil. Nu avusese altă alternativă decât să o angajeze pe Edith, căci tatăl ei nu ar fi ajutat-o, iar Saoirse nu era deloc interesată de asta. Acum Luke se făcuse mare, şi începuse şcoala, iar Elizabeth descoperise că devenise mult mai dificil să găsească de lucru undeva aproape de casă. Avântul dezvoltării din Baile na gCroithe urma să se potolească, iar ea se întreba ce va face când nu va mai găsi de lucru.

N-ar fi trebuit să plece de la întâlnirea de vineri.

Nimeni de la birou nu putea să-i susțină talentul de decorator mai bine decât ea însăşi. Angajații ei erau recepționista Becca şi Poppy. Becca era o tânără de şaptesprezece ani timidă şi extrem de sfioasă, care venise în firma lui Elizabeth pentru a face practică şi hotărâse să nu mai continue studiile. Lucra cu zel, fără să se laude cu asta şi era tăcută la birou, fapt care îi plăcea lui Elizabeth. Elizabeth se grăbise să o angajeze după ce Saoirse, care fusese angajată de Elizabeth cu timp parțial de lucru, o dezamăgise. De fapt o lăsase baltă, iar Elizabeth căutase cu disperare pe cineva care să îi ia locul foarte repede. Pentru a repara ceea ce stricase. Din nou. Să o țină pe Saoirse aproape de ea în timpul zilei, în încercarea de a o pune pe picioare avusese ca rezultat doar faptul că o îndepărtase şi mai mult şi o pusese la pământ.

Apoi mai era Poppy, de douăzeci şi cinci de ani, care terminase recent facultatea de arte, plină de idei creative imposibile, minunate, care era gata să zugrăvească lumea într-o culoare pe care era dispusă să o inventeze. Erau doar ele trei în firmă, dar Elizabeth apela foarte des la serviciile doamnei Bracken, un geniu de şaizeci şi opt de ani, cu ac şi ață, care avea în oraş propriul atelier de tapițerie. Era o femeie teribil de morocănoasă şi care insista să i se spună *doamna Bracken,* nu Gwen, din respect pentru soțul ei drag, răposatul domn Bracken, despre care Elizabeth credea că se născuse fără a avea şi numele mic. Şi în fine, mai era Harry, cincizeci şi doi de ani, care se pricepea la toate, de la a atârna tablouri până la a schimba instalația electrică a clădirii, dar care nu înțelegea conceptul de femeie necăsătorită, care avea o carieră şi un copil care nu era al ei. În funcție de bugetele oamenilor, Elizabeth făcea orice, de la a da instrucțiuni zugravilor şi decoratorilor, până la a face ea însăşi totul, dar cel mai mult îi plăcea să se implice personal. Îi plăcea să vadă lucrurile transformându-se în fața ochilor săi şi făcea parte din felul ei de a fi să

vrea să pună la punct totul de una singură.

Nu era ceva neobişnuit faptul că Saoirse îşi făcuse apariția la Elizabeth acasă în dimineața aceea. Venea des băută şi violentă, vrând să ia orice putea – orice lucru care putea fi vândut, desigur, ceea ce îl excludea din start pe Luke. Elizabeth nici nu mai ştia dacă e dependentă doar de băutură; trecuse mult timp de când nu mai stătuse de vorbă cu sora ei. Încercase să o ajute de când avea paisprezece ani. Era de parcă ar fi fost răsucit un buton din mintea ei şi o pierduseră definitiv într-o altă lume. Încercase să o trimită la consilier, reabilitare, doctori, îi dăduse bani, îi găsise o slujbă, apoi o angajase chiar ea, o lăsase să se mute cu ea, îi închiriase un apartament, încercase să-i fie prieten, încercase să-i fie duşman, făcuse haz alături de ea şi țipase la ea, dar nimic nu dădea rezultate. Pentru ea Saoirse era pierdută, pierdută într-o lume în care nimeni altcineva nu mai conta.

Elizabeth nu putea să nu se gândească la ironia numelui ei. Saoirse nu era liberă. Poate aşa se simțea, venind şi plecând oricând dorea, nefiind legată de nimeni altcineva, de nimic, de niciun loc, dar era sclava dependențelor sale.

Dar nu realiza asta, iar Elizabeth nu o putea ajuta să realizeze. Nu-i putea întoarce complet spatele surorii ei, dar îşi epuizase energia, ideile şi crezul că Saoirse ar mai putea fi schimbată, pierzând iubiți şi prieteni cu insistența ei. Frustrarea acestora creştea pe măsură ce o priveau pe Elizabeth cum era folosită iar şi iar, până când nu mai puteau face parte din viața ei. Dar, spre deosebire de ceea ce credeau aceştia, Elizabeth nu se simțea o victimă. Ea deținea controlul. Ştia ce şi de ce făcea ceea ce făcea şi refuza să-şi părăsească un membru al familiei. Nu voia să fie ca mama ei. Muncise prea mult toată viața încercând să nu-i semene.

Elizabeth apăsă brusc butonul de închidere a sonorului de pe telecomanda televizorului, iar în cameră

se făcu linişte. Îşi semeți capul, ciulind urechea. I se păru că aude ceva. După ce făcu privirea roată prin cameră şi se asigură că totul era aşa cum trebuia să fie, deschise iarăşi sonorul televizorului.

Iar se auzi.

Din nou opri sunetul televizorului şi se ridică din fotoliu. Era 10.15 şi încă nu era beznă. Privi în grădina din spate, iar în amurg nu putu desluşi decât umbre negre şi forme. Trase draperiile repede şi imediat se simți în siguranță în camera ei cu tonuri de crem şi de bej. Îşi strânse din nou halatul de baie la piept şi se aşeză la loc în fotoliu, ghemuindu-şi picioarele şi mai strâns lângă corp şi îmbrățişându-şi genunchii cu un gest protector. Canapeaua crem din piele, pe care nu stătea nimeni, parcă o privea. Se înfioră iar, mări volumul sonorului televizorului şi luă o gură de cafea. Lichidul catifelat îi alunecă pe gât şi o încălzi în interior, iar ea încercă încă o dată să se lase absorbită de lumea televiziunii.

Toată ziua se simțise ciudat. Tatăl ei avea obiceiul să spună că atunci când te trec fiori pe şira spinării însemna că cineva trece peste mormântul tău. Elizabeth nu credea asta, dar în timp ce privea la televizor întoarse capul de la canapeaua de trei locuri şi încercă să se scuture de sentimentul că o pereche de ochi o priveau.

Ivan o urmări cum opreşte încă o dată sonorul televizorului, puse iute ceaşca de cafea pe măsuța de lângă ea şi sări din scaun de parcă ar fi stat pe ace. Iar o ia de la capăt, se gândi el. Avea ochii măriți şi îngroziți, în timp ce săgeta camera cu privirea. Încă o dată Ivan se pregăti şi îşi împinse corpul spre colțul canapelei. Materialul de blue-jeans scârțâi pe piele.

Elizabeth sări în picioare cu ochii la canapea.

Apucă un vătrai negru de lângă şemineul de marmură şi se răsuci pe călcâie. Încheieturile mâinii i se albiră, aşa de strâns îl ținea. Merse în vârful picioarelor prin

casă, cu ochii îngroziți de teamă. Pielea scârțâi iarăşi sub el, iar Elizabeth se îndreptă spre canapea. Ivan sări de la locul lui şi plonjă în colțul camerei.

Se ascunse după draperii şi o privi cum ridica pernele, în timp ce bombănea ceva despre şoareci. După zece minute de căutare pe lângă canapea, Elizabeth puse toate pernele la loc pentru a-i restabili aspectul imaculat.

Apucă şovăind ceaşca de cafea şi se îndreptă spre bucătărie. Ivan o urmă, mergând în urma paşilor ei. Era atât de aproape, încât şuvițele părului ei moale îi gâdilau fața. Părul ei mirosea a nucă de cocos, iar pielea avea aromă de fructe.

Ivan nu înțelegea fascinația de care fusese cuprins față de ea. O urmărise întruna, de la prânzul de vineri. Luke îl tot chema la joacă, dar Ivan voia doar să fie lângă Elizabeth. La început a vrut doar să vadă dacă îl mai putea simți sau auzi din nou, dar după câteva ore se simți subjugat. Era deosebit de ordonată. Observa că nu putea pleca dintr-o cameră pentru a răspunde la telefon sau a deschide uşa de la intrare până când toate nu erau la locul lor şi străluceau de curățenie. Bea multă cafea, petrecea mult timp admirându-şi grădina, pigulea scame imaginare de peste tot. Şi stătea mult pe gânduri. Se vedea pe fața ei. Stătea concentrată, cu sprâncenele adunate şi făcea expresii faciale de parcă ar fi purtat conversații imaginare cu oameni din mintea ei. Părea că acestea se transformau în dezbateri aprinse, judecând după activitatea de pe fruntea ei.

Mai observă că era mereu înconjurată de linişte. Nu avea niciodată muzică sau alte zgomote în surdină, cum aveau ceilalți oameni, un radio dat tare, fereastra deschisă pentru a lăsa să pătrundă sunetele verii – ciripitul păsărelelor şi țârâitul greierilor. Cu Luke vorbea puțin, iar atunci când vorbeau ea îi dădea ordine, el îi cerea voie, nimic amuzant. Telefonul suna rareori, nimeni nu le făcea vizite. Era ca şi cum conversațiile din

mintea ei răsunau suficient de tare pentru a umple tăcerea.

El petrecu toată ziua de vineri şi sâmbătă urmând-o prin casă, seara stând pe canapeaua de piele crem şi privind-o cum urmărea la televizor singurul program care părea să-i placă. Râdeau amândoi de aceleaşi lucruri, mormăiau în acelaşi timp şi păreau să se sincronizeze perfect, deşi ea nu ştia că el se afla acolo. Noaptea trecută o privise dormind. Era agitată – dormise doar trei ore, restul timpului şi-l petrecu citind o carte, punând-o jos după cinci minute, privind în gol, luând iar cartea, citind câteva pagini, apoi recitindu-le, închizând ochii, deschizându-i iar, aprinzând lumina, creionând schițe de mobilier şi camere, jucându-se cu culorile şi umbrele, cu fâşii de material, închizând iar lumina.

Ivan obosise doar privind-o, deşi stătea aşezat pe scaunul de răchită din colțul camerei. Drumurile repetate la bucătărie după cafea n-o ajutau prea mult. Duminică dimineața se trezi devreme, dereticănd, dând cu aspiratorul, lustruind şi făcând curat în casa care oricum era fără cusur. Îşi petrecu astfel toată dimineața, în timp ce Ivan se jucase cu Luke de-a prinselea în grădina din spatele casei. Îşi aminti că Elizabeth făcuse o mutră supărată zărindu-l pe Luke alergând prin grădină râzând şi țipând de unul singur. Venise lângă ei la masa din bucătărie şi îl privi pe Luke care juca cărți, clătinând din cap şi privindu-l îngrijorată în timp ce el explica în aer detaliat regulile pasenței.

Dar când Luke se duse la culcare la ora nouă, Ivan îi citi povestea lui Tom Degețel mai repede decât de obicei şi apoi se grăbi să o privească pe Elizabeth. Dar simțea că devine tot mai lipsită de astâmpăr pe măsură ce treceau zilele.

Ea îşi spălă ceaşca de cafea, asigurându-se că era perfect curată înainte de a o pune în maşina de spălat vase. Şterse chiuveta cu un şervet pe care îl puse în

coşul de rufe din debara. Ciuguli câteva scame de pe câteva lucruri din calea ei, culese câteva firimituri de jos, stinse luminile şi repetă aceleaşi gesturi şi în camera de zi. Făcuse exact acelaşi lucru de două seri încoace.

Dar de data asta, înainte de a ieşi din cameră, se opri brusc, încât Ivan aproape că se ciocni de spatele ei. Inima lui bătu năvalnic. Oare îl simțise?

Se întoarse pe călcâie încetişor.

El îşi aranjă cămaşa pentru a arăta prezentabil.

Odată ajunsă în fața lui, el îi zâmbi. „Bună”, îi spuse, simțindu-se foarte încurcat.

Ea se frecă obosită la ochi şi îi deschise iarăşi. „Of, Elizabeth, ai să-ți pierzi mințile”, şopti ea. Îşi muşcă buzele şi trecu în goană pe lângă Ivan.

CINCI

În clipa aceea, Elizabeth realiză că-şi pierde minţile. I se întâmplase mamei şi surorii ei, iar acum îi venise şi ei rândul. În ultimele zile se simţise foarte nesigură, de parcă cineva ar fi urmărit-o. Îşi încuiase toate uşile, trăsese perdelele, activase alarma. Astea ar fi trebuit să fie suficiente, dar acum voia să meargă mai departe.

Se precipită în camera de zi spre şemineu, apucă vătraiul, ieşi afară din cameră, încuie uşa şi urcă scările. Privi la vătraiul care se afla lângă noptieră, dădu ochii peste cap şi stinse veioza. *Chiar* că-şi pierdea minţile.

Ivan ieşi de după canapea şi privi de jur împrejur. Se ascunsese acolo, gândindu-se că Elizabeth îl va ataca. Auzise uşa închizându-se după ce ea ieşise afară ca o furtună. Se prăbuşi pe canapea dezamăgit cum nu mai fusese vreodată. Ea tot nu îl vedea.

Să ştiţi că nu sunt vrăjitor. Nu pot să-mi încrucişez braţele, să dau din cap, să clipesc, să dispar şi să apar pe vreun raft de bibliotecă. Nu sălăşluiesc într-o lampă, nu am urechiuşe caraghioase, picioare mari, păroase sau aripi. Nu las bani în locul dinţişorului căzut, nu pun cadouri sub brad şi nici nu ascund ouă de ciocolată. Nu pot zbura, nu mă caţăr pe zidurile clădirilor, nici nu pot alerga cu viteza luminii.

Şi nu pot deschide uşi.

Asta trebuie s-o facă altcineva pentru mine. Adulților li se pare că lucrul ăsta e foarte amuzant, dar şi foarte jenant când copiii lor fac chestia asta în public. Eu nu râd când văd adulți care nu se pot cățăra în copaci sau care nu pot spune alfabetul de la coadă spre cap pentru că nu este posibil din punct de vedere fizic. Asta nu îi face nişte ciudățenii ale naturii.

Deci Elizabeth n-ar fi trebuit să încuie uşa camerei de zi când s-a dus la culcare în acea seară, pentru că oricum nu puteam roti butonul. După cum am mai spus, nu sunt un super-erou; puterea mea specială este prietenia. Ascult oamenii şi aud ce spun. Le aud tonul din voce, cuvintele pe care le folosesc pentru a se exprima şi, cel mai important, aud ceea ce *nu spun.*

Deci în acea noapte nu am făcut decât să mă gândesc la noul meu prieten, Luke. Trebuie să mai fac şi asta uneori. Iau notițe în gând ca să pot face un raport pentru cei din administrație. *Le place să păstreze toate însemnările pentru cursurile de pregătire.* Avem oameni noi care ni se alătură mereu. De fapt, atunci când nu sunt între prieteni țin prelegeri.

Trebuia să mă gândesc de ce ajunsesem aici. Ce l-a făcut pe Luke să vrea să mă vadă? Cum putea el să beneficieze de pe urma prieteniei noastre? Afacerea este condusă extrem de profesionist şi trebuie să furnizăm companiei un rezumat despre prietenii noştri şi apoi să listăm scopurile şi obiectivele noastre. Întotdeauna puteam identifica problema chiar de la început, dar acest scenariu mă punea în încurcătură. Vedeți, până acum nu mi-am mai făcut prieteni printre adulți. Oricine a întâlnit vreunul va înțelege de ce. Ei nu ştiu ce e distracția. Nu se gândesc decât la agenda de lucru şi la ceas, îşi concentrează atenția spre lucrurile cele mai lipsite de importanță, cum ar fi ipoteci şi extrase de cont, când toată lumea ştie că, în cea mai mare parte a timpului, numai oamenii din jurul lor le pot aduce zâmbetul pe chip. Ei doar muncesc fără să se distreze,

iar eu muncesc foarte mult, chiar muncesc, dar îmi place şi mai mult să mă distrez.

Să o luăm de pildă pe Elizabeth; stă în pat şi îşi face griji pentru taxele maşinii şi facturi de telefon, bone şi vopsele de zugrăvit. Dacă nu poți pune un crem pe perete, atunci sunt mereu un milion de alte culori pe care le poți utiliza; dacă nu-ți poți plăti factura de telefon, atunci scrie-le o scrisoare şi comunică-le asta. Oamenii uită că au opțiuni. Şi uită că lucrurile acelea de fapt nici nu contează. Ar trebui să-şi îndrepte atenția spre ce au, nu spre ceea ce nu au. Dar iarăşi mă abat de la poveste.

Mi-am făcut nițică grijă pentru activitatea mea în noaptea în care am rămas încuiat în camera de zi. Mi se întâmplase pentru prima dată. Luke avea un scenariu de familie dificil, dar asta era normal şi se vedea că se simte iubit. Era vesel şi îi plăcea să se joace, dormea bine noaptea, mânca tot din farfurie, avea un prieten cumsecade numit Sam, iar atunci când vorbea îl ascultam şi iar îl ascultam, încercând să desluşesc cuvintele pe care nu le spunea, dar nu era nimic. Îi plăcea să locuiască cu mătuşa lui, mama lui îl înspăimânta şi îi plăcea să vorbească despre legume cu bunicul lui. Dar faptul că Luke mă vedea în fiecare zi şi voia să se joace cu mine în fiecare zi însemna clar că avea nevoie de mine pentru a fi alături de el.

Pe de altă parte, mătuşa lui nu dormea, mânca foarte puțin, era mereu înconjurată de tăcere, aşa de zgomotoasă încât te asurzea, nu avea pe nimeni apropiat căruia să-i poată vorbi, mă rog asta din câte am văzut şi nici nu spunea mult mai mult decât spunea de fapt. Mă auzise o dată spunând mulțumesc, îmi simțise respirația de câteva ori, mă auzise când mă foiam pe canapea, dar totuşi nu mă vedea, nici nu mă suporta să fiu în casă.

Elizabeth nu voia să se joace.

În plus era adult, îmi dădea fiori şi nu ar fi

recunoscut hazul nici dacă ar fi lovit-o peste față, şi credeți-mă am încercat de multe ori să o fac să se distreze în weekend-ul care trecuse. Deci nu era posibil să mă aflu acolo pentru a o ajuta. Aşa ceva nu se mai pomenise.

Oamenii mă numesc prieten invizibil sau imaginar. De parcă m-ar înconjura un fel de mare mister. Am citit cărțile scrise de adulți, întrebându-se de ce mă văd copiii, de ce cred în mine atât de mult timp, apoi dintr-odată încetează şi se întorc la felul în care erau mai înainte. Am văzut emisiunile televizate care încearcă să dezbată de ce copiii inventează oameni ca mine.

Aşa că, notați ceea ce vă spun acum, oameni buni, nu sunt invizibil sau imaginar. Îmi fac şi eu de lucru pe aici, la fel ca voi toți. Iar cei ca Luke nu mă văd fiindcă aşa *vor* ei, ci mă văd pur şi simplu. Cei ca voi şi ca Elizabeth nu vor să mă vadă.

ŞASE

Elizabeth se trezi la 6.08 dimineaţa de la o rază de soare care se strecura prin fereastra dormitorului, scăldându-i faţa. Dormea întotdeauna cu draperiile trase la o parte. Asta datorită faptului că crescuse la o fermă. Stând în pat, vedea prin fereastra căsuţei aleea grădinii până la poartă. Dincolo de ea se afla drumul de ţară care pornea de la fermă şi se întindea pe o milă. Elizabeth îşi vedea mama care se întorcea de la aventurile ei, venind pe jos, cu cel puţin douăzeci de minute înainte de a ajunge acasă. Acele douăzeci de minute i se păreau lui Elizabeth o eternitate. Drumul lung avea felul lui în care îi stârnea încântarea lui Elizabeth, aproape luând-o peste picior.

Apoi, în sfârşit, auzea sunetul familiar, scârţâitul porţii de la intrare. Balamalele ruginite alcătuiau orchestra care îi ura bun venit spiritului liber. Elizabeth avea o relaţie de dragoste şi ură cu poarta aceea. La fel ca drumul care şerpuia, uneori o lua peste picior, iar uneori când auzea scârţâitul alerga să vadă cine era la uşă, iar inima i se umplea de amărăciune căci era doar poştaşul.

Elizabeth îşi agasase colegele de cameră şi iubiţii cu insistenţa ei de a ţine perdelele trase la o parte. Nu ştia de ce rămânea atât de fermă pe poziţie; cu certitudine nu însemna că ar fi aşteptat ceva. Dar acum, la maturitate, draperiile date la o parte acţionau precum

ceasul deşteptător; aşa era convinsă că lumina nu o va lăsa să adoarmă profund. Chiar şi în somn voia să fie conştientă şi să dețină controlul. Mergea la culcare pentru a se odihni, nicidecum pentru a visa.

Încerca să țină ochii întredeschişi în camera invadată de lumină şi o durea capul. Avea nevoie de cafea, repede. Afară, la fereastră, trilul unei păsărele răsuna cu ecou în liniştea locurilor. Undeva, departe, o vacă îi răspunse la chemare. Dar, în ciuda acestei dimineți idilice, Elizabeth nu aştepta cu nerăbdare această zi de luni. Trebuise să încerce să reprogrameze întâlnirea cu antreprenorii hotelului, lucru care se dovedise a fi dificil, deoarece după articolele din presă despre cuibuşorul iubirii din vârful muntelui veniseră oameni din toate colțurile lumii cu propuneri de amenajare. Lucrul ăsta o enerva pe Elizabeth; acesta era teritoriul ei. Dar asta nu era singura ei problemă.

Luke fusese invitat chiar în acea zi să-şi petreacă ziua la fermă, cu bunicul lui. Partea asta o încânta pe Elizabeth. În schimb, partea în care el se aştepta să mai vină un alt băiețel de şase ani o îngrijora. Trebuia să aibă o discuție cu Luke în dimineața asta, pentru că o îngrozea gândul la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus ceva despre vreun prieten imaginar, în fața tatălui ei.

Brendan avea şaizeci şi cinci de ani, era mare, gras, tăcut şi posac. Vârsta nu îl schimbase în bine; în schimb îi adusese amărăciune, resentimente şi mai multă confuzie. Era îngust la minte şi nu dorea să se deschidă sau să se schimbe. Elizabeth putea, cel puțin încerca, să-i înțeleagă natura dificilă, dacă se simțea bine cu felul lui de-a fi, dar după câte se părea, punctele lui de vedere îl frustrau şi îi făceau viața şi mai nefericită.

Era sever, vorbea rar cu altcineva, cu excepția vacilor şi a legumelor, nu râdea niciodată, şi, atunci când decidea că era cineva demn de cuvintele lui, ținea predici. Nu era nevoie să îi răspunzi. Nu vorbea ca să

facă conversație. Vorbea pentru a face afirmații. Îşi petrecea arareori timpul cu Luke, căci nu avea timp de veselia copiilor, de stat la poveşti şi nici de jocurile lor prosteşti. Elizabeth vedea că singurul lucru care îi plăcea tatălui ei la Luke era faptul că era ca o carte goală, gata să fie umplută cu informații şi care nu avea suficiente cunoştințe pentru a pune la îndoială sau a critica. Basmele şi scornelile nu erau domeniul tatălui ei. Dacă se gândea bine, acesta era singurul punct comun cu tatăl ei.

Căscă şi se întinse şi, încă nefiind în stare să deschidă ochii din cauza luminii puternice, pipăi ceasul deşteptător de pe noptieră. Deşi se trezea în fiecare dimineață la aceeaşi oră, nu uita niciodată să armeze ceasul deşteptător. Mâna ei atinse un obiect rece şi dur, care căzu cu zgomot pe podea. Adormită cum era, tresări înspăimântată.

Aplecându-se peste marginea patului zări vătraiul de pe covorul alb. „Arma" ei îi aminti că trebuia să sune la Rentokil să scape de şoareci. Îi simțise tot week-end-ul prin casă şi fusese atât de paranoică la gândul că erau în dormitorul ei, încât de abia putuse să închidă un ochi în ultimele nopți, deşi acest lucru era neobişnuit pentru ea.

Spălată şi îmbrăcată, după ce îl trezi pe Luke, coborî scările spre bucătărie. Câteva minute mai târziu, ținând un espresso în mână, ea formă numărul de la Rentokil. Luke se foia prin bucătărie adormit, cu părul lui blond ciufulit, îmbrăcat într-un tricou portocaliu şi pantaloni scurți. Costumația era completată de nişte şosete ciudate şi o pereche de adidaşi cu luminițe, care se aprindeau la fiecare pas pe care-l făcea.

„Unde e Ivan?", întrebă el răguşit, făcând privirea roată prin bucătărie, ca şi când n-ar mai fi fost în camera asta până acum. Aşa era el în fiecare dimineață: îi trebuia cel puțin o oră să se trezească, chiar şi după ce se ridica din pat şi era îmbrăcat.

În timpul dimineților lungi de iarnă îi trebuia chiar mai mult. Elizabeth presupunea că la un moment dat la şcoală, în timpul orelor de dimineață, realiza ce face. „Unde e Ivan?”, repetă el.

Elizabeth îi făcu semn să tacă, ducând degetul la buze şi săgetându-l cu privirea, în timp ce o asculta pe doamna de la Rentokil. Ştia că nu avea voie să o întrerupă când era la telefon.

„Păi, am observat în weekend-ul care a trecut. Mai exact de vineri, de la prânz, aşa că mă întreb...”

„IVAN?” zbieră Luke, începând să se uite sub masa din bucătărie, după perdele, după uşi. Elizabeth dădu ochii peste cap. Iar îl apucase.

„Nu, n-am văzut niciunul...”

„IVAAAAN?”,

„...până acum, dar simt că sunt aici”. Elizabeth termină fraza şi încercă să-l facă pe Luke să se uite la ea, pentru a-i mai arunca o privire aspră.

„IVAN, UNDE EEEEEŞTI?” strigă Luke. „Excremente? Nu, n-am găsit excremente”, spuse Elizabeth, frustrată.

Luke se opri din țipat şi ciuli urechile „CE SPUI? NU TE-AUD PREA BINE”.

„Nu, nu am pus capcane de şoareci. Haideți, sunt foarte ocupată, n-am timp să vă răspund la douăzeci de întrebări. Nu poate să vină cineva până aici să verifice?”, se răsti Elizabeth.

Deodată Luke ieşi în fugă din bucătărie şi de acolo pe hol. Îl auzi bătând în uşa camerei de zi. „CE FACI AICI, IVAN?”. Învârtea în zadar mânerul cu buton.

În sfârşit, conversația lui Elizabeth se încheie, iar ea trânti telefonul. Luke striga cât îl ținea gura în camera de zi. Simți că i se ridică sângele la cap.

„LUKE! VINO AICI ÎN CLIPA ASTA!”

Bocănitul din camera de zi încetă imediat. El veni încet în bucătărie târşâind picioarele.

„NU-ȚI TÂRÂI PICIOARELE!”, zbieră ea.

El îşi ridică picioarele şi luminițele de pe tălpile

adidaşilor se aprindeau la fiecare pas. Veni în fața ei şi spuse încet, cât de inocent putea, cu vocea lui pițigăiată. „De ce l-ai încuiat aseară pe Ivan în salon?”

Tăcere.

Era timpul să pună capăt acestei poveşti. Ar fi vrut să se aşeze şi să discute această problemă cu Luke, iar la sfârşit el să-i respecte dorința. L-ar fi ajutat să-şi vină în fire şi să nu mai vorbească de prieteni invizibili.

„Iar Ivan vrea să ştie de ce ai luat aseară vătraiul în camera ta?”, adăugă el, cu mai mult curaj, pentru că ea nu mai țipa.

Elizabeth explodă. „Să nu mai spui un cuvânt despre Ivan, auzi tu?”

Luke se albi la față.

„AUZI?”, strigă ea. Nici măcar nu-i dădu o şansă să răspundă. „Ştii la fel de bine ca şi mine că *nu există* niciun Ivan. El *nu* se joacă prinselea, *nu* mănâncă pizza, *nu* este în salon şi *nu* este prietenul tău deoarece nu există”.

Luke îşi schimonosi fața a plâns.

Elizabeth continuă. „Astăzi mergi la bunicul şi dacă aud de la el că ai spus o vorbă de Ivan, ai încurcat-o rău de tot. Ai înțeles?”

Luke începu să plângă încetişor.

„Ai înțeles?”, repetă ea.

El dădu aprobator din cap, în timp ce lacrimile îi scăldau fața.

Lui Elizabeth îi reveni pulsul la normal, iar gâtul o jena de atâta țipat. „Hai, ia loc la masă şi o să-ți aduc cerealele tale”, îi spuse ea blând. Îi aduse Coco Pops. De obicei nu-l lăsa să mănânce un mic dejun atât de dulce, dar încă nu discutase cu el despre Ivan, aşa cum şi-ar fi dorit. Ştia că nu putea să-şi păstreze calmul. Aşezată la masă privea cum Luke îşi turna Coco Pops în bolul de cereale, iar apoi mânuțele lui se opintiră nesigure cu greutatea cutiei de lapte. Laptele se împrăştie pe masă. Se abținu să țipe iarăşi la el, deşi abia ieri seară o

curățase lună.

O preocupa ceva ce spusese Luke, dar nu-şi amintea ce anume. Îşi rezemă bărbia în mâini şi îl privi cum mănâncă.

El mesteca încet. Trist. În afară de crănțănitul lui era linişte. Într-un târziu, după câteva minute, el deschise gura. „Unde e cheia de la salon?” o întrebă, evitându-i privirea.

„Luke, nu mai vorbi cu gura plină”, spuse ea încet. Scoase cheia de la salon din buzunar, se îndreptă spre uşă şi răsuci cheia. „Aşa, acum Ivan e liber să plece din casă”, glumi ea, dar regretă imediat că spusese asta.

„Nu poate”, spuse trist Luke, stând la masa din bucătărie. „Nu poate să deschidă singur uşile”.

Tăcere.

„Nu poate?”, repetă Elizabeth.

Luke făcu semn din cap că nu, de parcă ar fi spus lucrul cel mai normal din lume. Era lucrul cel mai ridicol pe care îl auzise Elizabeth vreodată. Ce fel de prieten imaginar mai era şi ăsta, dacă nu putea trece prin uşi şi prin pereți? Mă rog, nu-i deschisese uşa, o descuiase, ceea ce era oricum o prostie. Se reîntoarse în bucătărie pentru a se pregăti de serviciu. Luke îşi terminase cerealele, pusese bolul în maşina de spălat vase, se spălase şi se ştersese pe mâini şi se îndreptă spre uşa salonului. Învârti butonul, deschise uşa, se dădu la o parte, zâmbi larg spre un punct nedefinit, puse un deget la buze, arătă spre Elizabeth şi chicoti ca pentru el. Elizabeth îl privea îngrozită. Se deplasă de-a lungul holului şi se aşeză lângă Luke la uşă. Privi în salon.

Nimeni.

Fata de la Rentokil îi spusese că era neobişnuit ca în luna iunie să fie şoareci în casă, în timp ce Elizabeth măsura salonul plină de suspiciune, întrebându-se ce naiba putea să scoată zgomotele acelea.

Chicotelile lui Luke o scoaseră din transă şi, privind

dea lungul holului, îl zări aşezat la masă, bâţâindu-şi picioarele vesel şi schimonosindu-se în toate felurile. Vizavi de el mai era pus un tacâm şi un bol cu cereale Coco Pops.

„Mamă, da' strictă mai e!" îi şoptii lui Luke, stând la masă şi străduindu-mă să înghit câteva linguri de Coco Pops fără ca ea să mă observe. De obicei nu vorbesc în şoaptă când sunt părinţii de faţă, dar fiindcă ea deja mă auzise de câteva ori în ultimele câteva zile, nu voiam să risc.

Luke chicoti şi aprobă din cap.

„Aşa e tot timpul?"

El dădu din nou aprobator din cap.

„Dar stă vreodată să se joace cu tine şi să te îmbrăţişeze?" l-am întrebat, privind cum Elizabeth freca fiecare centimetru al blatului şi aşa foarte curat de bucătărie, mutând obiectele cinci milimetri mai la stânga sau mai la dreapta.

Luke rămase o clipă pe gânduri, apoi ridică din umeri. „Nu prea".

„Dar e îngrozitor! Şi tu nu te superi?"

„Edith spune că sunt oameni pe lume care deşi nu te îmbrăţişează şi nu se joacă cu tine, te iubesc în felul lor. Dar nu ştiu cum să o arate", şopti el.

Elizabeth trăgea cu coada ochiului, neliniştită.

„Cine e Edith?"

„Bona mea".

„Şi unde este?"

„E în vacanţă".

„Atunci cine o să aibă grijă de tine cât ea e în vacanţă?"

„Tu", zâmbi Luke.

„Să batem palma", i-am spus eu, întinzându-i mâna. Luke mi-o întinse şi el. „Uite cum se face", i-am explicat, clătinându-mi capul şi întreg corpul de parcă aş fi fost cuprins de convulsii. Luke începu să râdă şi mă copie.

Am început să râdem şi mai tare, până când Elizabeth se opri din curățenie, privind atent, făcând ochii mari.

„Pui o grămadă de întrebări”, şopti Luke.

„Iar tu dai o grămadă de răspunsuri”, i-am replicat, apoi am început amândoi să râdem.

BMW-ul lui Elizabeth se hurducăia pe drumul plin de gropi care ducea la casa tatălui ei. Îşi încleşta mâinile pe volan exasperată, pe măsură ce praful se depunea pe maşina proaspăt spălată. Cum putuse să trăiască optsprezece ani la această fermă era peste puterea ei de înțelegere. Nu puteai să ai curățenie nicăieri. Florile de cerceluş se unduiau în briza vântului urându-le bun venit de pe marginea drumului. Se aliniau pe drumul lung de un kilometru ca nişte lumini de aterizare şi se atingeau de geamul maşinii, apropiindu-şi fețele pentru a vedea cine e înăuntru. Luke lăsă în jos geamul maşinii şi îşi lăsă mâna dezmierdată de sărutările lor.

Elizabeth spera să nu vină o altă maşină din direcția opusă, căci drumul îngust de abia îi permitea ei să treacă, nu mai era loc de o a doua bandă. Dacă ar fi vrut să-i facă loc altcuiva ar fi trebui să dea jumătate de kilometru înapoi. Uneori i se părea că e cel mai lung drum din lume. Vedea unde încerca să ajungă, totuşi trebuia să dea înapoi pentru a ajunge acolo.

Doi paşi înainte, unul înapoi.

Era ca în vremea în care era copil şi îşi vedea mama venind de la un kilometru distanță, dar trebuia să aştepte douăzeci de minute, căci ea venea țopăind pe drum, până când Elizabeth auzea sunetul familiar al porții scârțâind.

Dar din fericire, pentru că era deja târziu, nu veni nicio maşină. Cuvintele lui Elizabeth nu avuseseră niciun ecou, deoarece Luke refuzase să plece de acasă până ce Ivan nu-şi termina cerealele. Apoi insistase să împingă în față scaunul din dreapta şoferului, pentru a-l lăsa pe Ivan să stea în spate.

Aruncă o privire spre Luke. Stătea pe scaunul din dreapta purtând centura de siguranță, cu o mână afară pe fereastră, murmurând aceeaşi melodie pe care o cântase tot week-end-ul.

Părea fericit. Arăt fericit. Spera ca acest joc al lui să nu mai țină mult, măcar cât timp se afla la bunicul lui.

Îl văzu pe tatăl ei la poartă, aşteptând. O imagine familiară. O acțiune familiară. Să aştepte era punctul lui forte. Elizabeth ar fi putut să jure că purta aceiaşi pantaloni raiați maro ca pe vremea când ea era copil. Erau vârâți în cizmele Wellington pline de noroi pe care le purta când era acasă. Puloverul lui gri avea un model şters în carouri verzi şi albastre, în mijloc avea o gaură, prin care se vedea verdele de pe dedesubt al cămăşii lui polo. Purta o şapcă de tweed pe cap, se sprijinea cu mâna dreaptă de un baston de lemn care-l ținea drept, tuleie argintii îi împodobeau fața şi bărbia. Sprâncenele erau cărunte şi sălbatice, iar când se încrunta părea că-i acoperă complet ochii cenuşii. Nasul îi domina fața cu două nări mari, din care ieşeau fire de păr cărunte. Avea riduri adânci pe față, mâinile ca lopețile, umerii lați ca trecătoarea Dunloe. Căsuța din spatele lui părea pitică în comparație cu el.

Luke se opri din murmurat imediat ce-şi văzu bunicul şi îşi trase mâna în maşină. Elizabeth opri maşina şi sări afară. Avea un plan. Imediat ce Luke ieşi afară din maşină ea deschise uşa şi o încuie înainte ca el să poată împinge scaunul din față pentru a-i face loc lui Ivan. Luke se încruntă, în timp ce-şi muta privirea de la Elizabeth spre maşină.

Poarta scârțâi.

Lui Elizabeth îi tremură stomacul.

„Neața”, bubui o voce groasă. Nu era un salut, părea mai degrabă o constatare.

Lui Luke îi tremura buza de jos, iar el ținea fața şi mâinile lipite de geamul aflat la locul din spate al maşinii. Elizabeth spera că el nu va avea un acces de

furie tocmai acum.

„Nu-i dai bună dimineața bunicului, Luke?”, întrebă severă Elizabeth, conştientă că nici ea nu îl salutase.

„Bună, bunicule”. Vocea lui Luke tremura. Stătea în continuare cu fața lipită de geam.

Elizabeth se întreba dacă n-ar fi trebuit să deschidă uşa maşinii doar ca să evite o scenă, dar până la urmă se gândi că el trebuia să treacă peste faza asta.

„Unde-i celălalt?”, bubui vocea lui Brendan.

„Care celălalt?” Ea îl luă pe Luke de mână şi încercă să-l îndepărteze de lângă maşină. Ochii lui albaştri o priveau rugător. Inima ei se strânse. El nu voia să facă o scenă.

„Flăcăul care ştia tot despre legumele străine”.

„Ivan”, spuse trist Luke, cu lacrimi în ochi.

Elizabeth interveni. „Ivan n-a putut să vină azi, nu-i aşa, Luke? Poate altă dată”, spuse ea repede şi înainte de a da prilejul unor alte discuții, continuă. „Aşa, acum trebuie să plec la serviciu, altfel o să întârzii. Luke îți doresc să ai o zi bună cu bunicul tău, da?”

Luke o privi descumpănit şi dădu trist din cap.

Elizabeth se ura pe sine, dar ştia că avea dreptate să controleze acest comportament ridicol.

„Hai, valea”. Brendan agita bastonul înspre ea, ca pentru a o alunga şi îi întoarse spatele, mergând spre casă. Ultimul lucru pe care îl auzi fu scârțâitul porții, înainte ca ea să închidă portiera maşinii. Trebui să se întoarcă de două ori din drum pentru a lăsa să treacă două tractoare. În oglindă îl vedea pe Luke şi pe tatăl ei în grădina din față, tatăl ei aproape acoperindu-l. Se îndepărtă de casă cât putea de repede; era ca şi cum traficul o trăgea înapoi, ca fluxul.

Elizabeth îşi aminti de o imagine asemănătoare când ea avea optsprezece ani şi tânjea după libertate. Pentru prima oară în viața ei părăsea casa cu bagajele făcute şi cu intenția de a nu se întoarce până la Crăciun. Mergea

la universitatea Cork, după ce câştigase o luptă cu tatăl ei, dar pierzând tot respectul pe care îl avusese pentru ea. În loc să-i împărtăşească entuziasmul, el refuzase să o conducă în ziua cea mare a plecării la facultate. Singura persoană din fața casei pe care o vedea Elizabeth de pe geamul maşinii în acea dimineață însorită de august, pe când se îndepărta, era micuța Saoirse de şase ani, cu părul roşcat şi ciufulit plin de cârlionți, cu zâmbetul ştirb şi agitând mâna în semn de la revedere, foarte mândră pentru sora ei.

În loc să fie cuprinsă de uşurarea şi încântarea pe care visase dintotdeauna să le simtă când taxiul trase în fața casei lor, rupând cordonul ombilical care o ținea acolo, simțea groază şi îngrijorare. Nu pentru ceea ce o aştepta, ci pentru ceea ce lăsase în urmă. Nu putea să fie la nesfârşit mamă pentru Saoirse, era o tânără care avea nevoie de libertate, care trebuia să-şi găsească rostul în lume. Tatăl ei trebuia să-şi ia rolul de tată, un titlu la care renunțase mulți ani şi refuzase să-l recunoască. Acum ea spera că rămaşi singuri, el va realiza ce datorie are şi îi va arăta toată dragostea de care mai era capabil.

Dar dacă nu se va întâmpla aşa? Continua să-şi privească sora de la fereastra din spate a maşinii, cu sentimentul că nu o va mai vedea vreodată, făcându-i cu mâna cât de repede şi de tare putea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi pentru mititica plină de viață şi de energie pe care o lăsa în urmă. Părul roşu care sărea în sus şi în jos se vedea de departe, aşa că amândouă continuau să-şi facă din mână. Ce va face sora ei mai mică după ce se va termina cu partea amuzantă de a flutura mâna şi după ce va realiza că era singură cu omul care nu vorbea niciodată, nu o ajuta şi nici nu o iubea? Lui Elizabeth aproape că-i venea să-i ceară şoferului să oprească maşina chiar în secunda aceea, dar apoi se îmbărbătă. Trebuia să aibă şi ea viața ei.

Să faci şi tu la fel într-o zi, mică Saoirse, îi spuneau

ochii ei micii figuri pe când se îndepărta cu maşina. Promite-mi că vei face la fel. Îți vei lua zborul de aici.

Cu ochii plini de lacrimi, Elizabeth privea cum casa devenea tot mai mică în oglindă până când dispăru cu totul. De abia atunci umerii i se relaxară şi realiză că îşi ținuse respirația tot timpul.

„Aşa, Ivan”, spuse ea, privind în oglindă, la locul gol din spate, „cred că în cazul ăsta o să vii cu mine la serviciu”. Apoi făcu ceva neaşteptat.

Râse copilăreşte.

ŞAPTE

Baile na gCroithe era în agitație când Elizabeth trecu peste podul de piatră cenuşie care îi servea ca poartă de intrare. Două autocare uriaşe pline de turişti încercau să treacă, unul pe lângă celălalt pe strada îngustă. Înăuntru Elizabeth le vedea fețele lipite de fereastră, oftând şi mirându-se, zâmbind şi arătând, aparatele de fotografiat ținute sus pentru a prinde oraşul ca de păpuşi pe film. Şoferul de autocar din fața lui Elizabeth îşi lingea buzele concentrat, încât îi vedea sudoarea strălucind pe sprâncene, în timp ce manevra cu grijă vehiculul prea mare pentru drumul care fusese conceput pentru cai şi căruțe. Cele două autocare aproape că se atingeau. Lângă el, ghidul, cu microfonul în mână, făcea tot ce putea pentru a-şi întreține publicul de o sută de suflete aşa devreme dimineața.

Elizabeth trase frâna de mână şi oftă adânc. Imaginea asta nu era ceva neobişnuit în oraş, iar ea ştia că va dura.

Se îndoia că autocarele se vor opri. Nu făceau asta decât dacă aveau nevoie la toaletă. Era mare trafic prin Baile na gCroithe, dar nu se opreau acolo. Nu îi condamna; era un loc grozav prin care să treci, dar nu ca să te opreşti. Traficul încetinea, vizitatorii se uitau împrejur, dar apoi şoferii apăsau pe accelerație.

Nu că Baile na gCroithe n-ar fi fost frumos – era cu siguranță. Mândria oraşului era câştigarea competiției al

treilea an consecutiv pentru Oraşe Curate; cum intrai în oraş peste pod, un covor de flori de toate culorile îți urau bun venit. În fața vitrinelor magazinelor erau jardiniere, coşulețe de flori atârnau din fiecare stâlp, pe strada principală erau pomi înalți. Fiecare clădire avea fațada vopsită într-o altă culoare, iar strada principală, singura stradă, erau un curcubeu de culori pastel şi culori îndrăznețe de verde mentă, roz somon, liliac, lămâi şi bleu. Pavajul era curat şi sclipitor şi imediat ce-ți îndreptai privirile deasupra acoperişurilor gri te găseai înconjurat de munții verzi maiestuoşi. Era ca şi cum Baile na gCroithe era cocoloşit, adăpostit în sânul Mamei Naturi.

Adăpostit sau sufocat.

Biroul lui Elizabeth era situat lângă o poştă verde şi un supermagazin galben. Clădirea ei era un bleu pal şi era situată deasupra magazinului de perdele, țesături şi tapițerie al doamnei Bracken. Magazinul fusese de articole de menaj şi era condus de domnul Bracken, dar la moartea acestuia, acum zece ani, Gwen hotărâse că acesta va fi magazinul ei. Părea că ia decizii bazate numai pe ceea ce ar considera soțul ei decedat. Deschisese magazinul „pentru că aşa ar fi dorit domnul Bracken”. Totuşi Gwen refuza să iasă în oraş la sfârşit de săptămână, sau să se angajeze în evenimente sociale deoarece „domnul Bracken nu ar fi dorit asta”. După cum vedea Elizabeth, ce îl făcea fericit sau nefericit pe domnul Bracken părea să se lege într-un mod plăcut cu filosofia de viață a lui Gwen.

Autocarele trecură în sfârşit la un centimetru distanță unul pe lângă celălalt. Baile na gCroithe la oră de vârf; rezultatul a două autobuze uriaşe care încercau să împartă drumul îngust. În sfârşit avură succes, iar Elizabeth privea, fără o urmă de zâmbet, cum ghidul sărea în sus de bucurie, cu microfonul în mână, reuşind să transforme ceea ce fusese o oprire plictisitoare într-o călătorie plină de evenimente prin drumurile de țară ale

Irlandei. Aplauze şi chiote în autocar. O națiune care sărbătorea. Blițurile se înmulțeau la fereastră, iar ocupanții ambelor maşini îşi fluturau mâinile în semn de la revedere după ce trecuseră de momentul tensionat al dimineții.

Elizabeth porni maşina, privi în oglinda retrovizoare şi văzu cum entuziasmul autocarului se stinse când ajunseră față în față cu un alt autocar pe podul îngust de la ieşirea din oraş. Brațele se lăsau în jos, iar blițurile încetau, în timp ce turiştii se aşezau pregătindu-se pentru o altă luptă.

Oraşul avea darul ăsta. De parcă o făcea intenționat. Te primea în inima lui cu brațele deschise, îți arăta tot ce-ți putea oferi cu vitrinele sale sclipitoare şi multicolore. Era ca şi cum ai fi adus un copil într-un magazin de dulciuri, i-ai fi arătat rafturile luminoase cu dulciuri care îți lăsau gura apă. Apoi, în timp ce stătea acolo, privind cu ochi mari şi pulsul mărit, erau puse capacele şi borcanele erau sigilate. Odată ce realizai frumusețea, aşa era şi faptul că nu mai avea altceva de oferit.

Podul, în mod ciudat, era mai uşor de trecut din afara oraşului. Se curba într-un fel neobişnuit, făcând dificilă ieşirea din oraş. O deranja pe Elizabeth de fiecare dată.

Era aidoma drumului copilăriei lui Elizabeth; era imposibil să pleci în grabă. Dar ceva din oraşul ăsta o trăgea înapoi, iar ea încercase ani de zile să se împotrivească. La un moment dat se mutase în New York. Îşi urmase prietenul şi dorința de a amenaja un club de noapte. Îi plăcea acolo. Îi plăcea că nimeni nu-i ştia numele, chipul sau povestea familiei. Putea să-şi ia o cafea, o mie de feluri de cafea, fără să fie privită compătimitor pentru cine ştie ce dramă petrecută recent în familie. Nimeni nu ştia că mama ei o părăsise când era copil, că sora ei era sălbatică şi nu putea fi stăpânită, că tatăl ei nu prea stătea de vorbă cu ea. Îi plăcuse să fie îndrăgostită acolo. În Baile na gCroithe nu

se putea ascunde de ceea ce era.

Realizase că fredonase tot drumul cântecelul acela prostesc pe care Luke încerca să o convingă că îl compusese „Ivan”. Luke îi spunea „cântecul murmurat” şi era enervant de simplu, vesel şi repetitiv. Se opri din cântat şi îşi parcă maşina în locul rămas liber de pe stradă, înclină scaunul şoferului şi se întinse să ia servieta de pe locul din spate al maşinii. Primul lucru al unei zile de serviciu: cafeaua. Baile na gCroithe nu cunoscuse încă minunile Starbucks – de abia luna trecută Joe o lăsase pe Elizabeth să plece cu cafeaua, dar proprietarul era agasat că trebuia să-i ceară să înapoieze cănile.

Uneori Elizabeth se gândea că întreg oraşul avea nevoie de o infuzie de cofeină; în zilele de iarnă locul acela avea ochii închişi şi mergea dormind. Avea nevoie să fie scuturat straşnic. Dar zilele de vară, ca cea de azi, erau pline de oameni care mergeau de colo-colo. Intră în prăvălia lui Joe, zugrăvită în mov la exterior, care era pustie la acea oră. Să-şi ia micul dejun la restaurant, nu acasă era ceva de neconceput în oraş.

„A, iat-o, femeia minune, în persoană”, tună vocea cântată a lui Joe. „Fără îndoială cu limba scoasă pentru cafeaua ei”.

„Neața, Joe”.

El se uită teatral la ceasul de mână şi bătu uşor în ceasul de perete. „Cam târziu în dimineața asta, nu-i aşa?” El ridică o sprânceană înspre ea. „Credeam că ai luat o gripă de vară şi stai la pat. Se pare că toată lumea s-a îmbolnăvit săptămâna asta”. El încercă să vorbească mai încet, dar nu reuşi decât să-şi coboare capul şi să ridice vocea. „Aşa a pățit Sandy O’Flynn acum câteva seri după ce a plecat de la bar cu P.J Flanagan, care avusese gripă săptămâna trecută. A bolit tot week-end-ul.” Pufni pe nas. „A condus-o acasă, aiurea. N-am mai auzit aşa o prostie în viața mea”.

Elizabeth era cuprinsă de nervi. Nu-i plăceau bârfele

despre oameni pe care nu-i ştia, mai cu seamă pentru faptul că însăşi familia ei fusese subiect de bârfa ani de zile.

„Aş dori o cafea, Joe”, spuse Elizabeth sec, ignorând vorbăria lui. „La pachet. Frişcă, fără lapte”, spuse ea răspicat, deşi cerea acelaşi lucru în fiecare zi, în timp ce căuta prin poşetă după portmoneu, încercând să-i sugereze prin asta lui Joe că nu avea timp de pălăvrăgeală.

El se îndreptă încet spre ibric. Elizabeth era agasată că Joe vindea un singur fel de cafea. Şi aceea instant. Lui Elizabeth îi lipsea varietatea de arome pe care o întâlnise în alte locuri; îi lipsea gustul dulce, catifelat al vaniliei dintr-o cafenea pariziană, aroma puternică de arahide dintr-o cafenea aglomerată din New York, capodopera bogată şi catifelată de alune din Milano şi preferata ei, Coco Mocha-Nut, un amestec de ciocolată şi nucă de cocos, care o transporta din Central Park pe un şezlong în Caraibe. Aici, în Baile na gCroithe, Joe umplu ibricul cu apă şi apăsă pe buton. Un ibric amărât dintr-o cafenea şi nici măcar nu avea apă fiartă. Elizabeth dădu ochii peste cap.

Joe o privea cu luare-aminte. O privea de parcă ar fi vrut să o întrebe…

„Şi atunci de ce ai întârziat?”

…asta.

„Am întârziat doar *cinci minute,* Joe”, spuse Elizabeth nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

„Ştiu, ştiu, dar cinci minute fac cât cinci ore pentru tine. Eşti sigură că urşii nu vor începe să hiberneze în timpul ăsta?”.

Asta o făcu pe Elizabeth să zâmbească, fără voia ei.

Joe chicoti şi-i făcu din ochi. „Aşa e mai bine”. Ibricul scoase un clinchet că apa era fiartă, iar el îi întoarse spatele pentru a se ocupa de cafea.

„Am întârziat din cauza autocarelor”, spuse Elizabeth încet, luând cana fierbinte din mâinile lui Joe.

„A, am văzut”. El dădu din cap spre fereastră. „Jaimsie s-a descurcat să treacă de unul”.

„Jaimsie?” Elizabeth se încruntă, adăugând o lingură bună de frişcă care se topi imediat şi îi umplu cana până sus. Joe privea dezgustat.

„Jaimsie O’Connor. Fiul lui Jack”, explică el. „Jack, a cărui fiică, Mary s-a logodit săptămâna trecută cu băiatul acela din Dublin. Locuiesc în Mayfair. Cinci copii. Cel mai mic a fost arestat săptămâna trecută fiindcă a aruncat cu o sticlă de vin în Joseph”.

Elizabeth îngheță şi îl privi neutru.

„Josph McCann”, repetă el, ca şi cum ea era nebună că nu îl cunoştea. Fiul lui Paddy. Locuieşte în Newtown. I-a murit soția anul trecut, s-a înecat într-o mlaştină. Fata lui, Maggie a spus că a fost un accident, dar familia avea suspiciuni, pentru că ele două se certaseră fiindcă că nu o lăsase să plece după neisprăvitul ăla din Cahirciveen”.

Elizabeth puse banii pe tejghea şi zâmbi, nemaidorind să ia parte la o asemenea discuție, cel puțin ciudată. „Mersi, Joe”, spuse ea, în timp ce se îndrepta spre uşă.

„Mă rog”, concluzionă el, „Jaimsie conducea autocarul. Nu uita să-mi aduci cana înapoi”, îi spuse el şi mormăi ca pentru sine: „Cafea la pachet, auzi, există ceva mai absurd ca asta?”

Înainte de a ieşi pe uşă Elizabeth îi spuse din pragul uşii „Joe, nu vrei să cumperi o maşină de cafea? Ca să faci café latte şi cappuccino şi espresso în loc de chestia asta instant?” Ea îi arătă cana.

Joe încrucişă brațele, se rezemă de tejghea şi îi răspunse plictisit. „Elizabeth, dacă nu-ți place cafeaua mea, n-ai decât să n-o bei. Eu beau ceai. E un singur fel de ceai care-mi place. Se cheamă Ceai. N-are nume exotice”.

Elizabeth zâmbi. „De fapt sunt multe feluri de ceai. Chinezesc…”

„Hai, valea”. El îi făcu semn să plece. „Dacă ar fi după

tine am bea ceai cu ajutorul bețelor, ne-am pune frişcă şi ciocolată în cafea de parcă ar fi desert. Dar fiindcă tot ai adus vorba, hai să-ți fac o sugestie: ce-ar fi să-ți cumperi mătăluță un ibric la birou şi să mă laşi în pace?”

„Şi să dai faliment”, zâmbi Elizabeth şi ieşi în stradă.

Orăşelul căscase şi se dăduse jos din pat, iar acum se îndrepta somnoros din dormitor spre baie. În curând urma să facă duş, să se îmbrace şi să se trezească complet. Ca de obicei ea era cu un pas înainte, chiar dacă azi era în întârziere.

Elizabeth era întotdeauna prima; îi plăcea liniştea, nemişcarea de la birou dis-de-dimineață. O ajuta să se concentreze la ce avea de făcut în ziua respectivă, înainte ca la birou să pornească pălăvrăgeala şi să înceapă agitația în oraş. Elizabeth nu era genul care să flecărească. Aşa cum mânca doar pentru a trăi, vorbea doar pentru a spune ce avea de spus. Nu era genul de femeie pe care îl auzi în restaurante şi cafenele, chicotind şi comentând ce a spus cineva despre ceva. Nu o interesau discuțiile doar de dragul conversației.

Nu despica firul în patru, nici nu analiza conversații, priviri, aparențe sau situații. Pentru ea lucrurile nu aveau un dublu înțeles; de fiecare dată spunea clar ce gândea. Nu-i plăceau dezbaterile şi ura discuțiile. Dar poate de aceea nu avea un grup de prieteni, pentru că stătea liniştită în biroul ei. Încercase să-şi facă prieteni, mai ales în timpul facultății, dar ca şi acum punea repede punct flecărelii fără rost.

Încă din copilărie nu putea lega prietenii. Îi plăcea să stea singură cu gândurile ei, apoi mai târziu, în adolescență, o avusese pe Saoirse cu care se amuza. Îi plăcea felul ordonat în care putea depinde doar de ea însăşi şi îşi putea petrece timpul mai eficient fără prieteni. Când se întorsese din New York încercase să dea o petrecere acasă cu vecinii. Încerca să fie un nou început, să lege prietenii, aşa cum făcea marea

majoritate a oamenilor, dar Saoirse dăduse buzna în casă ca de obicei şi într-o clipă reuşise să ofenseze pe toată lumea de la masă. Îl acuzase pe Ray Collins că avea o aventură, pe Bernie Conway că avea o slujbă de doi bani, iar pe Kevin Smith în vârstă de şaizeci de ani că o priveşte de parcă ar vrea să o dezbrace. Rezultatul vorbăriei lui Saoirse a fost că Luke care avea nouă luni a început să plângă, oamenii s-au înroşit la față iar mielul s-a ars în cuptor.

Sigur că vecinii ei nu au fost atât de înguşti la minte să creadă că Elizabeth era răspunzătoare pentru purtarea familiei ei, dar ea a renunțat după treaba asta. Nu îşi dorea suficient de mult să fie în compania cuiva încât să suporte ruşinea de a se explica şi a se scuza întruna.

Tăcerea valora pentru ea mai mult decât o mie de cuvinte. În acea tăcere găsea linişte şi claritate. Cu excepția nopții, când gânduri amestecate o țineau trează, de parcă o mie de voci vorbeau, tăceau şi se întrerupeau unele pe celelalte, aşa mult, încât de abia putea închide ochii.

Acum o îngrijora purtarea lui Luke. Personajul acesta, Ivan, îi dădea târcoale nepoțelului ei de prea multă vreme, îl observase pe Luke toată săptămâna cum se plimba, vorbea şi juca jocuri de unul singur. Râzând şi chicotind de parcă s-ar fi distrat de minune. Poate trebuia să intervină în vreun fel. Iar Edith nu era acolo să-i supravegheze comportamentul ciudat şi să rezolve această situație în felul minunat în care reuşea. Poate Elizabeth ar fi trebuit să ştie ce are de făcut din instinct. Încă o dată misterele maternității scoteau capetele urâte, iar ea nu avea cui să-i ceară ajutorul. Nici nu avea un exemplu de la care să învețe. Mă rog, asta nu era în întregime adevărat, învățase ce să *nu* facă – o lecție la fel de bună ca oricare alta.

Până în acel moment se bazase pe instinct, făcuse câteva greşeli de-a lungul timpului, dar în ansamblu

considera că Luke era un copil politicos şi stabil. Dar dacă greşise? Dacă Luke devenea ca Saoirse? Oare unde greşise într-o asemenea măsură cu Saoirse încât să se transforme în asemenea hal? Elizabeth oftă frustrată şi îşi rezemă capul de birou.

Deschise calculatorul şi luă o înghiţitură de cafea aşteptând să pornească. Apoi intră pe Google, dădu o căutare după cuvintele „Prieten imaginar" şi apăsă pe Search{2}. Sute de site-uri apărură pe ecran. Jumătate de oră mai târziu se simţi mult mai relaxată în privinţa chestiunii cu Ivan.

Spre surpriza ei află că prietenii imaginari erau foarte răspândiţi şi nu constituiau o problemă dacă nu afectau viaţa reală. Deşi pentru ea simplul fapt de a avea un prieten imaginar interfera cu viaţa reală, pentru doctorii de pe internet nu era o problemă. Fiecare site o sfătuia să-l întrebe pe Luke ce face şi ce gândeşte Ivan, deoarece asta i-ar fi dat lui Elizabeth o cheie de a înţelege ce gândeşte Luke. De altfel o încurajau pe Elizabeth să-i facă acestui musafir fantomă un loc la masă şi nu avea niciun rost să-i demonstreze lui Luke că „prietenul" lui nu există decât în imaginaţia lui. A fost uşurată să afle că prietenii imaginari erau un semn de creativitate, nu de singurătate sau stres.

Dar chiar şi aşa, lui Elizabeth îi venea greu să priceapă. Era împotriva a tot ce credea ea. Lumea ei şi tărâmul fanteziei erau în două planuri diferite şi i se părea dificil să se prefacă. Nu putea să-şi schimbe vocea imitând un copil, nu putea să se ascundă îndărătul palmelor, sau să vorbească în locul unui ursuleţ de pluş, nici la colegiu nu putea să facă joc de rol.

Crescuse fără a şti să facă asta, pentru a nu părea că îşi imită mama, şi a nu-l face pe tatăl ei să se enerveze. Lucrul ăsta îi fusese insuflat din copilărie, iar acum experţii erau de părere că ar fi trebui să se schimbe.

Luă ultima înghiţitură de cafea rece şi citi ultimul rând de pe ecran.

Prietenii imaginari dispar în interval de trei luni, indiferent dacă încurajați sau nu acest lucru.

După trei luni ar fi fost mai mult decât bucuroasă dacă Ivan ar fi plecat şi ei s-ar fi întors la viața normală. Răsfoi calendarul şi încercui luna august cu un marker roşu. Dacă Ivan nu ieşea din casa ei până atunci, urma să deschidă uşa şi să-l dea afară chiar ea.

OPT

Ivan râdea în timp ce se învârtea în scaunul de piele neagră aflat la recepție, în fața biroului lui Elizabeth. O auzea din cealaltă cameră vorbind la telefon, organizând o şedință cu vocea ei de adult plicticos. Dar imediat ce închise telefonul o auzi murmurând cântecul lui. Râse în sinea lui. Crea dependență; odată ce rețineai melodia nu ți-o mai puteai scoate din minte.

Se învârti tot mai repede, făcând piruete pe scaun, până ce îi tremură stomacul şi începu să se învârtă camera cu el. Era clar: scaunul acesta rotitor era preferatul lui. Ivan ştia că i-ar fi plăcut şi lui Luke să se joace în acest scaun şi, amintindu-şi fețişoara lui tristă lipită de geamul maşinii azi dimineață începu să-i zboare gândul iar scaunul se învârti tot mai încet. Ivan ar fi vrut atât de mult să viziteze ferma, iar bunicul lui Ivan părea o persoană de care ai fi putut să te amuzi. Era la fel ca Elizabeth.

Două persoane esaocitcilp plicticoase.

În orice caz, această separare îi dădea lui Ivan timp să o monitorizeze pe Elizabeth, ca să scrie un raport despre ea. Avea o şedință în câteva zile şi trebuia să facă o prezentare pentru restul echipei despre persoana de care se ocupa. Făceau asta întotdeauna. Câteva zile alături de ea ca să demonstreze că ea nu-l putea vedea erau suficiente, iar apoi el s-ar fi putut concentra asupra lui Luke. Probabil că în cazul lui îi scăpase ceva,

în ciuda anilor de experiență.

Cum Ivan începu să amețească puse un picior jos pe podea ca să se oprească. Se hotărâse să sară din scaunul rotitor ca să-şi imagineze că sărea dintr-o maşină care se deplasa cu viteză.

Se rostogoli pe jos, aşa cum făceau în filme şi îşi ridică privirile de unde era făcut covrig, văzând o adolescentă stând în fața lui, cu gura căscată, privind cum scaunul se învârte nebuneşte.

Ivan o văzu cum se uită jur împrejur pentru a vedea dacă mai venise cineva. Se încruntă, se apropie de birou de parcă ar fi călcat pe un teren minat, îşi puse geanta pe birou încet, de parcă i-ar fi fost teamă să nu deranjeze scaunul. Privi încă o dată în jur pentru a vedea dacă o urmăreşte cineva, apoi merse în vârful picioarelor pentru a-l studia. Întinse mâna de parcă ar fi vrut să îmblânzească un cal sălbatic.

Ivan chicoti.

Văzând că nu se întâmplă nimic, Becca se scărpină în cap mirată. Poate Elizabeth se aşezase în scaun înainte de venirea ei. Zâmbi neîncrezător, imaginându-şi-o pe Elizabeth învârtindu-se în scaun, ca un copil, cu părul strâns la spate, îmbrăcată în costumul ei sobru negru, cu pantofii ei eleganți bălăbănindu-se în aer. Nu, imaginea asta nu era posibilă. În lumea lui Elizabeth scaunele erau făcute pentru a te aşeza pe ele. Aşa că asta a făcut şi Becca şi s-a apucat imediat de lucru.

„Bună dimineața la toată lumea”, se auzi o voce subțire din pragul uşii. Poppy, cu părul de culoarea prunei intră dansând în cameră, în blue-jeans brodați cu flori, pantofi cu talpă groasă şi un tricou vopsit neuniform. Ca de obicei, fiecare bucățică din corpul ei era plină de culoare. „Toată lumea s-a distrat bine în week-end?” Spunea propozițiile de parcă ar fi cântat şi dansa prin cameră, mişcându-şi mâinile cu grația unui elefant.

Becca făcu semn din cap că da.

„Grozav”. Poppy se propti în fața lui Becca cu mâinile pe şolduri. „Şi ce ai făcut, Becca, ai luat parte la vreun simpozion? Sau ai avut vreo întâlnire şi ai făcut capul calendar vreunui tip? Hm?”

Becca dădu pagina cărții pe care o citea, ignorând-o.

„Oau, e grozav, înseamnă că ai petrecut! Ştii, îmi place cum ne tachinăm în biroul ăsta”.

Becca întoarse pagina.

„Serios? Ei, gata, lasă că-mi mai spui mai încolo. Ce naiba...?” Se desprinse de biroul lui Becca fără să scoată niciun cuvânt.

Becca nu-şi desprinse privirea din cartea pe care o citea. „Face aşa de azi dimineață”, spuse ea uşor plictisită.

Era rândul lui Poppy să nu spună nimic.

Câteva minute în birou fu linişte, în timp ce Becca citea, iar Poppy privea la ce se petrecea sub ochii ei. Din birou, Elizabeth auzi tăcerea lungă şi scoase capul pe uşă.

„Sunteți bine, fetelor?”, întrebă ea.

Un scârțâit misterios fu răspunsul.

„Poppy?”

Ea deschise gura fără să facă nicio mişcare. „Scaunul”.

Elizabeth ieşi din birou. Întoarse capul în direcția zgomotului. Scaunul stropit cu vopsea din spatele biroului lui Poppy, de care Elizabeth încerca să o convingă pe Poppy să se descotorosească de luni de zile, zbura singur, iar şuruburile scârțâiau puternic. Poppy râse nervos. Amândouă se apropiară să îl examineze. Becca continua să citească cartea în tăcere de parcă ar fi fost lucrul cel mai obişnuit din lume.

„Becca”, spuse Elizabeth aproape râzând, „ai văzut asta?”

Becca răspunse fără a ridica ochii de pe pagină. „Face aşa de o oră”, spuse ea încet. „Se opreşte şi porneşte

întruna”.

Elizabeth se încruntă. „E vreun soi de nouă creație artistică de-a ta, Poppy?”

„Aş fi vrut eu”, replică Poppy, încă nerevenindu-şi din uimire.

Toate îl priviră în tăcere învârtindu-se. Scârț, scârț, scârț.

„Poate ar trebui să-l chem pe Harry. Probabil e ceva de la şuruburi”, concluzionă Elizabeth.

Poppy ridică din sprâncene, nesigură. „Da, cu siguranță că *şuruburile* îl fac să se învârtă necontrolat”, spuse ea sarcastică, privind țintă scaunul multicolor care se rotea.

Elizabeth luă o scamă imaginară de pe haină şi îşi drese vocea. „Ştii, Poppy, tu chiar ar trebui să îți retapițezi scaunul acela; nu e o privelişte prea plăcută pentru clienții care ne vizitează. Sunt sigură că Gwen ar putea face asta foarte repede”.

Poppy făcu ochii mari. „Dar aşa trebuie să fie. E o expresie a personalității, o extensie a mea. E singurul obiect din această cameră în care mă pot proiecta”. Privi în jur dezgustată. „Din afurisita asta de cameră *bej*”. Spuse cuvântul de parcă ar fi fost vreo boală. „Iar *doamna Bracken* petrece mai mult timp bârfind cu prietenele ei, care nu au altceva de făcut toată ziua, în loc să muncească”.

„Ştii că nu-i adevărat şi ține minte că nu toată lumea îți apreciază gustul. În plus, ca o companie de amenajări interioare ar trebui să reflectăm mai puțin... la design alternativ şi mai mult la ce ar putea oamenii aplica în casele lor”. Scrută scaunul îndeaproape. „Arată de parcă o pasăre deranjată rău la stomac l-ar fi folosit pe post de toaletă”.

Poppy îl privi mândră. „Mă bucur că cineva s-a prins de *asta”.*

„În definitiv ți-am dat deja voie să-ți pui paravanul acela”, arătă Elizabeth cu capul la separeul pe care

Poppy îl decorase cu fiecare culoare şi material cunoscute de om, pentru a acționa ca un perete despărțitor între Becca şi ea însăşi.

„Da, iar oamenilor le place paravanul, spuse Poppy. „Deja am avut solicitări de la trei clienți”.

„Să ce? Să îl dai jos?”, zâmbi Elizabeth.

Amândouă studiară paravanul cu atenție, cu brațele încrucişate, cu capetele aplecate într-o parte, de parcă ar fi studiat o capodoperă într-un muzeu, în timp ce scaunul continua să se învârtească în fața lor.

Deodată scaunul sări, iar paravanul de lângă biroul lui Poppy se prăbuşi la pământ. Cele trei femei tresăriră şi fiecare dădu un pas înapoi. Scaunul încetini şi se opri.

Poppy îşi duse mâna la gură. „E un semn”, şopti ea.

De cealaltă parte a încăperii Becca, cea care de obicei era tăcută, râdea din toată inima.

Elizabeth şi Poppy se priviră una pe cealaltă, mirate.

„Hmmm”, doar atât reuşi să spună Elizabeth, înainte de a se întoarce la biroul ei.

Stând întins pe jos, acolo unde sărise din scaun peste un obiect nedefinit, Ivan îşi ținu capul în mâini până ce camera nu se mai învârti cu el. Avea o durere de cap şi ajunse la concluzia că poate să se învârtă în scaun nu era lucrul care-i plăcea cel mai mult. Privi amețit cum Elizabeth se duse în biroul ei şi închise uşa cu piciorul. Făcu un salt într-acolo şi reuşi să se strecoare prin deschizătura uşii, înainte ca aceasta să se închidă. Astăzi nu mai reuşise să-l țină încuiat.

Se aşeză pe scaunul (fix) din fața biroului lui Elizabeth şi cercetă din priviri încăperea. Avea senzația că se află în biroul directorului, aşteptând să fie pedepsit. Era o atmosferă de birou de director, tăcută şi tensionată, chiar mirosea la fel, cu excepția parfumului lui Elizabeth, care îi plăcea atât de mult. Ivan fusese în câteva birouri de directori de şcoală cu alți foşti prieteni

foarte buni de-ai lui, aşa că ştia foarte bine sentimentul. De fapt nu era recomandabil să-i însoţească la şcoală pe cei mai buni prieteni ai lui. Nu era nevoie să fie acolo şi regula fusese introdusă deoarece copiii dădeau de necaz iar părinţii erau chemaţi la şcoală. În schimb, stătea afară şi aştepta în curte până la pauză. Şi chiar dacă copiii nu se jucau cu el în curte, cel puţin ştiau că e acolo, ceea ce le dădea mai multă încredere să se joace cu ceilalţi copii. Astea erau rezultatul anilor de cercetări, dar Ivan ignora toate acele fapte şi statistici. Dacă prietenul lui cel mai bun avea nevoie de el la şcoală, atunci mergea acolo, fără a-i fi teamă că va încălca cine ştie ce reguli.

Elizabeth avea un birou mare din sticlă şi stătea într-un scaun uriaş de piele neagră, purtând un costum simplu, negru. După câte vedea el, numai asta purta. Negru, cafeniu şi gri. Atât de sobru şi plicticos, plicticos, plicticos. Biroul era imaculat, strălucea şi sclipea, de parcă atunci ar fi fost lustruit. Pe birou era doar calculatorul şi un suport de chei, o agendă groasă neagră şi lucrurile peste care stătea aplecată Elizabeth, care pentru Ivan păreau doar nişte bucăţele de material anoste, tăiate în mici pătrăţele. Orice alte obiecte fuseseră aşezate în sertăraşele negre. Nimic altceva nu se afla la vedere, cu excepţia unor fotografii înrămate ale unor camere care era evident că fuseseră decorate de Elizabeth. Ca şi acasă la ea nu era niciun pic de personalizare. Doar negru, alb şi sticlă. Simţea că se afla într-o navă. Biroul unui căpitan de vas.

Ivan căscă. Chiar că era o asaocitcilp. Nu avea fotografii cu familia sau prietenii, nici jucării de pluş pe calculator, iar Ivan nu vedea pe nicăieri vreunul dintre desenele pe care Luke le făcuse pentru ea în week-end. Doar îi spusese că le va pune în biroul ei. Singurul lucru interesant era colecţia de căni de la cafeneaua lui Joe care se afla pe pervazul ferestrei. Precis că Joe n-ar fi fost încântat să le vadă.

Se aplecă în faţă, îşi puse coatele pe masă, astfel că avea faţa foarte aproape de a ei. Ea era extrem de concentrată, fruntea era netedă, nefiind brăzdată de vreo linie cauzată de încruntare, ca de obicei. Buzele strălucitoare, care lui Ivan îi miroseau a căpşuni, se strângeau şi se destindeau abia schiţat. Ea murmura ca pentru sine.

Părerea lui despre ea se schimbă încă o dată. Nu mai era ca o directoare de şcoală, aşa cum părea când era între alţi oameni; devenise liniştită, calmă şi netulburată, nu cum era ea de obicei atunci când cădea pe gânduri. Ivan considera că în acest moment nu era îngrijorată. După ce o privi un timp, ochii lui Ivan zburară la hârtia la care lucra ea. Ţinea între degete un creion colorat maroniu şi colora schiţa unui dormitor.

Lui Ivan îi sclipiră ochii. Coloratul era, de departe, activitatea lui preferată. Se ridică din scaun şi se duse în spatele ei ca să poată vedea mai bine ceea ce făcea, să vadă cât de bine se descurca. Era stângace. Se aplecă peste umărul ei şi puse o mână aproape de ea, pe birou, pentru a se sprijini. Era atât de aproape de ea, încât simţea mirosul de nucă de cocos din părul ei. Respiră adânc şi simţi cum părul ei îi gâdilă nările.

Elizabeth se opri din colorat, închise ochii, lăsă capul pe spate, umerii i se relaxară, respiră adânc şi schiţă un zâmbet ca pentru sine. Ivan făcu acelaşi lucru şi simţi că pielea ei îi atinge obrazul. Se cutremură. Pentru o clipă se simţi ciudat, dar într-un fel plăcut. Se simţea ca atunci când era îmbrăţişat cu căldură şi era bine, pentru că îmbrăţişările erau, de departe, preferatele lui. Era zăpăcit şi un pic ameţit, dar nu ca atunci când se învârtise cu scaunul. Era un sentiment mult mai plăcut. Se lăsă în voia acestui sentiment timp de câteva minute, până ce amândoi deschiseră ochii în acelaşi timp şi priviră la schiţa dormitorului. Mâna ei se îndreptă spre creionul maroniu, parcă ezitând dacă să-l ia sau nu.

Ivan oftă. „Elizabeth, iarăşi maro? Haide, ia şi tu o

culoare, un verde-lămâi”, şopti el, la urechea ei, conştient că nu-l putea auzi.

Degetele ei oscilau deasupra creionului, de parcă o forță magnetică o oprea să îl atingă. Se depărtă de creionul de culoare ciocolatie spre cel verde – lămâi. Zâmbi, ca şi cum ar fi amuzat-o alegerea ei şi ținu creionul delicat între degete, de parcă ar fi făcut-o pentru prima oară. Îl învârtea între degete de parcă ar fi ținut un obiect străin. Începu încet să coloreze pernele de pe pat şi ciucurii perdelelor, mutându-se apoi la suprafețe mai mari, precum cuvertura de pe pat şi fotoliul din colțul încăperii.

„Mult mai bine”, şopti Ivan, mândru de sine.

Elizabeth zâmbi şi închise din nou ochii, respirând rar şi adânc.

Deodată se auzi o bătaie la uşă. „Pot să intru?”, se auzi vocea cântată a lui Poppy.

Elizabeth deschise ochii şi lăsă din mână creionul viu colorat, de parcă ar fi fost o armă periculoasă. „Da”, răspunse ea, lăsându-se pe spate în scaun, umărul său lovindu-se scurt de pieptul lui Ivan. Elizabeth privi în jurul ei, îşi atinse umărul cu mâna şi se întoarse spre Poppy, care intra în cameră, cu ochii sclipind de încântare.

„Becca mi-a spus că ai fixat o altă întâlnire cu cei de la hotelul iubirii”. Cuvintele ei se înlănțuiau ca şi când-ar fi intonat un cântec.

Ivan se aşeză la fereastră, în spatele biroului lui Elizabeth şi îşi întinse picioarele. Amândoi îşi încrucişară brațele la piept în acelaşi timp. Ivan zâmbi.

„Poppy, te rog să nu-i mai spui *hotelul iubirii*”, se frecă Elizabeth la ochi, obosită. Ivan era dezamăgit. Îi revenise vocea de asaocitcilp.

„Mă rog, deci cu cei de la *hotel*”, Poppy accentuă cuvântul în mod nefiresc. „Am nişte idei. Mă gândesc la paturi cu apă în formă de inimă, căzi, pahare de şampanie cu picior care stau pe noptierele de lângă pat”.

Apoi şopti entuziasmată. „Mă gândesc la ceva gen perioada romantică la confluență cu arta decorativă. *Caspar David Friedrich* îl întâlneşte pe *Jean Dunand.* Va fi o explozie de roşu, grena şi vişiniu care te va face să simți că te afli într-un *uter* catifelat. Lumânări *peste tot,* budoarul francez întâlneşte...”

„Las Vegas”, încheie sec Elizabeth.

Poppy ieşi din transă şi fața ei căpătă o expresie dezamăgită.

„Poppy”, oftă Elizabeth, „am mai vorbit despre asta. Cred că ar trebui să respecți planul inițial”.

„Ah!”, ea se dădu un pas înapoi, de parcă ar fi fost împuşcată în piept „dar planul e aşa de *plicticos!*”

„Azi, auzi!” Ivan se ridică în picioare şi aplaudă. „Sociteilp”, spuse el tare la urechea lui Elizabeth.

„Îmi pare rău că tu crezi asta, Poppy, dar din nefericire ceea ce tu consideri a fi plicticos e felul în care oamenii îşi decorează casele. Este o ambianță plăcută, confortabilă şi calmă. Oamenii nu vor ca după o zi grea de muncă să se întoarcă într-o casă care să țipe din fiecare unghi sau culoare, încât să le dea dureri de cap. Având servicii atât de stresante, oamenii vor doar case comode, relaxante şi liniştite”. Era un discurs pe care îl ținea tuturor clienților ei. „Iar acesta e un *hotel,* Poppy. Trebuie să fim pe placul mai multor turişti, nu doar pentru cei puțini, *extrem* de puțini de fapt, care ar vrea să locuiască într-un uter catifelat”, adăugă ea, sec.

„Eu nu ştiu prea mulți oameni care să nu fi locuit o dată măcar într-un uter catifelat! Cel puțin nu pe planeta asta”. Nu se lăsa. „Ar putea să le trezească oamenilor amintiri plăcute”.

Elizabeth o privea dezgustată.

„Elizabeth”. Poppy îi mormăi numele şi se prăbuşi teatral în scaunul din fața ei. „Trebuie să mă laşi să-mi pun şi eu amprenta undeva. Mă simt atât de constrânsă aici, ca şi cum sevele mele creatoare nu sunt lăsate să curgă şi – o, asta e drăguț”, spuse ea voioasă,

aplecându-se să privească foia din fața lui Elizabeth. „Ciocolata şi lămâia verde merg de minune împreună. Cum de ți-a venit tocmai ție ideea asta?”

Ivan se întoarse spre Elizabeth, şi se ghemui lângă ea, studiindu-i chipul. Elizabeth privea schița din fața ei, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Se încruntă, apoi se destinse. „Nu prea ştiu. Pur şi simplu” închise ochii pentru o clipă, respiră adânc, amintindu-şi ceea ce simțise, „e ca şi cum… mi-ar fi trecut prin cap deodată”.

Poppy zâmbi şi o aprobă, încântată. „Vezi, acum înțelegi cum mă simt. Nu îmi pot reprima creativitatea, ştii? Ştiu exact ce vrei să spui. E un lucru din instinct, atât de natural”, ochii îi sclipeau şi scăzu vocea până ce ajunse ca o şoaptă, „ca iubirea”.

„Auzi, auzi”, repetă Ivan, privind-o pe Elizabeth atât de aproape de ea, încât nasul aproape că îi atingea obrazul, dar de data asta ca o şoaptă blândă, care îi zbură un pic şuvița de păr lăsată liberă după ureche.

NOUĂ

„Poppy, m-ai strigat?” întrebă Elizabeth de după teancul de mostre de covor aflate pe biroul ei, mai târziu în aceeaşi zi.

„Nu, iar”, veni răspunsul tem, plictisit. „Şi te rog nu mă mai deranja, pentru că trebuie să comand două mii de cutii de vopsea de culoarea untului pentru proiectele noastre următoare. Aş putea face planul pentru următorii douăzeci de ani”, murmură ea, apoi începu să se lamenteze suficient de tare încât Elizabeth să o audă „pentru că se pare că nu ne vom schimba ideile în perioada următoare”.

„A, bine”, zâmbi Elizabeth, cedând. „Poți comanda şi altă culoare”.

Poppy aproape căzu de pe scaun, plină de entuziasm.

„Comandă şi câteva cutii de bej, când ajungi acolo”. „E culoarea orzului”.

„Ha, ha”, râse uscat Poppy.

Ivan ridică sprâncenele spre Elizabeth. „Elizabeth, Elizabeth”, îngână el, „ai făcut o glumă? Eu cred că da”. O privi fix, cu coatele pe birou. Oftă, făcând să-i zboare şuvița de păr, cum mai făcuse.

Elizabeth îngheță, întoarse privirile cu suspiciune la stânga şi la dreapta, apoi continuă să lucreze.

„Vai, vezi cum se poartă cu mine?”, spuse Ivan teatral, ținând mâna la frunte şi prefăcându-se că leşină pe şezlongul din piele neagră, aflat în colțul camerei. „Ca

şi cum nici n-aş fi aici”, declară el. Ridică picioarele şi privi în tavan. „Ce birou de director de şcoală, aici zici că eşti la psihiatru”. Privi crăpăturile din tavan şi vorbi cu accent american. „Vezi tu, doctore, totul a început când Elizabeth mă ignora întruna”, spuse el cu voce tare în cameră. „M-a făcut să mă simt atât de *neiubit,* de *singur,* foarte, *foarte singur. E* ca şi cum n-aş exista. Ca şi cum n-aş fi *nimic”,* exageră el. „Viaţa mea e distrusă.” Se prefăcu că plânge. „E numai vina lui Elizabeth”. Se opri şi o privi pentru o clipă, cum asorta carpetele cu ţesăturile şi mostrele de vopsea, iar atunci când vorbi iar, vocea îi reveni la normal, iar el spuse încet „Dar e vina ei că nu mă vede, pentru că îi este prea teamă să creadă. Nu-i aşa, Elizabeth?”

„Ce?”, strigă din nou Elizabeth.

„Cum adică „ce”?”, strigă Poppy, iritată. „N-am spus nimic!”

„M-ai strigat”.

„Nu, iar auzi voci şi te rog nu mai fredona cântecul acela blestemat!”, se piţigăie Poppy.

„Ce cântec?”, se încruntă Elizabeth.

„Ăla pe care îl cânţi de azi dimineaţă. Mă face să-mi *pierd minţile”.*

„Mulţumesc foarte mult!”, spuse tare Ivan, ridicându-se şi făcând o plecăciune teatrală, înainte de a se răsturna iar pe şezlong. „Eu am *compus* acest cântec. Andrew Lloyd Weber, poţi să crăpi de invidie”.

Elizabeth continua să lucreze. Începu din nou să murmure cântecul, apoi se opri imediat.

„Vezi tu, Poppy”, spuse Ivan către cealaltă cameră, „cred că Elizabeth mă aude”. El îşi încrucişă mâinile la piept, jucându-se cu degetele mari. „Cred că mă aude foarte bine. Am dreptate, Elizabeth?”

„Doamne, Dumnezeule”. Elizabeth scăpă mostrele pe birou. „Becca, m-ai strigat cumva?”

„Nu”, de abia se auzi vocea lui Becca.

Elizabeth se înroşi la faţă şi o trecură transpiraţiile,

fiind jenată să apară ca o nebună în fața angajatelor, încercând să-şi recapete controlul spuse sever „Becca, ai putea să-mi aduci o cafea de la Joe?”

„Apropo”, murmură Ivan, simțindu-se în largul lui, „nu uita să-i spui să ia şi una dintre cănile tale. Joe va fi încântat”.

„A”, Elizabeth pocni din degete, de parcă şi-ar fi amintit ceva, „ai putea să iei una din astea cu tine”. Îi dădu lui Becca una dintre căni. „Joe va fi”, făcu o pauză, privind încurcată, „încântat”.

„O, chiar mă aude”, râse Ivan. „Dar nu vrea să recunoască. Mintea ei care o comandă nu îi dă voie. Pentru ea totul e alb sau negru”, apoi adăugă, „sau bej. Dar o să schimb totul din temelii pe aici şi o să ne *distrăm.* Ai mai făcut asta până acum, Elizabeth? Să te distrezi?” Ochii îi sclipeau malițioşi.

Îşi dădu picioarele jos de pe şezlong şi sări în picioare. Se aşeză pe colțul biroului lui Elizabeth şi aruncă o privire la foile tipărite de pe internet despre prietenii imaginari. Țocăni din buze şi dădu din cap. „Nu, tu nu crezi toate aiurelile astea, nu-i aşa, Lizzie? Pot să-ți spun Lizzie?” Elizabeth tresări.

„O”, spuse blând Ivan, „nu-ți place să ți se spună Lizzie, am dreptate?”

Elizabeth avea un nod în gât.

El se întinse pe birou, peste mostrele de carpete şi îşi sprijini capul în palmă. „Ei bine, am veşti pentru tine”, el coborî vocea, şoptind „Sunt aievea. Şi nu plec de-aici până ce n-ai să deschizi ochii să mă vezi”.

Elizabeth se opri din examinarea mostrelor de vopsea şi ridică încet ochii. Privi roată în biroul ei, apoi privi în gol, în fața ei. Fără niciun motiv se simțea calmă, mai calmă decât fusese de mult timp. Parcă se afla în transă, neprivind ceva anume, dar incapabilă să clipească sau să se uite în altă parte, simțindu-se înconjurată de căldură şi siguranță.

Deodată uşa biroului ei fu dată la perete, aşa de tare

şi cu atâta putere, încât mânerul se lovi de perete. Elizabeth şi Ivan tresăriră, speriaţi.

„Vai, scuzaţi-mă că vă întrerup, porumbeilor”, chicoti Saoirse din pragul uşii.

Ivan sări jos de pe birou.

Elizabeth, pusă în încurcătură, începu imediat să facă ordine pe birou, un reflex natural de panică la sosirea neanunţată a surorii ei mai mici. Îşi netezi sacoul şi îşi trecu mâinile prin păr.

„A, nu te deranja pentru mine”. Saoirse dădu din mână a lehamite, mestecând gumă. „Te agiţi atâta. *Calmează-te”.* Îşi plimba ochii suspicioasă în sus şi în jos, la zona de lângă biroul lui Elizabeth. „Deci nu mă prezinţi şi pe mine?”

Elizabeth îngustă ochii, privindu-şi sora. Saoirse o enerva cu comportamentul ei nevrotic şi apariţiile de scurtă durată. Cu alcool sau fără, Saoirse fusese mereu la fel – dificilă. De fapt lui Elizabeth îi venea greu să-şi dea seama când era băută sau când era trează. Saoirse nu îşi revenea niciodată; nu îşi dezvoltase personalitatea, nu învăţase cine era, ce dorea, ce o făcea fericită sau spre ce dorea să se îndrepte în viaţă. Încă nu aflase. Era un conglomerat de personalităţi, cărora nu le era permis să se dezvolte. Elizabeth se întreba cine ar fi fost sora ei dacă ar fi încetat să bea. Îi era teamă că ar fi fost doar o problemă mai puţin dintr-o nesfârşită listă.

Erau rare momentele când Elizabeth putea să o prindă pe Saoirse singură într-o cameră pentru a sta de vorbă cu ea – aşa cum, copil fiind, singur pe o pajişte, încerci să prinzi un fluture într-un borcan. Erau frumoşi când îi priveai, luminau camera, dar nu stăteau niciodată suficient de mult într-un loc ca să-i poţi prinde. Elizabeth o urmărea necontenit, iar când reuşea să o prindă pe sora ei, Saoirse îşi flutura aripile cuprinsă de panică, vrând să-şi ia zborul.

Când se afla în compania lui Saoirse, se străduia să fie înţelegătoare, să o trateze pe Saoirse cu înţelegerea şi

empatia pe care le merita. Învățase aceste lucruri atunci când solicitase ajutor calificat. Căutase soluții în foarte multe locuri, pentru a-şi ajuta sora. Ar fi vrut să ştie o formulă magică pe care să o spună în rarele ocazii când aceasta o vizita. Deci chiar când Saoirse se purta urât cu ea, Elizabeth rămânea înțelegătoare şi amabilă, de teamă să nu o piardă pentru totdeauna, de teamă ca Saoirse să nu-şi piardă controlul de tot. În plus simțea că e de datoria ei să aibă grijă de ea. Dar, cel mai mult, pentru că se săturase să vadă cum zburau toți acei fluturi frumoşi din viața ei.

„Cui să te prezint?”, răspunse blând Elizabeth.

„A, mai termină cu tonul ăsta ocrotitor. Dacă nu vrei să mă prezinți, nu-i nimic.” Se întoarse spre locul gol. „Ştii, îi este ruşine cu mine. Crede că îi fac numele de râs. Ştii cum le place vecinilor să vorbească”, râse ea amar. „Sau poate îi este teamă că o să te alung. Vezi tu, aşa s-a întâmplat cu celălalt. El...”

„Gata, gata Saoirse”, întrerupse Elizabeth monologul ei. „Uite, chiar mă bucur că ai venit pentru că voiam să vorbesc ceva cu tine”.

Saoirse ridica şi cobora genunchiul. Fălcile i se mişcau de la mestecatul gumei.

„Colm mi-a înapoiat maşina vineri şi mi-a spus că te-a arestat. E grav, Saoirse. Trebuie să ai multă grijă până la audieri. Sunt doar câteva săptămâni până atunci şi dacă faci... altceva, vezi tu, o să aibă efect asupra pedepsei”.

Saoirse dădu ochii peste cap. „Elizabeth, *linişteşte-te!* Ce o să-mi facă? O să mă închidă câțiva ani pentru că am condus două minute maşina surorii mele? Nu pot să-mi ia permisul pentru că n-am aşa ceva şi dacă îmi interzic să-mi iau permis vreodată nu-mi pasă, pentru că nu vreau asta. Tot ce vor face va fi să-mi dea să fac cine ştie ce servicii de rahat în folosul comunității, probabil să ajut nişte bătrânele să treacă strada sau aşa ceva. O să fie bine”. Făcu un balon de gumă şi apoi îl

sparse.

Lui Elizabeth nu-i venea să-şi creadă ochilor. „Saoirse, tu nu mi-ai împrumutat maşina. Mi-ai luat-o fără să-mi ceri voie şi nu ai permis. Haide”, vocea i se frânse, „doar nu eşti tâmpită, ştii foarte bine că ai greşit”.

Elizabeth făcu o pauză şi încercă să-şi vină în fire. De data asta reuşise să o convingă. Dar chiar dacă era acelaşi lucru tot timpul, Saoirse continua să nege. Avea un nod în gât.

„Uite ce e”, spuse Saoirse enervându-se, „am douăzeci şi doi de ani şi fac exact acelaşi lucru pe care îl fac şi ceilalţi de vârsta mea – ies în lume şi mă distrez”. Tonul ei se transformă într-unul răutăcios. „Iar pentru că tu n-ai avut viaţă personală la vârsta mea nu înseamnă că nu trebuie să am nici eu”. Bătea puternic din aripi, de parcă ar fi fost prinsă în borcan şi nu mai avea aer.

Asta pentru că eram ocupată să te cresc pe tine, se gândi mânioasă Elizabeth. Şi este evident că am făcut o treabă tare proastă.

„Ai de gând să stai aici şi să asculţi toată conversaţia noastră, sau ce?”, se răsti obraznic Saoirse către şezlong.

Elizabeth se încruntă şi îşi drese vocea. „Dar ce părere ai despre ce a spus Paddy? Faptul că tu crezi că n-ai greşit cu nimic nu contează. Poliţia crede că da”.

Saoirse continuă să mestece gumă şi o privi fix, cu ochii ei albaştri lipsiţi de expresie. „Paddy nu e-n stare să organizeze un chiolhan într-o berărie. N-are niciun motiv să mă acuze de ceva. Dacă nu cumva să te distrezi a devenit deodată ilegal.” Zbatere de aripi.

„Te rog, Saoirse”, spuse blând Elizabeth, te rog ascultă-mă. De data asta vorbesc serios. Te rog… las-o mai moale cu ăă”, făcu ea o pauză, „cu băutura, da?”

„Ah, mai tacă-ţi gura aia”, se schimonosi furioasă Saoirse. „Taci, taci, taci, m-am săturat să te ascult”. Se ridică în picioare.

„N-am nicio problemă cu băutura. Tu ai o problemă, crezi că eşti al dracului de perfectă”. Deschisese uşa şi strigase ca să o audă toată lumea. „A, iar tu”, făcu ea un semn din cap spre şezlong, „nu cred că ai să mai stai pe-aici prea multă vreme. Te părăsesc toți până la urmă, nu-i aşa, *Lizzie?*” Spusese numele plină de dispreț.

În ochii lui Elizabeth sclipeau lacrimi de mânie.

Saoirse trânti cu zgomot uşa în urma ei. Forțase capacul borcanului şi era liberă din nou. Zgomotul uşii trântite o înfioră pe Elizabeth. Biroul era atât de tăcut, încât până şi musca ce bâzâise până atunci se opri pentru a se încadra în atmosferă. O clipă mai târziu se auzi o bătaie uşoară la uşă.

„Ce e?”, se răsti ea.

„Sunt eu ăă, Becca”, veni răspunsul liniştit, „ți-am adus cafeaua”.

Elizabeth îşi netezi părul şi îşi şterse ochii. „Intră”.

Când Becca ieşea din biroul ei, Elizabeth o zări pe Saoirse care se întorcea de la recepție.

„Apropo, am uitat să-ți cer cu împrumut câțiva gologani”. Vocea îi era mai potolită. Aşa era când voia să ceară ceva.

Elizabeth se înduioşă. „Cât?”

Saoirse ridică din umeri. „Cincizeci”.

Elizabeth scotoci prin poşetă. „Stai tot la motel?”

Saoirse făcu semn din cap că da.

Ea scoase cincizeci de euro şi ezită înainte să-i întindă. „Pentru ce-ți trebuie?”

„Droguri, Elizabeth, multe droguri”, spuse Saoirse, făcând pe deşteapta.

Elizabeth se făcu mică „Voiam doar...”

„Alimente – ştii tu, pâine, lapte, hârtie igienică. Lucruri de-astea”. Smulse bancnota mototolită din mâna lui Elizabeth.

„Nu toți ne ştergem la fund cu mătase, să ştii”. Ridică o mostră de țesătură de pe masă şi o aruncă spre ea.

Uşa se închise cu zgomot în urma ei, în timp ce

Elizabeth rămase singură în mijlocul biroului ei privind bucata neagră de mătase care plutea spre covorul alb.

Ştia cum e să cazi.

ZECE

Câteva ore mai târziu, Elizabeth închise computerul, făcu ordine pe birou pentru a douăzecea oară şi se pregăti să plece. Becca şi Poppy stăteau amândouă în picioare, privind în gol. Elizabeth se întoarse să vadă ce le atrăgea atenția.

„Iar face asta”, spuse Poppy neliniştită.

Toate priveau scaunul care se învârtea fără vreun imbold de undeva.

„Crezi că e domnul Bracken?”, întrebă Becca încet.

Poppy imită vocea doamnei Bracken. „Să se învârtă în scaun nu i-ar fi plăcut domnului Bracken”.

„Nu vă faceți griji, fetelor”, spuse Elizabeth, încercând să nu râdă. „Mâine îl aduc pe Harry la birou să îl repare. Puteți pleca acasă”.

După ce se despărțiră, Elizabeth continua să se uite în tăcere la scaunul care se învârtea. Se apropie de el încet, centimetru cu centimetru. Când ajunse foarte aproape de el, se opri din învârtit.

„Fricosule”, murmură Elizabeth.

Se uită în jur pentru a se asigura că e singură şi încet, se sprijini de brațele scaunului şi se aşeză în el. Nu se întâmplă nimic. Se ridică şi se aşeză de câteva ori, privi într-o parte şi într-alta şi sub scaun, dar nu se întâmpla nimic. Tocmai când era să se ridice şi să plece, scaunul începu să se mişte. La început încet, apoi treptat începu să capete viteză. Neliniştită, se gândea să

sară, dar cum scaunul se învârtea tot mai repede, începu să râdă. Pe măsură ce râdea mai tare, scaunul se învârtea mai repede. O dureau fălcile. Nu-şi mai amintea ultima dată când se simțise atât de tânără, cu picioarele în sus, tălpile goale, părul fluturat de briză. Până la urmă, după câteva clipe se opri iar Elizabeth îşi recăpătă suflarea.

Zâmbetul i se stinse treptat iar râsetul copilăresc din mintea ei începu să se şteargă. Rămăsese doar liniştea deplină în biroul părăsit. Începu să murmure şi se uită atent spre biroul dezordonat al lui Poppy, plin de cărți despre textile, mostre de vopsele, schițe şi reviste de decorațiuni interioare. Ochii îi căzură pe o ramă aurie de fotografie. Era o poză a lui Poppy, cele două surori, trei frați şi părinții, toți într-un autocar, ca o echipă de fotbal. Asemănarea dintre ei era evidentă. Toți aveau nasurile mici şi ochii verzi, care se îngustau, atunci când râdeau. În colțul ramei era un set de poze tip paşaport a lui Poppy şi prietenul ei, amândoi strâmbându-se la cameră în primele trei. Dar în cea de-a patra se priveau cu dragoste în ochi. O clipă de intimitate prinsă pe cameră pentru vecie.

Elizabeth se opri din murmurat şi i se puse un nod în gât. Cunoscuse şi ea privirea aceea la un moment dat.

Continuă să privească fotografiile, încercând să nu-şi amintească zilele acelea, dar din nou pierdu bătălia, înecându-se în oceanul de amintiri care îi invadau mintea.

Începu să suspine. Smiorcăieli la început, care în curând îi ieşiră din gură, ca vaietele pline de suferință din adâncul inimii ei. Îşi auzea durerea. Fiecare lacrimă era o chemare de ajutor, la care nu primise răspuns înainte şi căreia nu se aştepta să i se răspundă acum. Iar asta o făcu să plângă şi mai mult.

Elizabeth încercui încă o zi din calendar cu un stilou roşu. Mama ei plecase de fix trei săptămâni. Nu era cea mai mare perioadă de timp de absență, dar pentru

Elizabeth era suficient. Ascunse calendarul sub pat şi se vârî în pat. Fusese trimisă în dormitor de către tatăl ei acum trei ore, care se săturase să o vadă făcând ture în fața ferestrei de la camera de zi. De atunci se zbătea să-şi țină ochii deschişi. Se lupta cu somnul, ca să nu piardă întoarcerea mamei ei. Acelea erau momentele cele mai frumoase, pentru că mama ei era într-o dispoziție veselă, încântată să fie acasă, spunându-i lui Elizabeth cât îi fusese de dor de ea, sufocând-o cu atâtea îmbrățişări şi sărutări, încât Elizabeth nu-şi mai amintea că fusese tristă vreodată.

Apoi mama ei ar fi păşit uşor prin toată casa, ca şi când picioarele nu îi atingeau pământul. Cuvintele ei erau şoapte exaltate, vocea şoptită făcând-o pe Elizabeth să creadă că fiecare cuvânt al mamei ei era un mare secret. Ochii îi sclipeau încântați când îi povestea lui Elizabeth aventurile ei şi oamenii pe care îi cunoscuse. Elizabeth nu voia să piardă toate astea dormind.

Sări din pat şi se stropi pe față cu apă rece ca gheața, de la chiuveta din cameră. Stai trează, Elizabeth, stai trează, îşi spunea. Sprijini pernele de perete şi stătu dreaptă în pat, privind la draperiile date la o parte şi la drumul întunecat, care se pierdea în noapte. Era sigură că mama ei se va întoarce în noaptea asta, pentru că îi promisese. Şi trebuia să-şi țină promisiunea, pentru că Elizabeth aniversa zece ani a doua zi, iar ea n-ar fi lipsit. Acum câteva săptămâni îi promisese că vor mânca prăjituri, gogoşi şi toate dulciurile din lume. Şi vor avea baloane, în culorile preferate ale lui Elizabeth, pe care le vor duce afară, pe câmp, le vor da drumul şi le vor privi cum zboară până la nori. Elizabeth nu încetase să se gândească la asta de când plecase mama ei. Îi lăsa gura apă la gândul prăjiturilor fermecate, cu înghețată roz şi visa la baloane roz cu panglici albe care să zboare spre cerul albastru. Iar ziua aceea venise, gata cu aşteptarea!

Luă Charlotte's Web, o carte pe care o citea noaptea ca să stea trează şi aprinse lanterna, căci tatăl ei nu-i

dădea voie să țină luminile aprinse după ora opt. Câteva pagini mai încolo pleoapele atârnau greu şi începeau să coboare. Închise ochii, dorind doar să se odihnească un pic. În fiecare noapte se lupta cu somnul, pentru că doar somnul o lăsa pe mama ei să se strecoare noaptea şi tot somnul o împiedica să-i vadă sosirile. Şi când mama ei era acasă, tot se lupta cu el, în loc să doarmă, stătea în fața uşii ei, uneori o privea cum doarme, alteori păzind-o, ca să nu plece. Chiar şi în rarele ocazii când dormea, visele ei o strigau să se trezească, de parcă ar fi greşit cu ceva. Oamenii îi spuneau mereu tatălui ei că era prea tânără pentru cearcănele de sub ochi.

Cartea căzu din mâna lui Elizabeth, iar ea se pierdu în lumea somnului.

Poarta scârțâi.

Elizabeth deschise ochii către strălucirea răsăritului dimineții, iar inima îi bătu năvalnic. Auzi scrâşnetul unor paşi pe pietriş, care se apropiau de uşa de la intrare. De încântare inima lui Elizabeth făcea ture nebune prin pieptul ei. Mama ei nu o uitase; ştia că n-ar fi lipsit de la ziua ei de naştere.

Sări din pat şi dănțui prin cameră, neştiind dacă să deschidă sau nu uşa mamei ei, sau să o lase să-şi facă intrarea triumfală, care îi plăcea atât de mult. Alergă pe hol în cămaşă de noapte. Văzu imaginea neclară a unei siluete prin sticla cu onduleuri a uşii principale. Sări de pe un picior pe altul de emoție şi încântare.

Uşa de la dormitorul tatălui ei se deschise. Ea se întoarse către el, surâzând. El îi răspunse cu un zâmbet subțire şi se sprijini de canatul uşii, privind uşa. Elizabeth întoarse capul spre uşă, strângând în mâini cordonul de la cămaşa de noapte. Cutia de scrisori se deschise. Două pliculețe albe se strecurară şi aterizară pe duşumea. Silueta de la uşă se pierdu în zare. Poarta scârțâi şi se închise.

Elizabeth dădu drumul cordonului de la cămaşa de noapte din mână şi încetă să mai spere. Brusc simți

răceala duşumelei de piatră.

Ridică încet plicurile. Ambele îi erau adresate ei, iar inima începu să-şi sporească bătăile. Poate că, până la urmă, mama ei nu o uitase. Poate fusese atât de prinsă într-una dintre aventurile ei încât nu putuse să ajungă la timp şi îi explica totul printr-o scrisoare. Deschise plicurile cu grijă, de teamă să nu rupă hârtia care ar fi putut conține prețioasele cuvinte ale mamei ei.

Ambele erau felicitări pentru ziua ei de naştere de la nişte rude îndepărtate care îşi făceau doar datoria.

Umerii îi căzură, iar inima i se strânse. Se întoarse spre tatăl ei şi clătină încet din cap. Fața lui se întunecă şi privi încruntat în zare. Se priviră din nou şi pentru o clipă, un moment rar, el şi Elizabeth împărtăşiră acelaşi sentiment bine ştiut, iar Elizabeth nu se mai simți atât de singură. Făcu un pas în față, pentru a-l îmbrățişa.

Dar el se răsuci pe călcâie şi închise uşa în urma lui.

Lui Elizabeth începu să îi tremure buza de jos. În ziua aceea nu erau prăjituri de poveste sau gogoşi. Baloanele roz care zburau spre cer nu erau nimic altceva decât un vis. Iar Elizabeth învăță că imaginația şi visul nu făceau decât să-i frângă inima.

UNSPREZECE

Şuieratul apei care clocotea pe aragaz o aduse pe Elizabeth brusc înapoi în prezent. Traversă în goană bucătăria pentru a ridica cratița şi dădu focul mai încet. Scoase puiul şi legumele fierte, întrebându-se unde-i stătea astăzi mintea.

„Luke, la masă”, strigă ea.

Îl luase pe Luke de la tatăl ei după ce plecase de la serviciu, deşi nu avea niciun chef să facă tot acel drum după ce plânsese la birou. Nu mai plânsese de ani de zile. Nu prea înțelegea ce se petrecea cu ea de câteva zile. Gândurile îi zburau continuu, iar ea niciodată nu fusese o persoană distrată. Avusese mereu aceleaşi gânduri controlate, stabile şi era mereu constantă, nu se oprea niciodată. Nici vorbă de purtarea ei de astăzi de la birou.

Luke veni în bucătărie târşâind picioarele, purtând pijamaua cu Spiderman. Privi trist spre masă. „Iar nu i-ai pus farfurie lui Ivan”.

Elizabeth deschise gura să protesteze, dar se opri, amintindu-şi de sfaturile pe care le citise pe internet. „A, chiar aşa!”

Luke o privi surprins.

„Iartă-mă, Ivan”, spuse ea, luând o a treia farfurie. Câtă mâncare risipită, se gândi ea, punându-i broccoli, conopidă şi cartofi în farfurie. „Sunt sigură că nu-i place puiul, aşa că asta cred că e suficient”. Puse farfuria cu

legume la masă, pe locul în fața ei.

Luke dădu din cap. „Nu, spune că îi place puiul”.

„Lasă-mă să ghicesc”, spuse Elizabeth, tăind o bucățică de pui din farfuria ei, „puiul e mâncarea lui preferată”.

Luke zâmbi. „Spune că e *carnea de pasăre* preferată”.

„Cum spui tu”. Elizabeth dădu ochii peste cap. Privi farfuria lui Ivan, gândindu-se oare cum o să reuşească Luke să mănânce a doua farfurie de legume. Era destul de dificil să încerce să o termine pe a lui.

„Ivan spune că s-a distrat azi la tine la birou”, spuse Luke, introducându-şi în gură cu furculița broccoli, mestecând repede şi strâmbându-se scârbit. Înghiți imediat şi luă o înghițitură de lapte.

„Serios?”, zâmbi Elizabeth. „Ce a fost aşa de distractiv la mine la birou?”

„I-a plăcut scaunul care se învârtea”, răspunse el, în timp ce înfigea furculița într-un cartof.

Elizabeth se opri din mestecat, privindu-l fix pe Luke. „Ce vrei să spui?”

Luke duse cartoful la gură, mestecându-l apoi zgomotos. „Spune că scaunul rotitor al lui Poppy e preferatul lui”.

De data asta Elizabeth ignoră faptul că vorbea cu gura plină. „Ai vorbit azi cu Poppy?” Luke o iubea pe Poppy şi uneori stătea de vorbă cu ea, când Edith venea la birou să vorbească câte ceva cu Elizabeth. Ştia pe de rost numărul de telefon de la biroul lui Elizabeth – ea insistase să îl învețe imediat ce el învățase cifrele – aşa că era posibil ca el să fi sunat, lipsindu-i clipele în care stătea cu ea la discuții, când Edith nu era lângă el. Precis, asta a fost, se gândi ea, uşurată.

„Nu”.

„Atunci cu Becca?”

„Nu”.

Dintr-odată i se păru că puiul nu mai are gust, de parcă era carton. Îl înghiți rapid şi puse iute jos

furculița şi cuțitul. Rămase pe gânduri, privindu-l pe Luke. Deloc surprinzător, farfuria lui Ivan era neatinsă.

„Ai vorbit cu Saoirse azi?” Ea îi studie chipul. Se întreba dacă ceea ce spusese Saoirse la birou avea legătură cu noua obsesie a lui Luke pentru Ivan. Cunoscându-şi foarte bine sora, aceasta ar fi luat-o în râs dacă ar fi aflat ceva despre vreun prieten imaginar.

„Nu”.

Poate era doar o coincidență. Poate Luke doar îşi dăduse cu presupusul despre scaunul rotitor. Poate, poate, poate. Unde dispăruseră dintr-odată toate certitudinile?

„Nu te juca cu legumele, Luke. Ivan mi-a zis să-ți spun că sunt bune pentru tine”. Ar fi putut să-l folosească pe Ivan în avantajul ei.

Luke începu să râdă.

„Ce e atât de amuzant?”

„Ivan spune că toate mămicile îl folosesc ca să-i facă pe copiii lor să mănânce legume”.

Elizabeth ridică din sprâncene şi zâmbi. „Atunci spune-i lui Ivan că mămicile ştiu cel mai bine”. Zâmbetul i se stinse – mă rog, cel puțin *unele.*

„Spune-i tu”, chicoti Luke.

„Bine”. Elizabeth se uită înspre scaunul gol din fața ei. „De unde vii tu, Ivan?” Se aplecă în față şi îi vorbi de parcă i s-ar fi adresat unui copil.

Luke începu să râdă de ea, iar ea se simți stânjenită. „Este din Emul Aranigami”.

Veni rândul lui Elizabeth să râdă. „Zău? Şi unde se află asta?”

„Departe, foarte departe”, spuse Luke.

„Cât de departe? Departe, cum ar fi până la Donegal?”[3] zâmbi ea.

Luke dădu din umeri, conversația asta îl plictisea.

„Ei”, Elizabeth se uită la Luke râzând, „cum ai făcut asta?”

„Ce am făcut?”

„Ai luat un cartof din farfuria lui Ivan?”

„Nu l-am luat”, se încruntă Luke, „l-a mâncat Ivan”.

„Nu fi pro...” însă nu continuă.

Mai târziu, în aceeaşi seară Luke stătea pe covor în camera de zi, murmurând melodia aceea, în timp ce Elizabeth bea o ceaşcă de cafea şi se uita la televizor. Nu mai făcuseră asta de multă vreme. De obicei, după ce luau masa de seară, fiecare îşi vedea de drumul lui. De obicei nu stăteau atâta de vorbă în timpul mesei, dar e adevărat că *de obicei* Elizabeth nu îi făcea pe plac lui Luke, jucând jocuri naive. Începea să regrete ceea ce făcuse. Îl privea pe Luke care, aşezat pe covor colora cu creioanele colorate. Pusese o carpetă pe jos ca să nu murdărească covorul şi deşi nu-i plăcea deloc ca el să se joace în afara camerei de joacă era fericită că se juca cu jucării pe care ea putea măcar să le vadă. Fiecare nor şi toate celelalte, îşi îndreptă din nou atenția spre emisiunea ei de amenajare a caselor.

„Elizabeth”. Simți atingerea mâinii lui pe umăr.

„Da, Luke?”

„Am desenat asta pentru tine”. Îi înmână o foaie viu colorată. „Sunt eu cu Ivan când ne jucam în grădină”.

Elizabeth zâmbi şi studie desenul. Luke scrisese numele deasupra figurilor desenate şi fu surprinsă de înălțimea lui Ivan. Era cam de două ori mai înalt ca Luke şi purta un tricou albastru, blue-jeans, pantofi albaştri, avea părul negru şi ochii mari albaştri. Chipul era subliniat de ceva care arăta ca o barbă țepoasă iar Luke foarte zâmbitor se ținea de mână cu Ivan. Ea îngheță, neştiind ce să spună. Prietenii imaginari n-ar fi trebuit să aibă aceeaşi vârstă ca şi el?

„Ăă, Ivan e foarte înalt pentru vârsta lui, de doar şase ani, nu crezi?” Poate îl desenase mai mare decât în realitate, pentru că era atât de important pentru el, raționă ea.

Luke se tăvălea pe jos, râzând. „Ivan spune mereu că atunci când ai şase ani nu trebuie să spun *doar* şi,

oricum, el nu are şase ani”. Râdea cu hohote. „E de vârsta ta!” Elizabeth mări ochii, îngrozită. *De vârsta ei?* Ce fel de prieten imaginar crease nepotul ei?

DOISPREZECE

Prietenii au diverse forme şi dimensiuni, asta ştim cu toții, aşa că de ce ar fi altfel prietenii „imaginari”? Elizabeth nu pricepea ce se petrece. De fapt Elizabeth nu pricepuse *absolut nimic,* pentru că, după câte vedeam eu, nu avea *niciun* prieten. Poate pentru că voia să găsească femei în vârstă de treizeci şi patru de ani care arătau, se îmbrăcau şi se purtau ca ea. Puteai să ghiceşti din expresia de pe chipul ei că se aştepta ca Luke să fi găsit pe cineva aidoma lui, atunci când s-a uitat la desenul pe care-l făcuse Luke cu el şi cu mine. Iar aşa nu-ți faci prieteni.

Nu este important cum *arătăm*, ci rolul pe care-l jucăm în viața celui mai bun prieten. Prietenii aleg anumiți prieteni pentru că vor să fie în compania lor la momentul respectiv, nu pentru că au înălțimea, vârsta sau culoarea de păr potrivită. Nu se întâmplă mereu aşa, dar acesta e motivul pentru care, de exemplu, Luke mă vede pe mine şi nu pe colegul meu Tommy, care arată de şase ani şi căruia îi curge mai mereu nasul. Ce vreau să spun e că nu mai văd alți bărbați adulți care să intre în contact cu Luke, aşa e? Doar pentru că vezi prieteni imaginari, nu înseamnă că îi vezi pe toți. Ai *capacitatea* să-i vezi, dar cum oamenii utilizează doar zece la sută din creier, nu v-ar veni a crede ce alte disponibilități există acolo. Există atâtea alte lucruri minunate pe care ochii le-ar putea vedea dacă s-ar

concentra asupra lor. Viața într-un fel e ca un tablou. O pictură abstractă ciudată. Poți să o priveşti şi să te gândeşti că nu e decât o imagine neclară. Dar dacă stai şi o priveşti, o priveşti cu adevărat, te concentrezi asupra ei şi îți foloseşti imaginația, viața devine mult mai mult. Atunci tabloul devine marea, cerul, oamenii, clădirile, un fluture pe o floare sau orice *altceva* decât pata care erai convins odată că este.

După evenimentele din biroul lui Elizabeth a trebuit să convoc o întâlnire urgentă „Dar DACĂ". Fac activitatea asta de ani de zile şi credeam că le-am văzut pe toate, dar se pare că nu e aşa. Faptul că Saoirse m-a văzut şi mi-a vorbit m-a pus în încurcătură. Vreau să spun că aşa ceva nu s-a mai auzit. OK, deci Luke putea să mă vadă – asta era normal. Elizabeth mă simțea într-un fel sau altul, ceea ce era destul de ciudat, dar începusem să mă obişnuiesc. Dar Saoirse să mă vadă? Desigur, se mai întâmplă să fii văzut de mai mult de o persoană, când faci activitatea asta, dar niciodată de un *adult* şi, mai ales niciodată de *doi* adulți. Singura prietenă din cadrul firmei care se ocupa de adulți era Olivia, iar asta nu pentru că era o regulă, dar aşa se întâmpla tot timpul. Nu mai ştiam ce să cred, pe cuvântul meu, aşa că i-am spus „şefei" să adune toate persoanele suspecte pentru o întâlnire „Dar DACĂ" neplanificată.

Întâlnirile noastre „Dar DACĂ" erau fixate pentru a discuta situațiile prin care treceam toți zi de zi şi pentru a mai da idei şi sugestii celor care se aflau într-o situație limită. Eu nu solicitasem niciuna până în acest moment, aşa că am văzut că şefa a fost surprinsă când am cerut asta. Numele acestei întâlniri avea un dublu înțeles. Cu toții ne săturasem să fim numiți „prieteni imaginari" de toți oamenii şi de mass media, aşa că am decis să îi spunem acestei întâlniri Dar Doar Amici Care-s Aici. Mie mi-a venit ideea.

Cei şase care se întâlnesc sunt oamenii cei mai vechi

din companie. Când am ajuns în sala întâlnirii „Dar DACĂ” toată lumea râdea şi se juca. I-am salutat pe toți, apoi ne-am ocupat locurile aşteptând-o pe şefa. Nu ne întâlnim în săli de conferință cu scaune din piele cu miros greu în care nu sunt ferestre. Avem o abordare mai relaxată, care are un efect pozitiv, deoarece cu cât ne simțim mai în largul nostru, cu atât putem participa mai mult. Ne aşezăm în cerc pe scaune confortabile. Al meu este un fotoliu în formă de pară. Olivia stă pe un scaun balansoar. Spune că în el îi este mai uşor să tricoteze.

Şefa nu e şefa noastră, dar aşa îi spunem noi. Este una dintre persoanele cele mai drăguțe pe care le întâlneşti într-o viață de om. *Chiar* le-a văzut pe toate: ea ştie tot ce e de ştiut despre a fi prietenul cel mai bun al cuiva. E răbdătoare şi grijulie, ascultă şi aude tot ce spun oamenii, mai mult decât oricare altcineva. O cheamă Opal şi e frumoasă. Chiar atunci îşi făcu apariția în cameră într-o rochiță roşie, cu codițe prinse la spate într-un fel de coadă, care îi atârnau pe umeri. Avea peste tot mici paiete strălucitoare ce străluceau când se mişca. Avea margarete împletite în codițe, ca o tiara, un şirag de margarete la gât şi la încheieturile mâinilor. Pe nas purta ochelari rotunzi, purpurii, iar zâmbetul ei era atât de luminos, încât ar fi putut ghida vapoarele să ajungă la țărm într-o noapte întunecată.

„Ce drăguțe margarete, Opal”, spuse încet Calendula, aflată lângă mine.

„Mulțumesc, Calendula”, zâmbi ea. „Le-am făcut azi cu micuța Tara la ea în grădină. Eşti tare cochetă azi. Ce culoare splendidă”.

Calendula radia. E cea mai bună prietenă de un car de ani, ca şi mine, dar pare de vârsta lui Luke. E mică şi blondă, iar azi îşi ținea părul în bucle, mai degrabă cârlionți, ochii mari albaştri, şi purta o rochiță galbenă, de vară, cu funde de aceeaşi culoare în păr. Avea pantofi albi sclipitori nou nouți, care ieşeau la iveală de sub

scaunul ei din lemn, lucrat manual. Scaunul ei îmi amintea întotdeauna de scaunul din Hansel şi Gretel, galben, pictat cu inimioare şi acadele.

„Îți mulțumesc, Opal". Obrajii Calendulei deveniră purpurii. „Merg la un ceai după ce plec de aici, cu noua mea cea mai bună prietenă".

„O?" Opal ridică sprâncenele, impresionată. „Ce drăguț. Unde are loc?"

„În grădina din spatele casei. A primit un nou set de ceai ieri, de ziua ei", răspunse ea.

„Splendid. Cum merg lucrurile cu mica Maeve?" „Foarte bine, mulțumesc". Calendula lăsă ochii în jos. Zgomotul de fond al celorlalți se stinse şi toată lumea îşi îndreptă atenția spre Opal şi Calendula. Opal nu era genul de persoană care să le spună celorlalți să tacă pentru a începe adunarea. Începea întotdeauna să vorbească încet, ştiind că ceilalți îşi vor încheia în curând conversațiile de bună voie şi vor fi atenți. Spunea mereu că oamenii nu au nevoie decât de timp ca să descopere singuri lucrurile care îi interesează.

Opal o privea pe Calendula, care se juca cu o panglică de pe rochița ei.

„Maeve tot îți vorbeşte de sus, Calendula?"

Calendula încuviință, privind cu tristețe. „Îmi spune tot timpul ce să fac, iar atunci când strică ceva şi părinții ei se înfurie, dă vina pe mine".

Olivia, o foarte bună prietenă care arăta ca o bătrânică, şi care se legăna în scaunul ei balansoar în timp ce croşeta, scoase un țț-țț dezaprobator.

„Ştii de ce face Maeve asta, aşa-i, Calendula?", spuse blând Opal.

Calendula făcu semn din cap că da. „Faptul că sunt acolo cu ea îi dă posibilitatea să fie responsabilă şi ea oglindeşte comportamentul părinților ei. Înțeleg de ce o face şi importanța acestui lucru, dar acest fel de tratament zi de zi devine un pic descurajator uneori".

Toată lumea dădu din cap în semn de aprobare. Toți

trecusem prin asta la un moment dat. Majoritatea copiilor mici ne domină, deoarece e singura lor posibilitate să o facă fără a da de necaz.

„Nu va mai face asta mult timp, ştii asta, Calendula”, spuse Opal pe un ton încurajator, iar Calendula încuviință, buclele săltând în sus şi în jos.

„Bobby”. Opal se întoarse spre un băiețel care stătea pe un skateboard cu şapca pusă invers. Se dădea înainte şi-napoi ascultând conversația. Auzindu-şi numele se opri. „Trebuie să încetezi jocurile la calculator cu micuțul Anthony. Ştii de ce, nu?”

Băiețelul cu față de înger încuviință, iar când începu să vorbească, vocea lui era mult mai matură decât vârsta aparentă de şase ani. „Pentru că Anthony are numai trei ani şi n-ar trebui să fie forțat să se conformeze rolurilor de gen. Are nevoie să se joace cu jucării care-i permit să ia controlul, jucării flexibile, care nu fac doar un singur lucru. Prea multe jucării de alt gen îi vor opri evoluția”.

„Cu ce fel de lucruri crezi că ar trebui să se joace?”, întrebă Opal.

„Păi o să încerc să ne jucăm cu, ăă, practic nimic, astfel încât să putem să facem dialoguri imaginare, sau să folosim cutii, ustensile de gătit sau rola goală de la hârtia igienică.

La ultimele cuvinte toți am izbucnit în râs. Rolele de hârtie igienică sunt preferatele mele. Poți face atât de multe cu ele.

„Foarte bine, Bobby. Încearcă să ții minte lucrul ăsta când Anthony mai încearcă să se joace la calculator. Aşa cum face Tommy...” Se opri, privind în jur. „Dar, unde e Tommy?”

„Iertați-mă că am întârziat”, se auzi o voce puternică, de la uşă. Tommy îşi făcu apariția cu umerii lăsați şi brațele atârnând ca un om cu cincizeci de ani mai bătrân decât el. Avea noroi pe față, pete de iarbă pe genunchi şi pe fluierul piciorului, tăieturi, coji şi noroi

pe coate. Se prăbuşi în fotoliul în formă de pară, făcând un zgomot din gură.

Opal râse. „Bun venit, Tommy. Ocupat, ocupat?”

„Da”, răspunse Tommy mândru. „Eu şi Johnno am fost în parc şi am dezgropat râme”. Îşi şterse cu mâna nasul plin de muci.

„Câh”, Calendula strâmbă din nas dezgustată şi îşi trase scaunul mai aproape de Ivan.

„În regulă, prințesă”, clipi Tommy din ochi către Calendula, rezemându-şi picioarele pe masa din fața lui. Pe masă se aflau băuturi acidulate şi biscuiți cu ciocolată.

Calendula făcu ochii mari şi îşi mută privirea de la el, concentrându-şi atenția la Opal.

„Deci John e la fel ca de obicei”, concluzionă Opal, amuzată.

„Mda, tot mă vede”, replică el, de parcă ar fi fost cine ştie ce victorie. „Are o problemă cu cei care-l intimidează, Opal, iar acum a trecut în faza secretelor, nu le mai spune părinților”. Dădu trist din cap. „Îi este teamă că îl vor critica sau vor interveni, ceea ce va înrăutăți lucrurile şi îi este ruşine că a permis să se întâmple asta. Toate emoțiile tipice care țin de intimidare”. Îşi umplu gura cu dulciuri.

„Şi ce ai de gând să faci?”, întrebă Opal îngrijorată.

„Din nefericire, ceea ce se întâmpla înainte de venirea mea este că John trăia o intimidare cronică. Dezvoltase un model de a se conforma solicitărilor nedrepte ale celor pe care îi percepea ca fiind mai puternici şi începuse să se identifice cu un timid şi să devină chiar el aşa. Dar n-o să-l las să mă dea la o parte”, spuse aspru Tommy. „Am lucrat la ipostaza asta, voce şi contact vizual – după cum ştiți aceste lucruri spun multe atunci când eşti vulnerabil, îl învăț să fie vigilent la indivizii suspicioşi şi în fiecare zi trecem în revistă o listă de atribute posibile”. Se lăsă pe spate şi îşi sprijini capul cu mâinile. „Lucrăm împreună pentru a-şi

dezvolta un simț matur al dreptății”.

„Şi dezgropați râme”, adăugă Opal cu un zâmbet.

„Întotdeauna rămâne timp de dezgropat râme, nu-i aşa, Ivan?”, îmi făcu Tommy cu ochiul.

„Jamie-Lynn”. Opal se întoarse spre o fetiță care purta o salopetă de blue-jeans şi pantofi de sport murdari. Avea părul tuns scurt şi se legăna pe o minge de fotbal. „Cum se mai descurcă mica Samantha? Sper că nu mai săpați gropi în grădina mamei ei”.

Jamie-Lynn era băiețoasă şi îşi vâra prietenii în bucluc, în timp ce Calendula mergea cel mai adesea la ceaiuri, în rochițe frumoase, jucându-se cu Barbie şi My Little Pony. Jamie Lynn deschise gura şi începu să bolborosească într-un limbaj ciudat.

Opal ridică o sprânceană. „Deci văd că tu şi Samantha încă mai vorbiți pe limba voastră”.

Jamie-Lynn încuviință.

„Bine, dar ai grijă. Nu este o idee bună să continuați aşa multă vreme”.

„Nu-ți face griji, ştiu că Samantha învață să vorbească în propoziții şi îşi dezvoltă memoria, aşa că nu voi continua”, spuse Jamie-Lynn, întorcându-se la limbajul normal. Vocea ei deveni tristă. „Samantha nu mă putea vedea de dimineață, când s-a trezit. Dar pe la prânz m-a văzut”.

Toată lumea se întristă pentru Jamie-Lynn şi am compătimit-o, pentru că ştiam ce simte. Era începutul sfârşitului.

„Olivia, ce mai face doamna Cromwell?”, întrebă Opal cu blândețe.

Olivia se opri din croşetat şi din balansat şi clătină din cap tristă. „Nu mai are mult. Am avut o conversație grozavă aseară despre o excursie de o zi pe care a făcut-o cu familia ei acum şaptezeci de ani la plaja Sandymount. Asta a bine-dispus-o. Dar imediat ce a spus familiei sale azi dimineață că a vorbit despre asta cu mine, au plecat cu toții. Ei cred că le vorbeşte de

mătuşa ei, Olivia, care a murit acum patruzeci de ani şi sunt convinşi că a luat-o razna. În orice caz, voi sta cu ea până la capăt. După cum am spus, nu mai are mult, iar familia a vizitat-o doar de două ori în ultima lună. Nu e ataşată de nimeni”.

Olivia îşi făcea mereu prieteni în spitale, aziluri şi case de bătrâni. Se pricepea la astfel de lucruri, să ajute oamenii să-şi depene amintirile pentru a-şi umple timpul, dacă nu puteau să doarmă.

„Mulțumesc, Olivia”, zâmbi Opal, apoi se întoarse către mine. „Deci, Ivan, cum mai merg treburile pe Aleea Cerceluşilor? Care e problema? Micuțul Luke pare să se descurce bine”.

M-am aşezat mai comod pe fotoliul lunguieț pe care stăteam. „Mda, el e bine. Mai trebuie să lucrăm la unele lucruri, cum ar fi sentimentele lui vizavi de familie, dar nimic cutremurător”.

„Bun”. Opal părea mulțumită.

„Dar nu aici este problema”. Am privit de jur împrejur pe toată lumea. „*Mătuşa* lui, care l-a adoptat, are *treizeci şi patru* de ani şi uneori îmi simte *prezența*”.

Toată lumea oftă şi se privi îngrozită. Ştiam că vor reacționa astfel.

„Dar asta nu e totul”, am continuat, încercând să nu dramatizez prea mult deoarece, până la urmă, era problema mea. „Mama lui Luke, care are *douăzeci şi doi* de ani a venit azi la biroul lui Elizabeth, m-a *văzut* şi a *vorbit* cu mine!”.

Iarăşi un oftat – cu excepția lui Opal, care-mi făcu din ochi, atotştiutoare. M-am simțit mai bine când am văzut asta, deoarece ştiam că Opal va şti ce să facă. Ştia întotdeauna să mă scoată din încurcătură.

„Unde era Luke când tu erai în biroul lui Elizabeth?” întrebă Opal, cu un zâmbet mijind în colțul durii.

„La ferma bunicului lui”, am explicat. „Elizabeth n-a vrut să mă lase să ies din maşină ca să merg cu el pentru că îi era teamă că tatăl ei se va înfuria fiindcă

Luke are un prieten pe care el nu îl poate vedea”. Spusesem totul fără să respir.

„Şi de ce nu te-ai întors la Luke când ai ajuns la birou?” întrebă Tommy, care stătea răsturnat pe fotoliul lui, cu braţele încrucişate după cap.

Opal avu iarăşi o sclipire în ochi. Ce punea la cale?

„Pentru că”, am început eu.

„Pentru că de ce?” întrebă Calendula.

Acum începuse şi ea?

„Cât de departe e ferma de birou?” întrebă Bobby.

De ce îmi puneau toate aceste întrebări? Lucrul cel mai important nu era cum erau în stare oamenii aceia să mă simtă?

„Cu maşina faci două minute, dar pe jos sunt douăzeci de minute”, am explicat, încurcat. „Ce e cu toate întrebările astea?”

„Ivan”, râse Olivia, „nu mai face pe prostul. Ştii cum să-ţi găseşti prietenul când eşti separat de el. Douăzeci de minute de mers pe jos nu se compară cu ce ai făcut pentru a ajunge la ultimul prieten al tău”. Ea chicoti.

„Ah, lăsaţi-o baltă”, am ridicat mâinile, neputincios, „încercam să-mi dau seama dacă Elizabeth mă vede sau nu. Ştiţi, nu înţelegeam ce se petrece. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat”.

„Nu-ţi face griji, Ivan”, zâmbi Opal, iar când vorbi din nou avea o voce mieroasă. „E rar. Dar s-a mai întâmplat”.

Toţi oftară iarăşi.

Opal se ridică, îşi strânse dosarele şi se pregăti să părăsească întâlnirea.

„Unde pleci? încă nu mi-ai spus ce să fac”.

Opal dădu la o parte roşeaţa sfielnică iar ochii ei ciocolatii mă priviră fix. „Aceasta nu e deloc o urgenţă, Ivan. Nu am ce sfaturi să îţi dau. Va trebui să ai încredere în tine că atunci când va veni timpul vei lua decizia corectă”.

„Ce decizie?” Despre ce?”, am întrebat, simţindu-mă

şi mai dezorientat decât la început.

Opal zâmbi cu subînţeles. „Când va veni timpul, vei şti. Baftă”. Şi acestea fiind zise părăsi adunarea, lăsându-i pe toţi privindu-mă încurcaţi. Feţele lor albe spuneau suficient de mult pentru a nu le cere vreun sfat.

„Îmi pare rău, Ivan; şi eu aş fi la fel de dezorientată ca şi tine”, spuse Calendula, ridicându-se în picioare şi netezindu-şi creţurile rochiei ei de vară. Mă îmbrăţişă şi mă sărută pe obraz. „Acum mai bine plec, altfel o să întârzii”.

O priveam cum se îndrepta spre uşă, cu buclele ei blonde săltând la fiecare pas. „Să te distrezi la ceai!”, am strigat.

„Să iau decizia corectă”, mormăii ca pentru mine, gândindu-mă la ce spusese Opal. „Decizia corectă referitor la ce?” Apoi un gând mă făcu să îngheţ. Şi dacă nu luasem decizia corectă?

Oare cineva avea de suferit?

TREISPREZECE

Elizabeth se dădea lin pe balansoarul din grădină. Ținea în mâini o ceaşcă aburindă de cafea, acoperind cu degetele ei subțiri cana de culoarea lămâiului verde. Soarele apunea încet-încet, iar răcoarea ieşea pe furiş din ascunzătoare pentru a-i lua locul. Ea privi în sus spre cer, o viziune perfectă de nori pufoşi, roz, roşietici şi oranj, ca o pictură în ulei. O lumină de chihlimbar se ivi dindărătul muntelui în fața ei, ca lumina aceea secretă, care venea de sub pătura lui Luke când citea în pat cu o lanternă. Respiră adânc în aerul răcoros.

Cer roşu la asfințit, auzi o voce din mintea ei.

„Păstori fericiți”[4], şopti ea încet.

O briză uşoară se simți, de parcă şi aerul ar fi oftat, ca şi ea. Stătea afară de mai bine de o oră. Luke era sus în casă, jucându-se cu prietenul lui, Sam, după ce îşi petrecuse ziua la bunicul lui. Ea îl aştepta să sosească pe tatăl lui Sam, pe care nu-l văzuse niciodată, să vină să îl ia. De obicei Edith era cea care se întâlnea cu părinții copiilor, aşa că Elizabeth nu aştepta deloc cu nerăbdare discuțiile despre copii.

Era zece fără un sfert, dar lumina făcea să pară că e zi. Se legăna înainte şi-napoi, luptându-se cu lacrimile care amenințau să cadă, cu un nod în gât care parcă tot creştea, ținând parcă cu forța gândurile care amenințau să îi întunece mintea. Simțea că se luptă cu întreaga lume care amenința să îi pună planurile în pericol. Se

lupta cu oamenii care se auto-invitau în lumea ei, fără a-i cere permisiunea; se lupta cu Luke şi felul lui copilăresc de-a fi, cu sora ei şi problemele acesteia, cu Poppy şi ideile ei la serviciu, Joe şi cafeneaua lui, cu firmele concurente. Simțea că luptă, luptă neîncetat. Iar acum trebuia să lupte până şi cu propriile emoții.

Se simțea de parcă luptase o sută de runde în ring, de parcă ar fi luat fiecare pumn, ghiont şi lovitură de picior de la oponenții ei. Acum obosise. O dureau muşchii, apărarea ei slăbise, iar rănile nu i se mai vindecau aşa uşor. O pisică sări de pe zidul înalt care o despărțea pe Elizabeth de vecinii ei şi ateriză în curtea ei. Întoarse capul în direcția lui Elizabeth; ținea bărbia ridicată, iar ochii îi sclipeau în întuneric. Păşea uşor pe iarbă, fără nicio grijă. Atât de sigură pe sine, de încrezătoare, plină de importanță. Sări pe zidul din partea opusă şi dispăru în noapte. Îi invidia capacitatea de a veni şi a pleca după cum îi făcea plăcere, fără să datoreze nimic nimănui, nici chiar celor apropiați, care o iubeau şi aveau grijă de ea.

Elizabeth coborî piciorul în pământ pentru a-şi lua avânt. Balansoarul scârțâi. În depărtare muntele părea în flăcări, pe măsură ce soarele dispărea la orizont. De partea cealaltă luna plină îl aştepta să dispară complet, pentru a intra în scenă. Greierii continuau să țârâie, ultimii copii alergau în case, căci se făcea noapte. Se auzeau motoarele maşinilor care se opreau, portierele trântite, uşile caselor se încuiau, ferestrele se închideau, iar perdelele erau trase. Apoi se făcu tăcere, iar Elizabeth fu din nou singură, simțindu-se ca un vizitator în propria ei grădină, care începuse o altfel de viață la căderea nopții.

În minte începură să se deruleze evenimentele de peste zi. La vizita lui Saoirse se opri. O derulă iar şi iar, volumul crescând la fiecare repetare. *Te părăsesc toți până la urmă, nu-i aşa, Lizzie?* Propoziția asta se repeta ca un disc stricat. O simțea ca pe un deget care-i

străpungea pieptul. Tot mai apăsat, mai întâi zdrelindu-i pielea, apoi sfâşiind-o, străpungând-o tot mai tare, ajungând în cele din urmă la inima ei. Locul unde o durea cel mai mult. Briza sufla şi parcă îi înțepa rana deschisă.

Ținu ochii strâns închişi. Pentru a doua oară în acea zi Elizabeth plângea. *Te părăsesc toți până la urmă, nu-i aşa, Lizzie?*

Se repeta neîncetat, de parcă ar fi aşteptat vreun răspuns de la ea. Mintea îi explodă. DA! strigă. Da, până la urmă toți o părăseau. Fiecare om, de fiecare dată. Fiecare persoană care reuşise vreodată să îi însenineze ziua şi să-i înveselească inima dispăruse, la fel ca pisica în noapte. Ca şi cum fericirea nu era decât un fel de tratație de duminică, cum ar fi înghețata. Mama ei procedase la fel ca soarele astă seară: o părăsise, luându-i lumina şi căldura şi lăsându-i frigul şi întunericul.

Unchii şi mătuşile care îi vizitau şi îi ajutau fie se mutau, fie mureau. Profesorii prietenoşi de la şcoală erau doar cât timp ținea anul şcolar; prietenii de la şcoală evoluau şi încercau să se regăsească pe sine. Mereu plecau oamenii cei mai buni, cărora nu le era teamă să zâmbească sau să iubească.

Elizabeth stătea cu brațele încercuite în jurul genunchilor şi plângea, ca o fetiță care căzuse şi se julise. Ar fi vrut să vină mama ei şi să o ridice de jos, să o ia în brațe şi să o aşeze pe masa din bucătărie în timp ce ea îi punea plasturele. Iar apoi, aşa cum făcea de obicei, să o ia în brațe şi să danseze prin toată camera şi să-i cânte până ce durerea era uitată, iar lacrimile nu mai curgeau.

Îşi dorea ca Mark, marea ei iubire, să o ia în brațe, nişte brațe uriaşe, în care să simtă că se pierdea. Voia să fie înconjurată de iubirea lui, în timp ce el o legăna încet şi uşor, ca de obicei, făcându-i jurăminte şoptite şi trecându-şi degetele prin părul ei. Credea tot ce îi

spunea. O făcuse să creadă că totul va fi bine şi, stând în brațele lui ştia că aşa va fi, *simțea* că aşa e.

Cu cât îşi dorea mai mult, cu atât plângea mai mult, pentru că realiza că e înconjurată de un tată care nu putea să o privească în ochi de teamă că şi-ar putea aminti de soția lui, de o soră care uitase de propriul fiu şi de un nepot care o privea în fiecare zi plin de speranță cu ochii lui mari, albaştri, care *cerea* doar să fie iubit şi alintat. Sentimente pe care ea nu le primise îndeajuns de mult încât să le împărtăşească cu ceilalți.

Şi cum stătea Elizabeth acolo, plângând şi legănându-se, tremurând în răcoarea serii, se întrebă de ce permisese ca o propoziție spusă de buzele unei fete care nu primise niciodată suficiente sărutări de iubire, nu simțise îmbrățişări călduroase, sau care nu lăsase să îi iasă din gură vorbe de iubire, să fie cea ale cărei ghionturi şi lovituri să o pună la pământ. Aşa cum făcuse cu bucata aceea de mătase neagră din biroul ei.

Blestemată fie Saoirse. Blestemată să fie ea şi ura ei pentru viață, blestemată pentru nepăsarea față de ceilalți şi lipsa de respect față de sora ei. Blestemată să fie ea pentru că nu încerca deloc ceea ce Elizabeth încerca cu ea din tot sufletul. De unde avea puterea să vorbească cu atâta obrăznicie? Cum de putea să insulte cu atâta uşurință? Iar vocea interioară a lui Elizabeth îi amintea că nu erau vorbe spuse la beție, nu fuseseră nicicând vorbe de bețiv. Era suferința.

Suferința lui Elizabeth striga în noapte. „Ajutor", strigă ea încet, acoperindu-şi fața cu palmele. „Ajutor, ajutor, ajutor...", şoptea ea printre suspine de plâns.

O lumină care venea de la uşa întredeschisă a bucătăriei o făcu să sară în picioare, de acolo de unde stătea în genunchi. În pragul uşii stătea un bărbat, luminat ca un înger de lumina venită din bucătăria din spatele lui.

„O". Elizabeth avea un nod în gât, iar inima, inima îi bătea năvalnic, de teamă să nu fie prinsă aşa. Îşi şterse

apăsat ochii şi îşi netezi părul ciufulit. Se ridică în picioare. „Trebuie să fii tatăl lui Sam”. Vocea încă îi tremura de la emoția de care încă era cuprinsă. „Eu sunt Elizabeth”.

Se lăsă o tăcere. Probabil că el se întreba oare ce fusese în mintea lui când îşi lăsase fiul de şase ani în grija acestei femei, o femeie care îşi lăsa nepotul de şase ani să deschidă singur uşa de la intrare, noaptea la ora zece.

„Îmi pare rău, nu am auzit soneria”. Îşi trase puloverul mai strâns pe corp şi îşi încrucişă brațele. Nu voia să ajungă la lumină. Nu voia ca el să vadă că plânsese. „Sunt sigură că Luke i-a spus lui Sam că eşti aici, dar...” *Dar ce, Elizabeth?* „...dar, oricum, mă duc să-l chem”, bolborosi ea. Merse prin iarbă spre casă cu capul în jos, frecându-şi fruntea cu palma, pentru a-şi ascunde ochii.

Când ajunse la uşa din bucătărie, încercă să privească în lumină, dar ținu capul în jos, nevrând să-şi încrucişeze privirile cu bărbatul. Nu văzu decât o pereche de pantofi de sport bleumarin Converse şi partea de jos a unei perechi decolorate de blue-jeans.

PAISPREZECE

„Sam, a venit tatăl tău să te ia!”, strigă Elizabeth fără vlagă, privind în sus, către scări. Nu primi niciun răspuns, se auzi doar lipăitul unor picioruşe pe hol. Ea oftă şi se privi în oglindă. Nu recunoştea femeia pe care o vedea. Avea fața roşie şi umflată, părul răvăşit de vânt şi ud pentru că îşi trecuse mâinile pline de lacrimi prin el.

Luke apăru în capul scărilor, somnoros şi îmbrăcat în pijamaua cu Spiderman, pe care nu o lăsase să o spele, ascunzând-o în spatele ursulețului preferat, George, pentru a o proteja. Se freca la ochi obosit cu pumnişorii şi se uita la ea neînțelegând ce se petrece.

„Hîî?”

„Luke, se spune poftim, nu hîî”, îl corectă Elizabeth, apoi se întrebă, având în vedere starea în care se afla ea, dacă mai conta cum vorbea. „Tatăl lui Sam îl aşteaptă, vrei să-i spui să coboare?”

Luke, se scărpină în cap uimit. „Dar”, se opri el şi se frecă obosit pe față.

„Dar ce?”

„Tatăl lui Sam a venit şi l-a luat când erai în gră…”.

Se opri țintuit de privirea de dincolo de umărul lui Elizabeth.

Fața lui Luke se lumină de un zâmbet ştirb. „A, bună, tatăl lui Sam”. El chicotea nestăpânit. „Sam o să coboare imediat”, râse el şi o luă la goană pe scări.

Elizabeth nu avu încotro şi se întoarse încet să dea ochii cu tatăl lui Sam. Nu îl putea evita în timp ce el se afla în casa ei, aşteptându-şi fiul. La prima vedere observă că îl privea uluit pe Luke, care urca scările în goană, chicotind. El întoarse capul spre ea, fiind evident îngrijorat. Se sprijinea de tocul uşii, cu mâinile vârâte în buzunarele din spate ale unei perechi de blue-jeans prespălați, purtând un tricou albastru, iar smocuri de păr negru ieşeau de sub şapca albastră. În ciuda vestimentației tinereşti, presupunea că e de vârsta ei.

„Nu te îngrijora pentru Luke”, spuse Elizabeth, uşor încurcată de comportamentul nepotului ei. „E doar un pic mai agitat în seara asta şi”, ea rostea cuvintele foarte repede, „îmi pare rău că m-ai prins într-o pasă proastă în grădină”. Îşi îmbrățişă corpul, într-un gest protector. „De obicei nu sunt aşa”. Îşi şterse ochii cu o mână tremurătoare şi apoi îşi împreună mâinile, pentru a-şi ascunde tremuratul. Era foarte copleşită de propriile emoții, lucru care o dezorienta.

„Nu-i nimic”, răspunse vocea blândă, baritonală. „Cu toții avem zile proaste”.

Elizabeth înghiți în sec şi încercă în van să-şi amintească care fusese ultima ei zi bună. „Edith e plecată. Sunt sigură că te-ai mai văzut cu ea, de aceea nu ne-am întâlnit până acum”.

„A, Edith...”, zâmbi el – „Luke a pomenit de multe ori despre ea. E foarte ataşat de ea”.

„Da”, zâmbi Elizabeth slab, întrebându-se dacă Luke pomenise şi de ea vreodată. „Vrei să iei loc?” Ea se îndreptă spre camera de zi. După ce îl întrebă dacă vrea să bea ceva se întoarse din bucătărie cu un pahar de lapte pentru el şi un espresso pentru ea. Se opri la uşa camerei de zi, surprinzându-l cum se învârtea în scaunul rotativ din piele. Privindu-l, nu-şi putu opri un zâmbet.

Văzând-o la uşă îi zâmbi şi el, se opri din învârtit, luă paharul din mâna ei şi se mută pe canapeaua din piele.

Elizabeth luă loc pe scaunul ei obişnuit, atât de uriaş, încât aproape că o înghițea, iar ea se ura pentru că spera că pantofii lui n-o să-i murdărească covorul crem.

„Îmi pare rău, nu ştiu cum te cheamă”, spuse ea, încercând să însuflețească tonul trist din vocea ei.

„Mă numesc Ivan”.

Ea vărsă cafea pe ea, înecându-se. Ivan veni imediat lângă ea ca să o bată pe spate. Privea concentrat, drept în ochii ei. Ridurile de pe frunte îi trădau îngrijorarea. Elizabeth tuşi, simțindu-se prost, îşi desprinse privirea şi îşi drese vocea. „Stai liniştit, sunt bine”, murmură ea. „Doar că e amuzant că te numeşti Ivan pentru că...” Dar se opri. Ce putea să spună? Să-i spună unui străin că nepotul ei avea vedenii? În ciuda a ceea ce citise pe internet, încă nu era sigură că acest comportament al lui putea fi considerat normal. „A, e o poveste lungă”. Dădu din mână a lehamite şi privi într-o parte luând o altă sorbitură. „Şi cu ce te ocupi, Ivan, nu te superi că te întreb?” Cafeaua caldă i se scurgea prin corp, umplând-o cu un sentiment familiar, plăcut. Simțea că îşi revine şi iese din coma tristeții.

„Poți să spui că mă ocup să-mi fac prieteni, Elizabeth”.

Ea dădu din cap înțelegător. „Ca noi toți, Ivan”.

El reflectă la această idee.

„Şi cum se numeşte firma ta?”

Ochii lui sticliră. „E compania perfectă. Îmi place ceea ce fac”.

„Compania Perfectă?” se încruntă ea. „N-am auzit. Are sediul aici, în Kerry?”

Ivan făcu cu ochiul. „Are sedii peste tot, Elizabeth”.

Elizabeth ridică din sprâncene. „E internațională?”

Ivan dădu din cap afirmativ şi luă o înghițitură de lapte.

„Şi care e obiectul de activitate al companiei?”

„Copiii”, spuse el repede. „În afară de Olivia care lucrează cu vârstnicii, dar eu lucrez cu copiii. Vezi tu, îi

ajut. Mă rog, până acum m-am ocupat de copii, dar acum se pare că ne extindem... cred...” Se opri, bătu paharul cu unghiile şi se încruntă undeva, în zare.

„A, ce frumos”, zâmbi Elizabeth. Asta explica hainele de adolescent şi firea jucăuşă. „Cred că dacă vezi oportunităţi pe o altă piaţă trebuie să te îndrepţi într-acolo, nu-i aşa? Să extinzi compania şi să-ţi măreşti profitul. Eu caut întotdeauna astfel de modalităţi”.

„Ce piaţă?”

„Vârstnicii”.

„Au o piaţă? Ce grozav, mă întreb când are loc. Duminica, presupun? Întotdeauna poţi să găseşti câteva chilipiruri ici şi colo, nu-i aşa? Tatăl fostului meu prieten foarte bun, Barry cumpăra maşini la mâna a doua şi le repara. Iar mama lui cumpăra perdele şi le transforma în îmbrăcăminte. Parcă era din *Sunetul Muzicii* şi e un lucru bun că trăieşte aici, pentru că duminica voia să „urce fiecare munte”, iar pentru că Barry era cel mai bun prieten, trebuia să o fac, înţelegi. Deci când se desfăşoară? Nu filmul, vreau să spun piaţa.

Elizabeth aproape că nu-l asculta; mintea ei se retrăsese în meditaţie. Nu se putea abţine.

„Te simţi bine?”, întrebă vocea blândă.

Ea ridică privirile de pe fundul ceştii de cafea şi îl privi. De ce părea că îi pasă atât de mult? Cine era străinul acesta cu voce blândă, în prezenţa căruia se simţea în largul ei? Fiecare sclipire din ochii lui albaştri îi făcea pielea de găină, privirea lui te hipnotiza, iar tonul din vocea lui era ca un şlagăr pe care vrei să-l cânţi şi îl asculţi iar şi iar. Cine era bărbatul acesta care intrase în casa ei, punând exact întrebările potrivite, cele pe care nici măcar familia ei nu i le putea pune? *Te simţi bine*? Ei? Se simţea bine? Învârtea cafeaua din ceaşcă şi o privea cum se lovea de pereţi şi se împrăştia, ca marea lângă stâncile din Slea Head. Reflectă un timp la asta şi ajunse la concluzia că ultima dată când auzise

aceste cuvinte spuse de cineva se întâmplase cu mulți ani în urmă, iar răspunsul fusese nu. Nu se simțea bine.

Se săturase să îmbrățişeze perne, să-şi pună mai multe pături ca să-i țină de cald şi să retrăiască momente romantice doar în visele ei. Se săturase să spere asta în fiecare zi, aşa că putea trece la următoarea. Sperând că va fi o zi mai bună, mai uşoară. Dar nu era aşa. Muncea, plătea facturile şi mergea la culcare, dar nu dormea niciodată. În fiecare dimineață greutatea de pe umerii ei era tot mai mare şi în fiecare dimineață îşi dorea să vină noaptea mai repede ca să se poată întoarce în pat şi să îmbrățişeze pernele şi să se învelească în căldura păturilor moi.

Se uita la străinul amabil, cu ochi albaştri care o privea şi văzu în ochii lui mai multă grijă față de ea, decât în ochii oricărei alte persoane pe care o cunoştea. Voia să-i spună cum se simte, să-l audă spunând că totul va fi bine, că nu mai era singură şi că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți şi că… Se opri. Vise, dorințe şi speranțe nerealiste. Trebuia să-şi oprească mintea să mai hoinărească pe căile acelea. Avea un serviciu bun, iar ea şi Luke erau sănătoşi. Asta era tot ce avea nevoie. Se uită spre Ivan şi se gândi ce să-i răspundă la întrebare. Oare se simțea bine?

El luă o înghițitură de lapte.

Ea îi zâmbi şi izbucni în râs, pentru că deasupra buzei lui era o mustață de lapte atât de mare, încât îi ajungea aproape de nări. „Da, mulțumesc, Ivan, mă simt bine”.

El nu arăta prea convins de asta, în timp ce se ştergea la gură şi, după ce o studie un timp, vorbi. „Iar tu faci amenajări interioare?”

Elizabeth se încruntă. „Da, de unde ştii?”

Lui Ivan îi jucau ochii în cap. „Eu ştiu totul”.

Elizabeth zâmbi. „Ca toți bărbații”. Se uită la ceas. „Nu ştiu ce face Sam. Soția ta o să creadă probabil că v-am răpit pe amândoi”.

„A, nu sunt căsătorit”, răspunse iute Ivan. „Fetele, îh!” Făcu o strâmbătură.

Pe Elizabeth o pufni râsul. „Îmi pare rău, nu ştiam că tu şi Fiona nu sunteți împreună”.

„Fiona?” Ivan o privea fără să înțeleagă.

„Mama lui Sam?”, întrebă Elizabeth, stânjenită.

„A, *ea?”* Ivan iarăşi se strâmbă. „În *niciun caz”.* Se aplecă în față pe canapeaua de piele care scârțâi sub pantalonii lui. Un sunet care-i era familiar lui Elizabeth. „Ştiai că face un fel de mâncare de pui cu un gust *îngrozitor?* Sosul strică totul”.

Elizabeth se trezi din nou râzând. „Nu e un motiv obişnuit ca să-ți displacă cineva”, dar coincidență sau nu, şi Luke se plânsese de acelaşi lucru, când luase masa la Sam în weekend.

„Ba este, dacă nu-ți place puiul”, răspunse Ivan cu sinceritate. „Puiul e, de departe, mâncarea mea preferată”, zâmbi el.

Elizabeth încuviință, încercând să-şi reprime râsul.

„De fapt este cu adevărat *carnea* de pasăre preferată”.

Atât i-a trebuit. O umflă râsul din nou. Probabil că Luke împrumutase unele dintre frazele lui.

„Ce e?”, zâmbi larg Ivan, dând la iveală un set de dinți albi, strălucitori.

„Tu”, spuse Elizabeth, încercând să se liniştească şi să-şi potolească râsul. Nu-i venea a crede că se comportă aşa cu un necunoscut.

„Ce e cu mine?”

„Eşti amuzant”, zâmbi ea.

„Tu eşti frumoasă”, spuse el pe un ton liniştit, iar ea ridică ochii, privindu-l surprinsă.

Se înroşi toată. Cum putea să spună aşa ceva? Se lăsă o altă tăcere, stânjenitoare, în ceea ce o privea, căci se gândea dacă să se simtă insultată sau nu. Oamenii făceau rar astfel de comentarii la adresa lui Elizabeth. Nu prea ştia cum ar trebui să reacționeze.

Privind pe furiş la Ivan, văzu intrigată că el nu era

deloc înmărmurit sau pus în încurcătură. Ca şi cum ar fi spus lucrurile acestea în fiecare zi. Probabil că aşa făcea un bărbat ca el, se gândi ea cinică. Un cuceritor, asta era. Deşi, oricât îl privea cu un dispreț forțat, nu putea fi convinsă să creadă asta. Omul acesta nu o cunoştea, o văzuse pentru prima oară acum zece minute, îi spusese că e frumoasă şi stătea aşezat în camera de zi, ca şi cum ar fi fost cel mai bun prieten al ei, privind prin cameră, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai interesant pe care îl vedea. Era atât de prietenos, îți era uşor să-i vorbeşti, uşor să-l asculți şi în ciuda faptului că îi spusese că e frumoasă, când ea era îmbrăcată cu nişte vechituri, avea pleoapele roşii şi părul gras, nu o făcea să se simtă penibil. Pe măsură ce şedeau în tăcere ea realiză că îi făcuse un compliment şi nimic altceva.

„Îți mulțumesc, Ivan”, spuse ea politicos.

„Şi eu îți mulțumesc”.

„Pentru ce?”

„Ai spus că sunt amuzant”.

„A, da. Păi, ăă… cu plăcere”.

„Nu primeşti prea des complimente, nu-i aşa?”

Elizabeth ar fi trebuit să țâşnească în picioare chiar atunci şi acolo, şi să-l poftească afară din casa ei pentru că era atât de băgăreț, dar nu o făcea, deoarece, cu cât se gândea că, tehnic, după propriile ei reguli, ar fi trebuit să fie deranjată de remarca asta, nu era. Oftă. „Nu, Ivan, nu prea”.

El îi zâmbi. „Fie ca acesta să fie primul dintr-o lungă serie”.

El o privea fix, iar ea simțea că i se încleştează fața, încercând să-i susțină privirea atât de mult. „Sam stă la tine în seara asta?”

Ivan dădu ochii peste cap. „Sper că nu. Pentru un băiețel care are doar şase ani, sforăie îngrozitor de tare”.

Elizabeth zâmbi. „Nu trebuie să spui *doar* când e vorba de şase…” Se opri şi mai luă o înghițitură de

cafea.

El ridică din sprâncene. „Ce-a fost asta?”

„Nimic”, murmură ea. În timp ce Ivan privea camera de jur-împrejur Elizabeth îi mai aruncă o privire pe furiş. Nu-şi putea da seama ce vârstă avea. Era înalt şi musculos, bărbat, dar cu un farmec copilăresc. O zăpăcea. Se hotărî să o ia de-a dreptul.

„Ivan, mă frământă ceva”. Respiră adânc pentru a pune întrebarea.

„N-ai de ce. Nu trebuie să te frămânţi niciodată”. Elizabeth simţi că se încruntă şi zâmbeşte în acelaşi timp. Se vedea de pe faţa ei că o încurcă această întrebare. „Bine”, rosti ea rar, „te superi dacă te întreb câţi ani ai?” „Nu”, spuse el încântat. „Nu mă supăr defel”.

Tăcere.

„Deci?”

„Deci, ce?”

„Câţi ani ai?”

Ivan zâmbi. „Să zicem că o anumită persoană mi-a spus că sunt de vârsta ta”.

Elizabeth râdea. Se gândise şi ea la acelaşi lucru. Era evident că Ivan nu fusese scutit de comentariile lipsite de subtilitate ale lui Luke.

„Copiii te menţin tânăr, Elizabeth”. Vocea lui devenise serioasă, ochii adânci şi gânditori. „Serviciul meu constă în a avea grijă de copii, a-i ajuta să se descurce şi a fi alături de ei”.

„Eşti asistent social?”, întrebă Elizabeth.

Ivan căzu pe gânduri. „Cred că ai putea să-mi spui asistent social, prieten de profesie, călăuză...”. Ridică mâinile şi dădu din umeri. „Ştii, copiii sunt cei care ştiu exact ce se petrece pe lume. Ei văd mai multe decât adulţii, cred în mai multe, sunt cinstiţi şi îţi spun întotdeauna, dar întotdeauna ce părere au despre tine”.

Elizabeth dădu din cap odată cu el. Era evident că-şi iubea meseria – ca tată şi ca asistent social.

„Vezi tu, e interesant”, el se aplecă în faţă din nou, „copiii învaţă mult mai mult, mult mai repede decât adulţii. Ştii de ce?”

Elizabeth presupunea că există o explicaţie ştiinţifică, dar clătină din cap că nu.

„Pentru că sunt deschişi la nou. Pentru că vor să ştie şi vor să înveţe. „Adulţii”, dădu el trist din cap „cred că le ştiu pe toate. Cresc şi uită atât de uşor şi în loc să-şi deschidă mintea şi să o dezvolte, ei aleg ce să creadă şi ce să nu creadă. Nu poţi face o asemenea alegere: crezi sau nu crezi. De aceea procesul lor de învăţare este mai lent. Sunt mai cinici, îşi pierd încrederea şi vor să ştie doar lucruri care le trebuie zi de zi. Nu îi interesează nimic în plus. Dar, Elizabeth”, spuse el, aproape şoptind, cu ochii mari şi strălucind, iar Elizabeth tremura, căci i se făcuse pielea de găină. Simţea de parcă i s-ar fi împărtăşit cel mai mare secret din lume. Îşi trase capul mai aproape. „Acele lucruri *în plus* fac viaţa”.

„Fac viaţa cum?”, şopti ea.

El zâmbi. „Fac viaţa”.

Lui Elizabeth i se puse un nod în gât. „Asta-i tot?”

Ivan zâmbi. „Ce vrei să spui cu asta-i tot? Ce altceva mai mult decât viaţa ai putea primi? Asta e darul. Viaţa este *totul,* şi n-ai trăit-o cum se cuvine dacă nu crezi.”

„În ce să crezi?”

Ivan dădu ochii peste cap şi zâmbi. „Elizabeth, o să-ţi dai singură seama”.

Elizabeth voia acele lucruri în plus de care vorbea el. Voia strălucirea şi freamătul vieţii, voia să lase să zboare nişte baloane pe un câmp de orz şi să umple casa cu prăjituri roz fermecate. Ochii i se umplură din nou de lacrimi, iar inima îi bubuia în piept la gândul că va plânge în faţa lui. N-ar fi trebuit să o îngrijoreze lucrul ăsta, deoarece el se ridică încet.

„Elizabeth”, spus el blând, „în această notă acum te las. A fost o plăcere să-mi petrec timpul cu tine”. Îi

întinse mâna.

Când Elizabeth o întinse la rândul ei pe a sa pentru a-i atinge pielea moale, el o apucă uşor şi o strânse ca hipnotizat. Ea avea un nod în gât şi nu putea spune un cuvânt.

„Baftă la întâlnirea de mâine”, îi zâmbi el încurajator şi ieşi din camera de zi. Uşa fu închisă după el de Luke care strigă „Pa, Sam!” cât putea de tare, apoi râse ca apucatul şi o luă la goană pe scări.

Mai târziu, în acea seară, Elizabeth stătea în pat, cu fruntea fierbinte, cu nasul înfundat şi ochii roşii de plâns. Ținea perna în brațe şi stătea cuibărită sub pătură. Perdelele trase la o parte lăsau luna să țeasă o rază de lumină azur-argintie în camera ei. Privi afară pe fereastră la aceeaşi lună pe care o privise, copil fiind şi la care îşi pusese dorințele şi un gând o străbătu.

Nu îi spusese nimic lui Ivan despre întâlnirea de a doua zi.

CINCISPREZECE

Elizabeth trase bagajul afară din portbagajul taxiului şi îl târâi după ea în zona de plecări şi sosiri de la aeroportul Farranfore. Oftă uşurată. Acum chiar simţea că se întoarce acasă. După ce petrecuse doar o lună la New York simţea că se acomodase acolo mai bine decât toată viaţa ei în Baile na gCroithe. Începea să-şi facă prieteni; mai important, începea să *vrea* să-şi facă prieteni.

„Măcar avionul pleacă la timp”, spuse Mark, venind alături de ea la coada pentru îmbarcare.

Elizabeth îi zâmbi şi îşi rezemă fruntea de pieptul lui. „O să am nevoie de o altă vacanţă în care să-mi revin după asta”, glumi ea obosită.

Mark chicoti, o sărută în creştetul capului şi îşi trecu degetele prin părul ei întunecat. „Tu numeşti vizita noastră la familii vacanţă?”, râse el. „Hai să mergem în Hawaii când ne întoarcem”.

Elizabeth îşi desprinse capul şi ridică o sprânceană. „Sigur, Mark, doar că o să te las pe tine să-i spui asta şefului meu. Ştii că trebuie să mă întorc urgent la proiectul acela”.

Mark îi studie faţa hotărâtă. „Ar trebui să-i spui chiar tu”.

Elizabeth rostogoli ochii şi îşi sprijini din nou fruntea de pieptul lui. „Nu începe iar”. Vocea ei era înăbuşită în haina lui de sibir.

„Ascultă-mă”. Îi ridică bărbia cu degetul arătător. „Stai atâtea ore în soare, rar îți iei o zi liberă şi te stresezi. Pentru ce?”

Ea deschise gura ca să-i răspundă.

„Pentru ce?”, repetă el, oprind-o.

Ea deschise din nou gura pentru a răspunde, dar el interveni.

„Văd că nu te prea grăbeşti să răspunzi”, zâmbi el, „O să-ți spun eu pentru ce. Pentru *alții.* Şi ei se acoperă de glorie. *Tu* faci toată munca, *ei* se bucură de glorie”.

„Scuză-mă”, spuse Elizabeth râzând, „pentru munca asta sunt foarte bine plătită, după cum ştii prea bine, iar la ritmul în care evoluez, anul viitor pe vremea asta – asta dacă vom decide să locuim la New York – voi putea să-mi permit casa pe care am văzut-o noi -”

„Draga mea Elizabeth”, o întrerupse Mark, „la ritmul în care evoluezi, anul viitor pe vremea asta casa va fi vândută, iar în locul ei va fi un zgârie-nori sau un bar foarte trendy, care nu vinde alcool sau un restaurant care nu serveşte mâncare *fiindcă e diferit*”, făcu semnul ghilimelelor cu degetele, făcând-o pe Elizabeth să râdă, „pe care fără îndoială îl vei zugrăvi cu alb, vei pune lumini fluorescente în pardoseală şi vei refuza să cumperi mobilă pentru că asta ar provoca dezordine”, o tachină el. „Iar pentru treaba asta alții vor primi toate laudele”. Se uită la ea, prefăcându-se dezgustat. „Imaginează-ți. Sunt pereții tăi albi, ai nimănui altcuiva, şi n-ar trebui să ți-i ia. Vreau să-mi pot aduce acolo prietenii şi să le spun, „Ia, priviți, Elizabeth a făcut asta. I-au trebuit trei luni, nu e nimic altceva decât pereți albi, şi niciun scaun, dar sunt mândru de ea. Nu-i aşa că s-a descurcat bine?”

Elizabeth se ținea cu mâinile de burtă de atâta râs. „Nu i-aş lăsa niciodată să dărâme casa aceea. Mă rog, slujba asta îmi aduce o groază de bani”, explică ea.

„E a doua oară când vorbeşti despre bani. Doar ne descurcăm. La ce-ți trebuie atâția bani?”, întrebă Mark.

„Pentru zilele cu ploaie”, spuse Elizabeth, iar râsul i se stinse şi zâmbetul pieri, în timp ce gândul îi zbura la Saoirse şi la tatăl ei. Zile ploioase şi întunecate, întradevăr.

„Atunci bine că nu mai locuim aici”, zise Mark, neobservându-i chipul şi privind afară pe fereastră, „altfel am fi faliţi”.

Elizabeth privi afară pe fereastră la ziua umedă şi nu-şi putea reprima sentimentul că întreaga săptămână fusese doar timp irosit. Nu se aşteptase chiar la un comitet de primire şi steaguri înălţate pe clădiri, dar nici Saoirse, nici tatăl ei nu părură câtuşi de puţin interesaţi dacă ea era acasă sau nu, şi ce făcuse în timpul cât fusese plecată. De altfel ea nu se întorsese să le povestească despre viaţa ei cea nouă din New York; se întorsese să vadă ce mai fac ei.

Tatăl ei nu îi vorbea din cauza faptului că plecase de acasă şi îl părăsise. Faptul că lucrase la un moment dat pentru câteva luni în diferite zone, păruse un mare păcat, dar să-ţi părăseşti ţara era un păcat de neiertat. Înainte ca Elizabeth să plece, se ocupase să găsească pe cineva care să aibă grijă de amândoi. Spre marea ei dezamăgire Saoirse abandonase şcoala cu un an înainte, iar Elizabeth trebuise să se mulţumească cu al optulea ei serviciu în două luni, care consta în a aşeza produse pe rafturi în magazinul local. Aranjase cu un vecin să o ducă la Killamey de două ori pe lună la un consilier. Pentru Elizabeth partea aceea era mult mai importantă decât serviciul şi ştia că Saoirse fusese de acord deoarece îi dădea posibilitatea să iasă din cuşca ei de două ori pe lună. În cazul ipotetic în care Saoirse s-ar fi hotărât vreodată să vorbească despre sentimentele ei, cel puţin ar fi ascultat-o cineva.

Dar nu se vedea niciun semn că ar fi existat menajera pe care Elizabeth o angajase să se ocupe de tatăl ei. Ferma era un loc plin de praf, urât mirositor, harababură totală şi, după ce petrecu două zile frecând

şi curățând peste tot, Elizabeth renunță, realizând că niciun produs de curățat nu va aduce strălucirea casei de țară. Când mama ei plecase luase cu ea şi strălucirea.

Saoirse plecase de acasă şi se mutase într-o casă cu un grup de străini pe care-i întâlnise în cort la un festival muzical. Nu păreau să facă altceva decât să stea în cerc lângă vechiul turn din oraş, cu plete şi bărbi lungi, zdrăngănind la chitară şi cântând cântece despre suicid.

Elizabeth reuşise să o prindă pe sora ei doar de două ori în timpul şederii sale. Prima întâlnire a fost foarte scurtă. În ziua sosirii lui Elizabeth primi un telefon de la singurul magazin de îmbrăcăminte din Baile na gCroithe. O reținuseră pe Saoirse deoarece o prinseseră furând nişte tricouri. Elizabeth se dusese până acolo, îşi ceruse mii de scuze, plătise pentru tricouri, dar imediat ce ieşiră din magazin Saoirse se îndreptă spre coline. A doua oară când se întâlniră avuseseră exact atâta timp cât îi trebuia lui Elizabeth ca să împrumute lui Saoirse nişte bani şi să stabilească o întâlnire la prânz pentru a doua zi, la care Elizabeth sfârşi prin a mânca singură. Măcar se bucura că Saoirse se îngrăşase puțin. Avea fața mai plină iar hainele nu-i mai atârnau pe ea, ca înainte. Poate faptul că locuia singură era totuşi benefic pentru ea.

În noiembrie era pustiu în Baile na gCroithe. Populația tânără era plecată pe la licee şi facultăți, turiştii stăteau acasă sau vizitau țări mai calde, magazinele erau tăcute şi goale, unele se închideau, altele se luptau să supraviețuiască. Aşezarea era cenuşie, rece şi mohorâtă, florile nu mai împodobeau străzile. Era ca un oraş fantomă. Dar Elizabeth era bucuroasă că s-a întors.

Pentru mica ei familie poate că nu conta nici cât negru sub unghie dacă ea era acasă sau nu, dar ea ştia acum cu certitudine că nu putea să-şi continue viața

făcându-şi mereu griji pentru ei.

Mark şi Elizabeth avansaseră la coadă. Acum mai era doar o persoană în fața lor, apoi erau liberi. Liberi să ia avionul spre Dublin, iar de acolo spre New York.

Telefonul lui Elizabeth sună, iar ei i se strânse stomacul, instinctiv.

Mark se răsuci pe călcâie. „Nu răspunde”.

Elizabeth scoase telefonul din geantă şi se uită la număr.

„Nu răspunde, Elizabeth”. Vocea lui era fermă şi severă.

„E un număr de Irlanda”. Elizabeth îşi muşca buzele.

„Nu”, spuse el blând.

„Dar poate că s-a întâmplat ce...” Telefonul se opri.

Mark zâmbi, uşurat. „Bravo”.

Elizabeth schiță un zâmbet, iar Mark se întoarse spre punctul de îmbarcare. Făcu un pas în față pentru a se apropia de ghişeu, moment în care telefonul ei sună din nou.

Era acelaşi număr.

Mark vorbea cu femeia de la birou, zâmbitor şi seducător, ca de obicei. Elizabeth strânse telefonul în mână, privind numărul de pe ecran până ce acesta dispăru, ca şi țârâitul telefonului.

Apoi se auzi un bip scurt, care semnala primirea unui mesaj.

„Elizabeth, are nevoie de paşaportul tău”. Mark se răsuci pe călcâie şi îşi schimbă brusc expresia feței.

„Îmi verific mesajele”, spuse Elizabeth repede, începând să caute paşaportul prin poşetă, cu telefonul la ureche.

„Bună, Elizabeth, aici Mary Flaherty, de la secția de maternitate din spitalul Killamey. Sora ta, Saoirse a fost adusă cu dureri de naştere. Este cu o lună mai devreme decât era normal, după cum ştii, aşa că Saoirse a vrut să te sunăm şi să te anunțăm în cazul în care ai vrea să fii alături de ea...” Elizabeth nu mai auzi restul

mesajului, îngheță pe loc. Dureri de naştere? Saoirse? Dar nici nu era gravidă. Răspunse la mesaj, gândindu-se că poate a fost o greşeală, ignorând rugămintea lui Mark de a-i înmâna paşaportul.

„Elizabeth”, spuse Mark cu voce tare, întrerupându-i gândurile, „paşaportul. Ții toată coada pe loc”.

Elizabeth se întoarse, dând cu ochii de un şir de fețe încruntate.

„Scuze”, şopti ea, tremurând din tot corpul, buimacă.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă Mark, mânia topindu-se şi îngrijorarea luându-i locul.

„Scuzați-mă”, întrebă persoana de la ghişeu. „Doriți să luați acest avion?”, întrebă ea pe un ton cât putea de politicos.

„Aă”, spuse Elizabeth frecându-se la ochi, încurcată, mutându-şi privirea de la biletul de îmbarcare al lui Mark spre fața lui şi iarăşi înapoi. „Nu, nu, nu pot”. Făcu un pas înapoi şi ieşi de la coadă. „Scuze”. Se întoarse spre câteva persoane de la coadă care se uitau la ea mai blând. „Îmi pare rău”. Privi spre Mark care rămăsese la coadă arătând atât de... dezamăgit. Nu dezamăgit că ea nu îl însoțea, ci dezamăgit de *ea.*

„Domnule”, spuse persoana de la ghişeu, înmânându-i tichetul.

El îl luă neatent şi ieşi încet de la coadă. „Ce s-a întâmplat?”

„E vorba de Saoirse”, spuse Elizabeth încet, cu un nod în gât. „A fost dusă la spital”.

„Iar a băut prea mult?” îngrijorarea dispăruse instantaneu din vocea lui Mark.

Elizabeth reflectă mult la un răspuns, iar ruşinea şi jena de a nu fi ştiut despre sarcina lui Saoirse biruiră şi îi strigară să mintă.

„Da, cred că da. Nu sunt foarte sigură”. Clătină din cap – încercând să se scuture şi de gânduri.

Umerii lui Mark se relaxară. „Uite ce e, probabil iarăşi trebuie să-i facă spălături stomacale. Nimic nou,

Elizabeth. Hai să-ți iei biletul de îmbarcare şi mai stăm de vorbă despre asta la o cafea”.

Elizabeth clătină din cap. „Nu, nu, Mark, trebuie să plec”. Vocea îi tremura.

„Elizabeth, probabil că nu e nimic”, zâmbi el. „De câte ori pe an n-ai primit astfel de telefoane, întotdeauna a fost vorba de acelaşi lucru”.

„S-ar putea să fie *ceva,* Mark”. Ceva ce o soră în toate mințile ar fi ştiut, ar fi zărit.

Mark îşi desprinse mâinile din jurul feței ei. „Nu o lăsa să-ți facă asta”.

„Ce să-mi facă?”

„Nu o lăsa să te facă să alegi viața ei, în loc de a ta”.

„Nu fi absurd, Mark, e sora mea, ea *este* viața mea. Trebuie să am grijă de ea.”

„Chiar dacă ea nu are niciodată grijă de tine. Chiar dacă nu i-a păsat câtuşi de puțin că tu ai venit aici pentru ea”.

A fost ca o lovitură în stomac.

„Nu, eu te am pe tine care ai grijă de mine”. Încercă să mai însenineze atmosfera, încerca să facă pe toată lumea fericită, ca de obicei.

„Dar n-am să pot dacă nu mă laşi”. Ochii lui erau întunecați de suferință şi mânie.

„Mark”, Elizabeth încercă să râdă, dar nu reuşi, „promit că voi fi în avion imediat ce voi putea. Dar trebuie să aflu ce s-a întâmplat. Gândeşte-te. Dacă ar fi fost vorba de sora ta, ai fi plecat de mult din aeroport, ca să fii lângă ea, n-ai mai fi stat o clipă şi nu te-ai mai fi gândit că ai putea să porți o asemenea conversație stupidă.

„Atunci tu de ce mai stai aici?”, spuse el cu răceală.

Mânia şi lacrimile țâşniră în Elizabeth deodată. Luă valiza şi se îndepărtă. Ieşi din aeroport şi plecă în goană la spital.

S-a întors la New York, aşa cum îi promisese. Ateriză două zile mai târziu, luă lucrurile care îi aparțineau din

apartamentul lor, îşi dădu demisia de la serviciu şi se întoarse în Baile na gCroithe cu o durere în inimă atât de puternică, încât aproape că o împiedica să respire.

ŞAISPREZECE

Elizabeth avea treisprezece ani şi se afla în primele săptămâni de liceu. Asta însemna că trebuia să plece din oraş pentru a merge la şcoală, aşa că se trezea mai devreme decât ceilalți dimineața şi, deoarece orele se terminau târziu, se întorcea acasă seara, pe întuneric. Petrecea destul de puțin timp cu micuța Saoirse, care avea unsprezece luni. Spre deosebire de autobuzul de la clasele primare, autobuzul de la liceu o aducea până la capătul drumului lung care venea de la căsuță, lăsând-o să meargă singură până la uşa principală, unde nimeni nu stătea să o întâmpine. Era iarnă, iar diminețile şi serile întunecate aşterneau un văl negru peste ținut. Elizabeth, pentru a treia oară în săptămâna aceea, mersese pe drum prin vântul aspru şi ploaia rece, cu fustița de şcoală ridicându-se şi fâlfâind în jurul genunchilor, în timp ce ghiozdanul, încărcat cu cărți, o gârbovea.

Acum stătea lângă foc, în pijamale, încercând să se încălzească, cu un ochi la temă şi cu altul la Saoirse, care mergea de-a buşilea pe jos, ducând la gurița plină de salivă tot ce încăpea în mânuțele ei dolofane.

Tatăl ei era în bucătărie, încălzind tocana de legume pe care o gătise. Asta mâncau în fiecare zi. Porridge la micul dejun, tocană la cină. Uneori mâncau câte o bucată mare de carne de vită sau peşte proaspăt, pe care tatăl ei îl prinsese chiar în ziua aceea. Lui Elizabeth

îi plăceau zilele acelea.

Saoirse gângurea şi bolborosea pe limba ei, fluturându-şi mânuțele, cu ochii la Elizabeth, fericită să-şi vadă sora cea mare acasă. Elizabeth îi zâmbi şi scoase nişte exclamații de încurajare, apoi se întoarse din nou la temă. Folosind canapeaua ca punct de sprijin, Saoirse se ridică în picioare, aşa cum făcuse în ultimele săptămâni. Păşi atent de-a lungul ei, mergând înainte şi înapoi, înapoi şi înainte, apoi se întoarse spre Elizabeth.

„Haide, Saoirse, poți s-o faci”. Elizabeth lăsă creionul din mână şi îşi îndreptă atenția spre surioara ei. În fiecare zi Saoirse încercase să străbată camera până la sora ei, dar sfârşise prin a cădea în fundulet. Elizabeth voia să fie lângă ea când, în sfârşit, va face primul pas. Voia să cânte şi să danseze de bucurie, aşa cum ar fi făcut mama ei, dacă ar fi fost acolo.

Saoirse scoase aer din guriță, băşicuțe de salivă formându-se pe buze şi vorbi în limbajul ei misterios.

„Da”, o aprobă Elizabeth, „hai la Elizabeth”. Întinse brațele spre ea.

Încet, Saoirse îşi dădu drumul şi, cu o privire hotărâtă, începu să facă primii paşi. Continua să meargă, în timp ce Elizabeth îşi ținea respirația, încercând să nu-şi strige încântarea, de teamă să nu o facă să îşi piardă echilibrul. Saoirse se uită în ochii lui Elizabeth tot drumul. Elizabeth nu avea să uite niciodată privirea din ochii surorii ei, aşa hotărâtă. Într-un final ajunse la Elizabeth, iar ea o luă în brațe şi se învârti cu ea, acoperind-o cu sărutări, în timp ce Saoirse chicotea şi scotea şi mai multe balonaşe.

„Tată, tată!” vociferă Elizabeth.

„Ce e?”, întrebă el ursuz.

„Vino iute, aici!” strigă Elizabeth, ajutând-o pe Saoirse să se aplaude.

Brendan apăru la uşă, îngrijorarea citindu-i-se pe chip.

„Saoirse a mers, tată! Uite, hai încă o dată, Saoirse; mergi pentru tati!” O lăsă pe sora ei jos din braţe şi o încurajă să repete demonstraţia.

Brendan pufni. „Isuse, crezui că-i ceva important. Crezui c-ai păţit ceva. Nu mai face d-astea”. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse la bucătărie.

Când Saoirse ridică privirea, la a doua ei încercare de a arăta familiei ei cât este de pricepută şi văzu că tăticul ei nu mai este, îi căzu faţa, la fel şi ea, aterizând din nou pe funduleţ.

Elizabeth fusese la lucru în ziua când Luke învăţase să meargă. Edith o sunase în timpul unei şedinţe, iar ea nu putuse vorbi, aşa că află de abia când ajunsese acasă.

Gândindu-se acum la acele clipe, realiză că reacţionase foarte asemănător cu tatăl ei şi, încă o dată, se uri pentru asta. Acum, ca adult, putea înţelege reacţia tatălui ei. Nu însemna că nu era mândru, sau că nu-i păsa, de fapt îi păsa prea mult. Mai întâi merg, apoi îşi iau zborul.

Gândul care o încuraja pe Elizabeth era că dacă reuşise să o ajute pe sora ei să meargă, cu siguranţă putea să o ajute să se pună pe picioare a doua oară.

Elizabeth se trezi brusc, simţindu-se rece şi îngheţată de teamă, după un coşmar. Luna îşi făcuse rondul pe partea ei de lume şi plecase, lăsând locul soarelui. Soarele o privea părinteşte pe Elizabeth, ocrotindu-i somnul. Lumina argintie de pe aşternut fusese înlocuită de o dungă aurie. Era 4.35 a.m. iar Elizabeth se simţi imediat trează. Se sprijini pe coate. Pătura stătea jumătate pe jos, cealaltă jumătate fiind răsucită între picioarele ei. Avusese un somn întrerupt, unde visele începeau şi nu se terminau, apoi sărea la altele noi, suprapunându-se şi creând un amestec bizar de feţe, locuri şi cuvinte disparate. Se simţea epuizată.

Uitându-se prin cameră, simţi cum o cuprinde

iritarea. Deşi făcuse curățenie în casă de sus şi până jos, acum două zile până ce totul strălucea, simțea nevoia să o ia de la capăt. Unele lucruri nu erau la locul lor şi parcă-i atrăgeau atenția. Se frecă la nas, ceea ce era semnul unui început de enervare şi dădu la o parte aşternutul.

Începu imediat să deretice. Avea în total douăsprezece perne de aşezat pe pat, şase rânduri de câte două, constând din perne obişnuite, dreptunghiulare şi rotunjite în față. Aveau texturi diferite, de la blană de iepure, până la velur, în diverse nuanțe de crem, bej şi cafeniu. După ce termină de aranjat patul, mulțumită, se asigură că hainele erau aşezate în ordinea corectă, de la culori închise spre stânga până la culori deschise, deşi avea puține culori în garderobă. Dacă purta ceva cât de cât colorat, se simțea de parcă ar fi mers pe stradă îmbrăcată în reclame luminoase. Dădu cu aspiratorul, şterse şi lustrui oglinzile, îndreptă cele trei prosopele de la baie, petrecând câteva minute pentru a le alinia dungile de pe ele. Robinetele străluceau, iar ea continuă să frece cu furie până când se putea oglindi în plăcile de gresie. La 6.30 terminase camera de zi şi bucătăria şi, simțind mai puțin efectele insomniei, se aşeză în grădină, cu o ceaşcă de cafea, privind desenele pe care le pregătise pentru întâlnirea din acea dimineață. Dormise în total doar trei ore toată noaptea.

Benjamin West rostogoli ochii în cap şi scrâşni frustrat din dinți, în timp ce şeful lui străbătea încăperea şi bătea câmpii cu pronunțatul lui accent new-yorkez.

„Vezi tu, Benji, m-am...”

„Benjamin”, îl întrerupse el.

„...săturat”, continuă el, fără să-l bage în seamă, „să aud aceleaşi porcării de la fiecare. Toți designerii ăştia sunt la fel. Vor să contemporanizeze aia, să minimizeze ailaltă. Ei bine, Benji, fac ceva pe arta decorativă!” „Mă

cheamă...”

„Vreau să spun, cu câte companii am discutat până acum?” El se opri din mers şi se uită la Benjamin. Benjamin îşi consultă agenda. „Aă, opt, fără să mai punem la socoteală femeia care a trebuit să plece mai devreme vineri, Elizabeth...”

„Nu mai contează”, îi tăie el vorba, „şi ea este la fel ca ceilalți”. Dădu din mână a lehamite şi se întoarse să privească de la fereastră locul unde urma să se ridice construcția. Părul grizonat se balansă odată cu mişcarea capului.

„Avem o altă întâlnire cu ea în jumătate de oră”, spuse Benjamin, uitându-se la ceas.

„Anuleaz-o. Orice ar avea de spus, nu-mi pasă. E la fel de rigidă ca şi ceilalți. La câte hoteluri am lucrat noi împreună, Benji?”

Benjamin oftă. „Mă cheamă Benjamin şi am lucrat la foarte multe, Vincent”.

„Foarte multe”, dădu el aprobator din cap. „Aşa mă gândeam şi eu. Şi câte dintre ele au avut o privelişte fantastică, aşa ca asta?” întinse mâna, arătând peisajul de pe fereastră. Benjamin se foi în scaun, fără să fie interesat şi de abia putea trece cu vederea zgomotul şi mizeria locurilor. Erau în întârziere. Sigur că era frumuşel, dar ar fi preferat să privească pe fereastră şi acolo să vadă un hotel, nu dealuri şi lacuri. Se afla în Irlanda de aproape două luni, iar hotelul trebuia să fie gata în august, adică peste trei luni. Născut în Haxton, Colorado, dar locuind la New York, crezuse că scăpase de mult de sentimentul de claustrofobie, pe care îl aveai în oraşele mici. Dar se părea că nu.

„Ce zici?” Vincent îşi aprinsese un trabuc şi trăgea din el.

„E o privelişte grozavă”, spuse Benjamin plictisit.

„E super fantastică şi n-am să las nişte designeri de amenajări interioare extravaganți şi sclifosiți să vină aici şi să-l facă să arate ca un hotel de metropolă, de care

am mai făcut de un milion de ori până acum”.

„La ce te gândeşti, Vincent?” Benjamin nu auzise în ultimele două luni decât ceea ce nu voia.

Vincent, îmbrăcat într-un costum gri lucios, se îndreptă spre servietă, scoase un dosar şi îl puse pe masă, în fața lui Benjamin. „Uite-te la articolele astea din ziare. Locul ăsta e o mină de aur, ce naiba. Vreau ce vor ei. Oamenii nu vor un hotel obişnuit – trebuie să fie romantic, haios, artistic, nimic din aiurelile moderne. Dacă mai prind pe cineva că vine cu aceleaşi idei de rahat o să m-apuc eu singur de blestematele alea de desene”. Roşu la față, se întoarse spre fereastră şi pufăi din trabuc.

Benjamin dădu ochii peste cap, vizavi de teatrul pe care-l făcea Vincent.

„Vreau un artist adevărat”, continuă el, „un lunatic nebun şi visător. Cineva creativ cu puțin fler. Mi s-a luat de ăştia cu costumele lor de firmă, vorbind despre culori de parcă ar fi cine ştie ce grafice complicate, care n-au pus mâna pe o pensulă în viața lor. Vreau un Van Gogh de design interior...”

Un ciocănit la uşă îl întrerupse.

„Cine e acolo?”, întrebă Vincent morocănos, încă roşu la față, de la discursul lui zgomotos.

„Probabil că e Elizabeth Egan, cu care aveam întâlnire”.

„Parcă îți spusesem să o anulezi”.

Benjamin îl ignoră şi se îndreptă spre uşă, poftind-o pe Elizabeth să intre.

„Bună ziua”, spuse ea, intrând în încăpere, urmată de Poppy, cea cu părul violet, stropită de vopsea şi cărând dosare din care cădeau pe covor mostre de covoare şi țesături.

„Bună, sunt Benjamin West, director de proiect. Ne-am cunoscut vineri”. El îi strânse mâna lui Elizabeth.

„Da, îmi pare rău că a trebuit să plec aşa de repede”, răspunse ea sec, fără să se uite în ochii lui. „Nu e ceva

obişnuit, vă asigur". Se întoarse spre fata agitată din spatele ei. „Ea e Poppy, asistenta mea. Sper că nu o să vă supăraţi dacă va fi şi ea prezentă", spuse ea scurt.

Poppy se luptă cu dosarele pentru a-i întinde mâna lui Benjamin, reuşind să dea pe jos câteva dintre ele.

„La dracu'", blestemă ea tare, iar Elizabeth se răsuci cu o faţă ca tunetul.

Benjamin râse. „Nu-i nimic. Lăsaţi-mă să vă ajut".

„Domnule Taylor", spuse Elizabeth, străbătând camera cu mâna întinsă, „mă bucur să vă revăd. Îmi pare rău pentru data trecută".

Vincent se întoarse de la fereastră, se uită de sus şi până jos la costumul ei negru, pufăind din trabuc. Nu îi strânse mâna, ci se întoarse din nou spre fereastră.

Benjamin o ajută pe Poppy să pună dosarele pe masă şi vorbi, pentru a risipi stânjeneala din încăpere. „Ce-aţi zice să luăm loc?"

Elizabeth roşie la faţă, lăsă încet mâna în jos şi se întoarse cu faţa la masă. Vocea ei se subţie, devenind mai înaltă cu o octavă „Ivan!"

Poppy se încruntă şi începu să cerceteze camera din priviri.

„E OK", o linişti Benjamin, „oamenii îmi înţeleg mereu greşit numele. Mă numesc Benjamin, domnişoară Egan".

„A, nu tu", râse Elizabeth. „Vorbeam de cel care stă pe scaun lângă tine". Se îndreptă spre masă. „Ce faci aici? Nu ştiam că eşti şi tu implicat în hotel. Credeam că lucrezi cu copiii".

Vincent ridică din sprâncene şi o urmări cum dădea aprobator din cap şi zâmbea politicos în tăcere. Începu să râdă în hohote, râs care se transformă într-un acces de tuse.

„Vă simţiţi bine, domnule Taylor?", întrebă Elizabeth îngrijorată.

„Da, domnişoară Egan, sunt bine. Foarte bine. Mă bucur să vă cunosc". El îi întinse mâna.

În timp ce Poppy şi Elizabeth îşi aranjau dosarele, Vincent îi spuse în şoaptă lui Benjamin. „Asta s-ar putea să fie pe drumul cel bun şi să-şi taie urechea în cele din urmă”.

Uşa încăperii se deschise şi secretara intră cu o tavă de ceşti de cafea.

„Mi-a făcut plăcere să ne întâlnim din nou. La revedere Ivan”, strigă Elizabeth, în timp ce uşa se închidea în spatele femeii.

„A plecat, nu-i aşa?”, întrebă sec Poppy.

„Nu-ți face griji”, îi şopti râzând Benjamin lui Poppy, în timp ce o privea admirativ pe Elizabeth, „se încadrează perfect în profil. Ați ascultat la uşă, nu-i aşa?”

Poppy îl privi neînțelegând.

„Nu-ți face griji, n-o să dai de vreun bucluc”, râse el. „Dar ne-ați auzit vorbind, aşa e?”

Poppy reflectă pentru o clipă, apoi dădu încet afirmativ din cap, cu o privire la fel de nedumerită.

Benjamin chicoti şi privi în altă direcție. „Ştiam eu. Isteață femeie”, gândi el cu voce tare, privind-o pe Elizabeth adâncită în conversație cu Vincent.

Amândoi începură să îi asculte cu atenție.

„Îmi placi, Elizabeth, chiar îmi placi”, spunea Vincent cu sinceritate. „Îmi place excentricitatea ta”.

Elizabeth se încruntă.

„Ştii tu, ciudățeniile tale. Aşa îți dai seama că cineva e un geniu, iar mie îmi place să am genii în echipă”.

Elizabeth îl aprobă tăcută, extrem de uimită de ceea ce spusese.

„Dar”, continuă Vincent, „nu sunt prea convins de ideile dumitale. De fapt, nu sunt convins deloc. Nu-mi plac”.

Se lăsă o tăcere.

Elizabeth se foi încurcată în scaun. „OK”, încercă ea să mențină un ton profesional, „şi la ce v-ați gândit?”

„Iubire”.

„Iubire”, repetă mecanic Elizabeth.

„Da. Iubire”. Se lăsă pe spate în scaun, cu degetele încrucişate peste burtă.

„Te gândeşti la iubire”, spuse Elizabeth împietrită, privind la Benjamin ca să se asigure.

Benjamin rostogoli ochii în cap şi dădu din umeri.

„Ei, pentru *mine* iubirea nu face doi bani”, spuse Vincent, „sunt însurat de douăzeci şi cinci de ani”, adăugă el, explicând. „Asta vrea publicul irlandez. Unde l-am pus?” Căută pe masă, apoi deschise un dosar cu articole din ziare în fața lui Elizabeth.

După ce răsfoi paginile, Elizabeth începu să vorbească. Benjamin îi ghicea dezamăgirea din voce. „A, am înțeles. Vreți un hotel *tematic.”*

„Ai spus asta de parcă e ceva de prost gust”. El făcu un gest cu mâna de respingere.

„Cred că hotelurile tematice *sunt* de prost gust”, spuse Elizabeth hotărâtă. Nu putea trece peste principiile ei, nici chiar pentru o afacere importantă ca asta.

Benjamin şi Poppy se uitară spre Vincent, aşteptându-i reacția. Parcă asistau la un meci de tenis.

„Elizabeth”, spuse Vincent, cu un zâmbet înflorindu-i în colțul buzelor, „eşti o femeie frumoasă, cu siguranță ştii asta. Iubirea nu e o temă. E o atmosferă, o stare de spirit”.

„Înțeleg”, spuse Elizabeth, pe un ton de parcă n-ar fi înțeles nimic. „Vreți să creați un sentiment de iubire în hotel”.

„Exact!”, spuse Vincent, mulțumit. „Dar nu e ceea ce vreau eu, asta vor *ei”.* Arătă cu degetul spe ziar.

Elizabeth îşi drese vocea şi vorbi de parcă i s-ar fi adresat unui copil. „Domnule Taylor, este luna iunie, ceea ce noi numim sezon mort, când n-au despre ce să scrie. Mass-media reprezintă o imagine distorsionată a opiniei publicului – nu este acurată, să ştiți. Nu reprezintă speranțele şi dorințele poporului irlandez. A te strădui să răspunzi dorințelor mass-media ar

însemna să faci o mare greşeală”.

Vincent nu părea impresionat.

„Hotelul are o locație minunată, cu priveliști unice, e situat la marginea orașului și oferă o mulțime de activități în aer liber. Desenele mele vor aduce exteriorul în interior, făcând peisajul o parte din interior. Folosind tonuri naturale, de pământ, verde închis, maroniu şi folosind piatra putem...”

„Am mai auzit asta”, pufni Vincent. „Nu vreau ca hotelul să se îmbine cu munții. Vreau să iasă în evidență. Nu vreau ca turiştii să se simtă ca nişte hobbiți blestemați care dorm într-o vizuină de iarbă şi mâl”. Îşi stinse nervos trabucul în scrumieră.

S-a dus şansa ei, gândi Benjamin. Păcat: asta chiar s-a străduit. O urmărea cum se schimba la față, văzând cum se spulberă afacerea.

„Domnule Taylor”, spuse ea repede, „dar n-ați auzit încă *toate* ideile mele”. Se agăța de orice pai.

Vincent mormăi şi se uită la Rolexul său cu diamante. „Ai treizeci de secunde”.

Ea îngheță timp de douăzeci, iar în cele din urmă cu o față răvăşită, de parcă ar fi avut dureri puternice, vorbi. „Poppy”, oftă ea, „spune-i ideile tale”.

„Da!” Poppy sări de la locul ei încântată şi alergă în partea cealaltă a mesei, până la Vincent. „OK, mă gândesc la paturi cu apă în formă de inimă, căzi, pahare de şampanie cu picior care stau pe noptierele de lângă pat. Mă gândesc la ceva gen perioada *romantică* la confluență cu *arta decorativă. O explozie* – făcu gestul exploziei cu mâinile „de roşu aprins, grena şi vişiniu, care te va face să simți că te afli într-un *uter* catifelat. Lumânări *peste tot.* Budoarul francez întâlneşte...”

Pe măsură ce Poppy vorbea fară-ncetare, iar Vincent dădea din cap însuflețit, sorbindu-i fiecare cuvințel, Benjamin se întoarse să o privească pe Elizabeth, care îşi ținea capul în palme, închizând ochii la fiecare idee a lui Poppy. Ochii lor se întâlniră şi amândoi schimbară o

privire disperată vizavi de colegii fiecăruia.
Apoi își zâmbiră.

ŞAPTESPREZECE

„Doamne, Dumnezeule mare!”, se piţigăia Poppy, încântată, ţopăind spre maşina lui Elizabeth. „Aş vrea să-i mulţumesc lui Damien Hirst care m-a inspirat, Egon Schiele”, îşi şterse o lacrimă imaginară de la ochi, „Banksy şi Robert Rauschemberg pentru că mi-au oferit o asemenea artă incredibilă care a ajutat mintea mea creatoare să se dezvolte, deschizându-se delicat ca un boboc pentru...”

„Gata”, scrâşni Elizabeth printre dinţi. „Se uită după noi”.

„A, nu se uită, nu mai fi aşa paranoică”. Tonul lui Poppy se schimbase de la exaltare la frustrare. Se întoarse spre cabină.

„Nu te întoarce, Poppy!” Elizabeth îi vorbea răstit, ca unui copil.

„Ba de ce nu? Nu ne urmă – o, ba da. PA-PAA! MULŢUMIM”, agită ea mâinile cu frenezie.

„Chiar *vrei* să-ţi pierzi serviciul?” o ameninţă Elizabeth, refuzând să se întoarcă. Cuvintele ei avură acelaşi efect care-l aveau asupra lui Luke, când îl ameninţa că îi va lua Playstation. Poppy se potoli imediat şi amândouă se îndreptară în tăcere spre maşină, Elizabeth simţind cum două perechi de ochi le ardeau spatele.

„Nu-mi vine să cred că am luat această lucrare”, spuse Poppy odată ajunsă în maşină, pe nerăsuflate, cu

mâna pe inimă.

„Nici eu”, mormăi Elizabeth, punându-şi centura şi pornind motorul.

„Ce-ai păţit, supărici? Ai putea să juri că *n-am* primit lucrarea, pe cuvântul meu”, spuse acuzator Poppy, aşezându-se pe scaunul din dreapta şi alunecând în lumea ei.

Elizabeth se gândi la asta. De fapt ea *nu* primise lucrarea, ci Poppy. Era genul de victorie pe care nu o simţi ca pe o victorie. Şi ce căuta Ivan acolo? Doar îi spusese că lucrează cu copiii – ce are hotelul de a face cu copiii? Nici măcar nu stătuse suficient de mult ca să înţeleagă ce căuta el acolo, ci plecase imediat ce fuseseră aduse cafelele, fără să salute pe nimeni în afara lui Elizabeth. Chibzui un pic. Poate că făcea afaceri cu Vincent, iar ea intrase în timp ce ei discutau ceva important; asta explica şi comportamentul grosolan al lui Vincent şi faptul că părea preocupat de altceva. Mă rog, indiferent ce ar fi fost, ar fi trebuit să fie informată şi era furioasă că Ivan nu îi spusese nimic cu o seară înainte. Ea avea propriile planuri şi nu-i plăcea să fie subminată.

Despărţindu-se de super-agitata Poppy, se îndreptă spre Joe, pentru o cafea şi pentru a reflecta.

„Bună ziua, Elizabeth”, strigă Joe. Cei trei clienţi tresăriră, la această izbucnire bruscă.

„O cafea te rog, Joe”.

„Ca să mai variezi?”

Ea zâmbi strâmb. Alese o masă la fereastră, care dădea în strada principală. Se aşeză cu spatele la fereastră. Nu voia să privească, trebuia să se gândească.

„Scuzaţi-mă, domnişoară Egan”. Vocea bărbătească, cu accent american o făcu să tresară.

„Domnule West”, spuse ea, ridicând ochii, surprinsă.

„Te rog să-mi spui Benjamin”. El zâmbi, arătând spre locul din dreapta ei. „Te speri dacă stau lângă tine?”

Elizabeth dădu hârtiile la o parte. „Vrei să bei ceva?”

„O cafea ar merge la fix”.

Elizabeth îşi luă cana şi i-o întinse lui Joe. „Joe, două Frappacino mango medii, te rog”.

Benjamin făcu ochii mari. „Glumeşti, credeam că aici nu au...” Se întrerupse imediat când Joe puse două căni de cafea cu lapte pe masă. Se revărsa peste marginile cănii. „A”, încheie el dezamăgit.

Ea se uită atent spre Benjamin, care arăta extrem de neîngrijit. Părul negru îi cădea în cârlionți, iar pe piept avea smocuri de păr negru, până spre gât. Purta blue-jeans murdari, cu urme de noroi, o jachetă aidoma, cizme cu talpă antiderapantă, pline de iarbă şi pământ, care lăsaseră urme de la uşă până la masă, sub care se adunase o mică movilă de noroi. Sub unghii avea o dungă neagră şi, cum el îşi ținea mâinile pe masă, Elizabeth îşi mută privirea.

„Felicitări pentru azi”, spuse Benjamin, părând sincer fericit. „A fost o întâlnire încununată de succes pentru tine. Ai tras lozul câştigător. Aici se spune *sláinte***,** nu-i aşa?” Luă cana de pe masă şi o ridică spre ea.

„Poftim?” întrebă cu răceală Elizabeth.

„*Sláinte?* Nu-i aşa?” El o privea întrebător.

„Nu”, spuse ea nemulțumită, „adică da, dar nu vorbeam despre asta”. Clătină din cap. „N-am tras lozul câştigător”, cum spui dumneata, domnule West. Câştigarea acestui contract nu s-a datorat şansei.”

Pielea arsă de soare a lui Benjamin se coloră uşor. „A, n-am vrut să sune aşa şi te rog să-mi spui Benjamin. Domnul West pare atât de formal”. Se fâțâi încurcat în scaun. „Asistenta ta, Poppy...”, se uită într-o parte, căutându-şi cuvintele „E foarte talentată, are multe idei „mai altfel”, iar Vincent e cam pe aceeaşi lungime de undă, dar uneori se lasă purtat de val şi atunci ne revine nouă sarcina să-l convingem să renunțe la chestiile careți dau fiori. Iar sarcina mea e să fiu sigur că facem lucrul ăsta la timp şi în cadrul bugetului, aşa că îmi propun să fac ceea ce fac de obicei, adică să-l

conving pe Vincent că n-avem destui bani ca să punem în practică ideile lui Poppy aflate în faza de proiect”.

Inima lui Elizabeth bătu mai repede. „Atunci o să vrea un designer pe care să şi-l poată permite. Domnule West ai venit aici să mă convingi să renunț la acest proiect?” îl întrebă ea glacial.

„Nu”, oftă Benjamin. „Mă cheamă *Benjamin”,* accentuă el „şi nu, nu încerc să te conving să renunți la proiectul acesta”. O spusese într-un fel care o făcu să simtă că spusese o prostie.

„Uite ce e, eu doar încerc să te ajut. Văd că nu te încântă ideea în ansamblul ei şi sincer, cred că nici localnicii n-ar fi prea încântați”. Făcu un gest circular spre oamenii din încăpere, iar Elizabeth încercă să şi-l imagineze pe Joe mergând să ia masa duminica într-un „uter catifelat”. Nu, cu siguranță n-ar fi mers, nu în acest orăşel.

Benjamin continuă „îmi pasă de proiectele la care lucrez şi cred că acest hotel are un potențial uriaş. Nu vreau să arate la final ca un omagiu adus de Las Vegas pe altarul lui Moulin Rouge”. Elizabeth aproape că se dezechilibră de pe scaun.

„Acum”, spuse el gânditor, „am venit aici să discut cu tine pentru că îmi plac ideile tale. Sunt sofisticate, dar accesibile, moderne fără a fi prea moderne, iar aspectul va fi pe placul multor persoane. Ideile lui Vincent şi ale lui Poppy sunt prea mult legate de o temă şi vor înnebuni imediat trei sferturi din ținut. Totuşi crezi că ai putea să le adaugi puțină culoare? Sunt de acord cu Vincent că întregul tău concept ar trebui să arate mai puțin ca Shire şi mai mult cu un hotel. Nu vrem ca oamenii să simtă că trebuie să meargă cu picioarele goale la Macgillycuddy’s Reeks pentru a lăsa un inel în centru”.

Simțindu-se ofensată, Elizabeth rămase cu gura căscată.

„Crezi”, continuă el ignorându-i reacția, „că ai putea

colabora cu Poppy? Ştii tu, să-i domoleşti ideile... foarte mult?”

Elizabeth se pregătise încă o dată pentru un atac ascuns, dar el se afla acolo ca să o ajute. Îşi drese glasul, care nu trebuia dres şi îşi netezi marginile sacoului, nesimțindu-se în largul ei. Odată ce îşi regăsi stăpânirea de sine, zise „Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă, în această privință, dar...” îi făcu un semn lui Joe că vrea încă o cafea şi se gândi la fuziunea dintre culorile ei naturale cu tonurile bogate ale lui Poppy.

Benjamin făcu un semn din cap hotărât că nu, la oferta lui Joe pentru încă o cafea, cana din fața lui rămânând neatinsă. „Bei o grămadă de cafea”, comentă el, când Joe puse a treia cană de cafea pe masă, în fața ei.

„Mă ajută să gândesc”, spuse ea, luând o sorbitură.

Se lăsă un moment de tăcere.

Elizabeth ieşi din transă. „OK, am o idee”.

„Uau, aşa repede!”, zâmbi Benjamin.

„Ce?” se încruntă Elizabeth.

„Am spus că...”

„Bun”, îl întrerupse Elizabeth, neauzindu-l, plină de idei. „Să spunem că domnul Taylor are dreptate şi legenda trăieşte, iar oamenii îl văd ca pe un leagăn al iubirii, bla-bla-bla”. Făcu o figură, evident neimpresionată de acest lucru. „Deci e o piață de care trebuie să ne ocupăm, iar acolo îşi vor face loc ideile lui Poppy, pe care însă o să le reducem la minimum. Poate un apartament matrimonial şi câte o cameră ici şi colo, iar în rest desenele mele”, spuse ea veselă. „Cu ceva mai multă culoare”, adăugă, mai puțin entuziasmată.

Benjamin zâmbi când ea termină ce-avea de zis. „O să-l conving pe Vincent. Uite, când am spus adineaori că ai tras lozul câştigător, n-am vrut să spun că nu aveai talent. Mă refeream la faza când ai făcut chestia aia sărită de pe fix”. El învârti degetul la tâmplă.

Buna dispoziție a lui Elizabeth dispăru. „Poftim?”

„Ştii tu”, rânji Benjamin, „chestia cu văd-fantome”.

Elizabeth îi privea neînțelegând.

„Ştii tu, *tipul* de la masă. Cel cu care vorbeai? Îți sună cunoscut?”

„Ivan?” întrebă Elizabeth nesigură.

„Ăsta e!” Benjamin pocni din degete şi se lăsă pe spate în scaun, râzând. „Ăsta e, Ivan, partenerul foarte, foarte ascuns”, râse el.

Sprâncenele lui Elizabeth parcă voiau să-i părăsească fruntea. „Partener?”

Benjamin râse cu şi mai multă poftă. „Da, ăsta e, dar să nu-i spui că am zis asta, da? Aş fi stânjenit dacă ar afla vreodată”.

„Nu-ți face griji”, spuse sec Elizabeth, şocată de această informație. „O să ne vedem mai târziu şi n-o să-i spun nimic”.

„Nici el”, chicoti Benjamin.

„Mă rog, o să mai vedem”, pufni Elizabeth. „Deşi m-am întâlnit cu el şi aseară şi într-adevăr n-a spus nicio vorbă”.

Benjamin o privea şocat. „Nu cred că aşa ceva este permis la Taylor Constructions. Rendez-vous-urile la birou sunt interzise. Vreau să spun, nu poți şti niciodată, poate Ivan e motivul pentru care ai câştigat acest proiect”, îşi şterse ochii plini de lacrimi de râs şi se calmă. „Când stai să te gândeşti, nu e uluitor ce poți face ca să obții ceva de lucru în zilele noastre?”

Elizabeth rămase cu gura căscată.

„Dar asta demonstrează cât de mult îți iubeşti meseria, dacă ai fost în stare de aşa ceva”. O privi admirativ. „Eu cred că n-aş fi fost în stare”. Umerii i se zguduiră din nou de râs.

Elizabeth rămase mută de uimire. O acuza că se culcase cu Ivan ca să obțină această lucrare? Rămăsese fără grai.

„Mă rog”, spuse Benjamin ridicându-se, „mi-a făcut

plăcere să ne vedem. Mă bucur că am rezolvat treaba cu Moulin Rouge. Mă duc să-l conving pe Vincent şi te sun imediat ce aflu mai multe. Ai numărul meu de telefon?”, întrebă el, pipăindu-şi buzunarele. Când atinse buzunarul din față, de la piept, scoase de acolo un stilou care lăsase o picătură de cerneală pe buzunar. Luă un şervețel de pe masă şi mâzgăli pe el numele şi numărul lui.

„Ăsta e numărul de mobil şi cel de la birou”. I-l înmână şi îi întinse stiloul lui şi un şervețel rupt de sub cafeaua lui care se vărsase. „Poți să mi-l dai pe al tău? îmi vine mai uşor, ca să nu mai caut prin dosare”.

Elizabeth era încă supărată şi ofensată, dar luă poşeta, scoase port-vizitul ei din piele şi extrase de acolo una dintre cărțile ei de vizită, tivite cu auriu. Se abținu să-l pocnească, de data asta; avea nevoie de acest contract. De dragul lui Luke şi de dragul firmei sale, trebuia să-şi țină gura.

Benjamin roşi uşor. „A, bine”, spuse el retrăgându-şi şervețelul mototolit şi stiloul şi luă cartea ei de vizită. „Cred că e o idee mai bună”. Întinse mâna spre ea.

Ea aruncă o privire la mâinile lui pătate cu cerneală albastră şi cu unghii murdare şi îşi făcu de lucru cu mâinile.

După ce el plecă, Elizabeth privi în jur încurcată, întrebându-se dacă mai auzise şi altcineva ce-i auziseră ei urechile. Joe îi întâlni privirile, clipi şi îşi atinse nasul, de parcă i-ar fi împărtăşit secretul. După serviciu ea urma să-l ia pe Luke de acasă de la Sam şi, cu toate că ştia că Ivan şi mama lui Sam nu mai sunt împreună, spera din tot sufletul că îl va vedea acolo.

Ca să-i spună ce gândea, fireşte.

OPTSPREZECE

Greşeala numărul unu: m-am dus la întrevederea lui Elizabeth. N-ar fi trebuit să fac asta. E aceeaşi regulă cu cea potrivit căreia nu avem voie să mergem la şcoală cu prietenii noştri mai mici şi ar fi trebuit să am bunul simț ca să realizez că şcoala lui Luke este echivalentă cu locul de muncă al lui Elizabeth. Puteam să mă rănesc. De fapt chiar m-am rănit, dar Luke spunea că arăt aşa de caraghios, încât a vrut să se rănească şi el, iar acum are răni la fluierul piciorului. Aşa că m-am oprit.

După ce am plecat de la întrevedere, m-am întors la casa lui Sam, unde se afla şi Luke. M-am aşezat pe iarbă, în grădina din spate, privindu-i cum se luptau, sperând că nu se va termina cu lacrimi, în timp ce practicam sportul meu preferat al minții: gândirea.

Era o gândire constructivă, deoarece am realizat câteva lucruri. Unul dintre ele era că m-am dus la întrevederea de dimineață în mod instinctiv. Nu-mi dădeam seama cum prezența mea acolo ar fi ajutat-o pe Elizabeth, dar m-am dus mânat de instinct şi am presupus că ea n-o să mă vadă. Întâlnirea cu ea de seara trecută fusese ca prin vis şi neaşteptată, încât a doua zi m-am gândit că n-a fost decât imaginația mea. Şi da, aveți dreptate, am prins ironia.

Eram foarte fericit că m-a văzut. Când am zărit-o stând pe balansoarul din grădină atât de pierdută, ştiam că dacă era să mă vadă vreodată, atunci era momentul.

Simțeam în aer. Ştiam că avea nevoie să mă vadă şi mă pregătisem pentru ziua în care ea mă va vedea, dar nu eram pregătit pentru fiorul care m-a străbătut când ochii noştri s-au întâlnit prima oară. Era ciudat, pentru că o privisem pe Elizabeth în ultimele patru zile şi eram obişnuit cu chipul ei, îl ştiam pe dinafară, îl vedeam clar chiar atunci când închideam ochii, ştiam că are o aluniță mică pe tâmpla stângă, că un maxilar era puțin mai sus decât celălalt, că buza ei de jos era mai mare decât buza de sus, că acolo unde se termina părul începea puful. O ştiam aşa bine, dar nu e ciudat cum arată unii oameni atunci când îi priveşti în ochi? Parcă sunt o altă persoană. Dacă mă întrebați pe mine, e adevărat ce se spune, că ochii sunt oglinda sufletului.

Nu mai avusesem acest sentiment până atunci, dar am concluzionat că nu mai fusesem într-o atare situație. Nu mai avusesem o prietenie cu cineva de vârsta lui Elizabeth şi presupuneam că era ceva pe sistem nervos. Trăiam o experiență nouă, una pe care doream şi voiam să o încerc.

Două lucruri mi se întâmplă rar. Primul e să fiu tulburat, iar al doilea îngrijorat, dar atunci când aşteptam în grădina din spatele casei lui Sam, eram îngrijorat. Iar lucrul ăsta mă tulbura şi, pentru că eram tulburat, eram şi mai îngrijorat. Speram că nu îi creasem probleme lui Elizabeth la serviciu, dar, mai târziu în acea seară, când soarele juca v-ați-ascunselea, mi-am dat seama.

Soarele încerca să se ascundă îndărătul casei lui Sam, acoperindu-mă într-o pătură de umbră. Îmi tot schimbam locul în grădină, vrând să prind ultimele raze ale soarelui, până când a dispărut complet. Mama lui Sam era la duş, după ce făcuse aerobic în camera din spate, ceea ce fusese foarte distractiv, aşa că atunci când se auzi soneria Sam deschise uşa. Avea instrucțiuni stricte să nu deschidă nimănui, cu excepția lui Elizabeth.

„Bună, Sam”, am auzind-o spunând, intrând în hol. „Tata e acasăă?”

„Nu”, răspunse Sam. „E la serviciu. Eu mă joc în grădină cu Luke”.

Am auzit paşi venind pe hol, sunetul tocurilor pe lemn, apoi o voce mânioasă, când ea ajunse în grădină.

„E la serviciu, hai?” spuse Elizabeth, stând la capătul grădinii, cu mâinile în şolduri, privindu-mă fix.

„Da”, răspunse Sam nedumerit şi alergă să se joace cu Luke.

Te făcea să o îndrăgeşti, când o priveai pe Elizabeth arătând aşa autoritară, încât nu m-am putu abține să nu zâmbesc.

„E ceva amuzant, Ivan?”

„Sunt multe lucruri amuzante”, am răspuns, stând jos pe singura parte a ierbii unde mai era soare. Cred că puteam câştiga la jocul de-a v-ați ascunselea. „Oamenii care sunt împroşcați cu apa din băltoace de maşinile care trec pe stradă, sau să fii gâdilat aici”, am făcut un gest sugestiv, „Cris Rock, Eddie Murphy în a doua parte din *Polițist la Beverly Hills* şi...”

„Despre ce vorbeşti?” se încruntă ea, trăgându-se mai aproape.

„Lucruri care sunt amuzante”.

„Ce faci acolo?”. Ea se trase şi mai aproape.

„Încerc să-mi aduc aminte cum să fac o cununiță din margarete. Lui Opal îi venea foarte bine”. Mi-am ridicat privirile spre ea. „Opal e şefa mea şi avea o cunună de margarete în păr”, am explicat eu. „Iarba e uscată, dacă vrei să te aşezi”. Am continuat să rup margarete din grădină.

Lui Elizabeth i-a luat ceva timp să se aşeze pe iarbă. Nu se simțea în largul ei şi făcea nişte figuri de parcă a fi stat pe ace. După ce îndepărtă câteva fire de praf invizibile de pe pantaloni şi încercă să se aşeze pe palme, pentru a nu se păta de iarbă, reîncepu să mă

privească țintă.

„S-a întâmplat ceva, Elizabeth? Eu simt că da”.

„Teribil de drăguț din partea ta”.

„Îți mulțumesc. Face parte din activitatea mea, dar eşti amabilă pentru că mă complimentezi”. Îi simțeam sarcasmul.

„Trebuie să discutăm ceva, Ivan”.

„Ceva amuzant, sper”. Împleteam tulpinile margaretelor. „Uite un lucru amuzant – când te loveşti în cot. Te doare, dar te face să şi râzi. Ca multe alte lucruri în viață, cred, sau ca viața însăşi. Viața e ca o lovitură în cot. Hmm”.

Mă privea nedumerită. „Ivan, am venit să-ți împărtăşesc un gând care mi-a trecut prin minte. Astăzi am vorbit cu Benjamin după ce ai plecat şi mi-a spus că eşti partener în companie. M-a mai acuzat şi de altceva, dar n-o să intru în detalii”, spuse ea iritată.

„Ai venit să-mi împărtăşeşti un gând”, am repetat, privind-o. „Ce frază frumoasă. Mintea este cel mai puternic lucru din corp, să ştii. Orice gândeşte mintea, corpul poate împlini. Aşa că să-mi împărtăşeşti gânduri care-ți trec prin minte... ei bine, îți mulțumesc Elizabeth. E amuzant cum oamenii le împărtăşesc celor pe care îi dispreţuiesc, când de fapt ar trebui să le împărtăşească celor pe care îi iubesc. Încă un lucru amuzant. Dar un gând care ți-a trecut prin minte... ce dar minunat”. Am înnodat ultima margaretă, formând o cununiță. „O să-ți dăruiesc o cununiță de margarete în schimbul gândului tău”.

I-am strecurat brățara pe mână.

S-a aşezat pe iarbă. Nu s-a mişcat, n-a spus nimic, doar se uita la brățara din margarete. Apoi zâmbi, iar când vorbi vocea îi era mai domoală. „A fost cineva vreodată supărat pe tine mai mult de cinci minute?”

M-am uitat la ceas. „Da, tu, de la ora zece dimineața până acum”.

Izbucni în râs. „De ce nu mi-ai spus că lucrezi cu Vincent Taylor?”

„Pentru că nu e lucrez”.

„Dar Benjamin mi-a spus că lucrezi”.

„Cine e Benjamin?”

„Directorul de proiect. A spus că eşti partener ascuns”. Am zâmbit. „Presupun că da. Era ironic, Elizabeth. N-am nimic de a face cu această companie. Sunt atât de ascuns încât nu mă implic deloc”.

„Ei bine, latura asta a ta n-am cunoscut-o până acum”, zâmbi ea. „Deci nu eşti implicat activ în proiect?” „Lucrez cu oameni Elizabeth, nu cu clădiri”.

„Atunci, despre ce naiba vorbea Benjamin?” Era nedumerită. „E cam ciudat Benjamin West. Ce afaceri discutai cu Vincent? Ce au copiii de a face cu hotelul?” „Eşti foarte băgăreață”, am râs eu. „Nu vorbeam niciun fel de afaceri cu Vincent Taylor. Mă rog, asta e o întrebare bună – ce crezi că ar *putea* copiii să aibă în comun cu hotelul?”

„Absolut nimic”, râse Elizabeth, apoi se opri brusc, de teamă să nu mă ofenseze. „Consideri că hotelul ar trebui să fie amenajat pentru copii”.

Am zâmbit. „Nu crezi că totul şi toate ar trebui să fie aşa?”

„Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să existe câteva excepții”, spuse Elizabeth pe un ton repezit, uitându-se la Luke.

Ştiam că se gândea la Saoirse şi la tatăl ei, poate chiar şi la ea.

„O să vorbesc mâine cu Vincent despre o cameră de joacă sau o zonă destinată copiilor...” Se opri. „N-am proiectat niciodată o cameră de copil. Oare ce şi-ar dori copiii?”

„O să descoperi uşor, Elizabeth. Şi tu ai fost copil – ce-ți doreai?”

Ochii ei căprui se întunecară şi privi în altă direcție. „Acum e altfel. Copiii nu mai vor ce voiam eu atunci.

Vremurile s-au schimbat”.

„Nu aşa de mult. Copiii vor aceleaşi lucruri pentru că toți au nevoie de aceleaşi lucruri de bază”.

„Cum ar fi?”

„Păi ce-ar fi să-mi zici tu ce-ți doreai şi eu o să-ți spun dacă e vorba de aceleaşi lucruri?”

Elizabeth râse din inimă. „Ivan, întotdeauna te joci?”

„Întotdeauna”, zâmbii eu. „Spune-mi”.

Mă privi în ochi, luptându-se cu sine dacă să vorbească sau nu şi, după câteva clipe, trase aer în piept. „Când eram copil, stăteam cu mama la masa din bucătărie în fiecare seară de sâmbătă, cu creioanele şi hârtie cu model şi întocmeam un plan detaliat al lucrurilor pe care urma să le facem a doua zi”. Ochii îi străluceau, de dragul aducerii aminte. „Eram aşa de entuziasmată în fiecare sâmbătă seara la gândul zilei ce urma să vină, încât îmi agățam programul pe peretele camerei şi mă sileam să adorm, ca să vină dimineața”. Zâmbetul i se stinse şi ieşi din transă. „Dar nu poți pune acele lucruri într-o cameră de joacă; copiii vor PlayStations şi Xboxes şi alte lucruri de acest gen”.

Privi undeva, în zare. „Erau adunate vise imposibile, fără speranță. Mama îmi promisese că vom sta pe spate noaptea pe câmp, vom prinde cât mai multe stele căzătoare şi apoi ne vom pune dorințe după pofta inimii. Vorbeam despre cum ar fi să facem baie în căzi mari, pline până la bărbie cu flori de cireş, să gustăm razele soarelui, să ne învârtim în bătaia stropitorilor care udau iarba vara, să luăm cina pe plajă, la lumina lunii şi apoi să ne afundăm paşii în nisip”. Elizabeth râse, amintindu-şi. „Pare o prostie când spui cu voce tare; dar aşa era ea. Era jucăuşă şi aventuroasă, sălbatică şi lipsită de griji, dacă nu şi un pic excentrică. Inventa mereu lucruri noi pe care să le vadă, să le guste, să le descopere.

„Toate lucrurile acelea erau probabil foarte amuzante”, am spus, din respect pentru mamei ei. Să

guşti razele soarelui bate un telescop făcut din sulul gol de hârtie igienică”.

„A, nu prea ştiu”. Elizabeth îşi mută privirile şi îşi înghiţi nodul din gât. „De fapt n-am făcut nimic din toate astea”.

„Dar pariez că le-ai făcut de un milion de ori în mintea ta”, am spus.

„Mă rog, am făcut ceva împreună. După ce a născut-o pe Saoirse m-a dus pe câmp, am pus o pătură jos şi am adus un coş de picnic. Am mâncat pâine neagră scoasă din cuptor, încă aburind, cu gem de căpşuni, făcut de ea”. Elizabeth închise ochii şi respiră adânc. „Parcă-i simt şi acum mirosul şi gustul”. Dădu din cap mirată. „Dar a vrut să facem picnic pe o păşune. Şi iată-ne acolo, în mijlocul păşunii, bucurându-ne de picnic, înconjurate de o cireadă de vaci curioase”.

Am râs amândoi.

„Dar atunci mi-a spus că va pleca. Era prea mare pentru oraşul acesta mic. N-a spus asta, dar cred că asta simţea”. Lui Elizabeth îi tremura vocea şi nu mai vorbi. Se uită la Luke şi la Sam care se alergau prin grădină, dar nu-i vedea, asculta strigătele lor de bucurie copilăreşti, dar nu le auzea. Se închisese în sine.

„Mă rog”, vocea îi deveni serioasă şi îşi drese vocea, „nu contează. N-are nimic de a face cu hotelul. Nici nu ştiu de ce am adus vorba”.

Era stânjenită. Pariez că Elizabeth nu spusese lucrurile astea niciodată cu voce tare în viaţa ei, aşa că am lăsat tăcerea lungă să se aştearnă între noi, în timp ce ea derula totul în minte.

„Tu şi Fiona aveţi o relaţie bună?”, întrebă ea, fără să mă privească în ochi, după tot ce îmi spusese.

„Fiona?”

„Da, femeia cu care nu eşti căsătorit”. Zâmbi pentru prima dată, părând mai împăcată.

„Fiona nu vorbeşte cu mine”, replicai eu, încă nedumerit de faptul că ea credea că sunt tatăl lui Sam.

Trebuia să stau de vorbă cu Luke despre asta. Nu mă simţeam în largul meu cu acest caz de identitate confundată.

„Lucrurile s-au terminat prost pentru voi doi?”

„Nici măcar n-au început, ca să se poată sfârşi”, am răspuns cu sinceritate.

„Cunosc sentimentul”. Ea dădu ochii peste cap şi râse. „Măcar din asta a ieşit totuşi ceva bun”. Întoarse capul privind la Luke şi la Sam care se jucau. Se referea la Sam, dar aveam sentimentul că se uită la Luke şi eram mulţumit.

Înainte de a pleca de la Sam, Elizabeth se întoarse către mine. „Ivan, n-am mai vorbit cu nimeni despre ceea ce ţi-am spus mai înainte”, spuse ea înghiţind în sec, „niciodată. Nu ştiu ce m-a apucat să vorbesc în neştire”.

„Ştiu”, am zâmbit eu, „aşa că îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit multe gânduri care-ţi trec prin minte. Cred că mai meriţi o cununiţă de margarete”. I-am înmânat şi cealaltă brăţară pe care o făcusem.

Greşeala numărul doi: când i-am strecurat-o pe încheietura mâinii, am simţit că-i dau o părticică din inima mea.

NOUĂSPREZECE

După ziua în care i-am dat lui Elizabeth cununițele de margarete... şi inima mea, am aflat mult mai multe despre ea, nu doar ce făcea ea şi mama ei sâmbăta seara. Am realizat că e ca unul dintre acei melci, pe care-i vedeți cățărați pe stâncile de pe plaja Fermoy. Uitându-te la ei ştii că îi poți desprinde, dar dacă îi atingi sau te apropii de ei, se agață de stânci pentru a supraviețui. Aşa era şi Elizabeth: se deschidea până când cineva se apropia, apoi se închidea şi nu lăsa să-i scape draga ei viață. Desigur, se deschisese pentru mine în ziua aceea când ne aflam în grădina din spate, dar apoi, următoarea zi, când am trecut s-o văd, era nervoasă fiindcă îmi spusese lucrurile acelea. Dar aşa era Elizabeth – furioasă pe toată lumea, inclusiv pe sine – şi probabil era stânjenită. Lui Elizabeth nu i se întâmpla să vorbească des despre ea, cu excepția ocaziilor când le vorbea clienților despre companie.

Era dificil să-mi petrec timpul cu Luke, acum că Elizabeth mă putea vedea şi, sincer, ar fi fost îngrijorată dacă aş fi bătut la uşa ei cu flori de cerceluş, să o întreb dacă Luke nu ieşea afară să se joace. Are ea un fix legat de prietenii de o anumită vârstă. Lucrul important totuşi era că Luke nu părea să se supere. Era mereu atât de ocupat să se joace cu Sam şi, când se hotăra să mă includă şi pe mine, Sam era dezorientat, pentru că nu mă putea vedea, desigur. Cred că stăteam în calea lui

Luke, care voia să se joace cu Sam şi nu cred că pe Luke îl deranja dacă mă vedea sau nu, pentru că, vedeți, nu pentru el mă aflam acolo şi cred că el ştia asta. V-am mai spus, copiii ştiu întotdeauna ce se petrece, uneori chiar înaintea ta.

În ceea ce o privea pe Elizabeth, cred că ea ar fi înnebunit dacă doar m-aş fi plimbat prin camera de zi la miezul nopții. Un nou fel de prietenie însemna că nu trebuia să existe granițe. Trebuia să fiu subtil, să trec pe acolo mai rar, dar cu toate astea să fiu alături de ea atunci când era cazul. Ca o prietenie între adulți.

Un lucru care mă deranja clar era faptul că Elizabeth credea că sunt tatăl lui Sam. Nu ştiu cum a început asta şi, fără ca eu să spun nimic, continua la nesfârşit. Eu nu-mi mint prietenii, niciodată, aşa că am încercat de multe ori să-i explic că nu sunt tatăl lui Sam. Într-una din aceste dăți, conversația a decurs cam aşa:

„Deci, de unde eşti, Ivan?”

Era într-o seară, după ce Elizabeth se întorsese de la serviciu. Încheiase o discuție cu Vincent Taylor despre hotel şi, din câte se părea, după spusele ei, se dusese la el şi îi spusese că vorbise cu Ivan şi că amândoi fuseseră de acord că în hotel era nevoie de un spațiu pentru copii, pentru a le permite părinților să se bucure de momente romantice relaxante. Vincent a râs în asemenea hal până când a cedat şi a fost de acord. Ea încă nu se dumirea ce îl amuzase atât de tare. I-am spus că Vincent habar nu avea cine eram eu, dar ea dădu ochii peste cap şi mă acuză că sunt secretos. Mă rog, datorită acestei situații era bine dispusă şi, de data asta avea chef de vorbă. Mă întrebam când va începe să-mi pună întrebări (altele decât cele legate de profesia mea, câte persoane număra firma, ce cifră de afaceri aveam. Mă plictisea până la lacrimi cu chestiile astea.)

Dar, într-un final, mă întrebă de unde sunt şi am răspuns „Emul Aranigami”.

Se încruntă. „Parcă am mai auzit de el; am mai auzit

undeva. Unde se găseşte?”

„La un milion de mile depărtare”.

„Baile na gCroithe e la un milion de mile depărtare de orice punct. Emul Aranigami...”, lăsă cuvintele să i se rostogolească pe limbă. „Ce înseamnă? Nu e în irlandeză, nici în engleză, nu?”

„E siz srevni”.

„Siz Srevni?”, repetă ea, ridicând o sprânceană. „Sincer Ivan, uneori eşti la fel de rău ca şi Luke. Cred că a învăţat de la tine multe dintre lucrurile pe care le spune”.

Am chicotit.

„De fapt”, Elizabeth se apleca în faţă, „n-am vrut să spun asta în faţa lui, dar cred că te admiră foarte mult”.

„Serios?” eram flatat.

„Mda, pentru că... În fine”, ea căuta cuvintele potrivite, „te rog să nu crezi că nepotul meu nu e întreg la minte, dar săptămâna trecută a inventat un prieten”. Râse nervos. „Pretindea că stătea cu noi la masă timp de câteva zile, se alergau pe afară, jucau de toate, de la fotbal, la *joc de cărţi* pe calculator, îţi vine să crezi? Dar lucrul cel mai amuzant e că se numea *Ivan”.*

Nu reacţionasem în niciun fel, aşa că ea se opri şi roşi puternic. „De fapt nu e deloc amuzant, e de-a dreptul absurd, *desigur,* dar am crezut că poate însemna că te admiră şi te vede ca un fel de model masculin...” şovăi ea. „Oricum, Ivan a plecat acum. Ne-a părăsit. De bună voie. Îţi dai seama ce distruşi am fost. Mi se spusese că aceşti prieteni pot sta până la trei luni”. Se strâmbă. „Slavă Cerului că a plecat. Marcasem data în calendar”, spuse ea cu faţa încă roşie. „De fapt, destul de amuzant, a plecat când ai venit tu. Cred că l-ai speriat pe Ivan... Ivan”. Râse, dar faţa mea palidă o făcu să se oprească şi să ofteze. „Ivan, de ce vorbesc doar eu?”

„Pentru că eu te ascult”.

„Păi acum am terminat, aşa că poţi să spui şi tu ceva”, se răsti ea.

Am râs. Se enerva întotdeauna când se simțea prost. „Am o teorie”.

„Bun, spune-mi-o şi mie. Dacă nu are ceva de a face cu a mă pune pe mine şi nepotul meu într-o clădire gri de beton, administrată de călugărițe, cu bare la ferestre”.

Am privit-o îngrozit.

„Haide”, râse ea.

„Cine spune că Ivan a dispărut?”

Elizabeth mă privi contrariată. „Nimeni nu spune că a dispărut, pentru că nu a apărut”.

„Apăruse pentru Luke”.

„Luke l-a inventat”.

„Poate că nu”.

„Mă rog, eu nu l-am văzut”.

„Dar pe mine mă vezi”.

„Ce treabă ai tu cu prietenul *invizibil* al lui Luke?”

„Poate că *sunt* prietenul lui Luke, doar că nu-mi place să mi se spună invizibil. Nu e foarte politicos”.

„Dar eu te văd”.

„Întocmai, aşa că nu înțeleg de ce oamenii insistă să mă numească invizibil. Dacă *cineva* poate să mă vadă înseamnă că sunt vizibil. Ia gândeşte-te – Ivan, prietenul lui Luke şi cu mine, am fost vreodată în aceeaşi cameră, în acelaşi timp?”

„Păi ar putea fi acum aici, din ceea ce ştiu, mâncând măsline sau ceva de genul ăsta”, râse ea, apoi se opri, realizând că Ivan nu zâmbea. „Ce vrei să spui, Ivan?”

„E foarte simplu, Elizabeth. Ai spus că Ivan a dispărut când am sosit eu”.

„Da”.

„Nu crezi că asta înseamnă că eu sunt Ivan şi că tu ai început dintr-odată să mă vezi?”

Elizabeth se înfurie. „Nu, pentru că tu eşti o persoană adevărată, cu o viață adevărată, ai o soție şi un copil şi...”

„Nu sunt căsătorit cu Fiona, Elizabeth”.

„Fosta soție, nu contează”.

„N-am fost căsătorit niciodată cu ea”.

„Mă rog, asta nu mă priveşte pe mine”.

„Nu, vreau să spun că Sam nu e fiul meu”. Vocea mea părea mai dură decât intenționasem. Copiii înțeleg aceste lucruri mult mai bine. Adulții fac lucrurile atât de complicate.

Fața lui Elizabeth se făcu mai blândă, iar ea întinse mâna spre mine. Avea mâinile delicate, cu pielea ca de bebeluş şi degete lungi.

„Ivan”, spuse ea calm, „avem ceva în comun. Nici Luke nu e fiul meu”, zâmbi ea. „Dar cred că este grozav că vii să-l vezi pe Sam”.

„Nu, nu, nu înțelegi, Elizabeth. Nu reprezint *nimic* pentru Fiona, *nici* pentru Sam. Ei nu mă văd aşa cum mă vezi tu, ei nici nu mă *cunosc,* asta încerc să-ți spun. Pentru ei sunt invizibil. Sunt invizibil pentru oricine, cu excepția ta şi a lui Luke”.

Ochii lui Elizabeth se umplură de lacrimi, şi mă strânse de mână. „Înțeleg”, vocea îi tremura. Îşi puse şi cealaltă mână peste a mea şi o strânse cu putere. Se lupta cu gândurile ei. Îmi dădeam seama că vrea să spună ceva, dar nu poate. Ochii ei căprui îi căutară pe ai mei şi, după o clipă de tăcere, arătând de parcă găsise ceea ce căuta, trăsăturile feței i se îndulciră. „Ivan, habar nu ai cât de mult ne asemănăm, şi e o uşurare să te aud vorbind astfel, pentru că, uneori, mă simt şi eu invizibilă pentru toată lumea, ştii?” Avea o voce singuratică. „Simt că nimeni nu mă cunoaşte, că nimeni nu mă vede cum sunt cu adevărat… cu excepția ta”.

Părea atât de necăjită, încât mi-am încercuit brațele în jurul ei. Cu toate acestea eram extrem de dezamăgit pentru că ea nu înțelesese ce-i spusesem, ceea ce era ciudat, pentru că prieteniile nu erau despre mine, sau ceea ce vreau eu. Nici nu fuseseră vreodată despre mine.

Dar cum stăteam întins în noaptea aceea şi prelucram toate informațiile zilei, am realizat că, pentru

prima dată în viața mea, Elizabeth era singura prietenă întâlnită vreodată care mă înțelesese complet.

Şi pentru oricine a avut o asemenea legătură cu cineva, chiar dacă a durat doar cinci minute, este important. De data asta nu mai simțeam că trăiesc într-o lume complet diferită de a celorlalți, ci, de fapt, că era o persoană, pe care o *iubeam* şi o *respectam,* care avea o părticică din inima mea, care simțea la fel.

Ştiți cum m-am simțit în acea noapte.

Nu m-am mai simțit atât de singur. Mai mult de-atât, simțeam că plutesc.

DOUĂZECI

Peste noapte vremea se schimbase. Soarele ultimei săptămâni din iunie arsese iarba, uscase solul şi adusese mii de viespi care roiau, deranjând pe toată lumea. Sâmbătă seara totul se schimbase. Cerul se întunecă, iar norii îşi făcură apariția. Dar aceasta era o vreme tipic irlandeză: o clipă un val de căldură, următoarea vânturi puternice. Era imprevizibilul previzibil.

Elizabeth tremura în patul ei şi îşi trase păturica până la bărbie. Nu dăduse drumul la căldură, deşi ar fi fost nevoie, dar refuzase să-i dea drumul în lunile de vară din principiu. Afară copacii se aplecau, cu frunzele zbuciumate de vânt. Aruncau umbre fioroase pe pereții dormitorului. Rafalele puternice de vânt răsunau aidoma unor valuri uriaşe care se loveau de stânci. Înăuntru, uşile duduiau şi tremurau. Balansoarul din grădină se legăna înainte şi-napoi, scârțâind. Totul se mişca violent şi sporadic, fără ritm sau coerență.

Elizabeth îşi punea întrebări legate de Ivan. Se întreba de ce se simțea atrasă de el, şi de ce de câte ori deschidea gura ieşea unul dintre cele mai bine păzite secrete ale ei. Se întreba de ce îl primise în casa şi în mintea ei. Lui Elizabeth îi plăcea să stea singură – nu tânjea după companie – dar tânjea după compania lui Ivan. Se întreba dacă n-ar fi trebuit să dea înapoi, căci Fiona locuia chiar în capătul străzii. Oare apropierea ei

de Ivan, chiar şi numai din prietenie, l-ar deranja pe Sam şi pe Fiona? Se baza atât de mult pe Fiona să aibă grijă de Luke când era vorba de o urgență.

Ca de obicei, Elizabeth încercă să ignore aceste gânduri. Încercă să pretindă că totul era la fel ca înainte, că nu se schimbase nimic cu ea, că pereții ei nu se dărâmau, permițând accesul oaspeților nepoftiți. Nu voia să se întâmple asta, nu suporta schimbarea.

În cele din urmă, se concentră pe singurul lucru care rămăsese constant şi nu se mişca din cauza rafalelor de vânt. Iar drept răsplată luna veghe asupra ei până ce adormi în cele din urmă, într-un somn agitat.

„Cu-cu-riguu!” Elizabeth deschise un ochi, nedumerită de zgomot. Camera era invadată de lumină. Deschise şi celălalt ochi şi văzu că soarele se întorsese şi se zărea undeva jos, pe cerul albastru fără nori, deşi pomii se zbăteau sălbatic, alcătuind o discotecă în grădina din spate.

„Cu-cu-riguu!” Iarăşi zgomotul acela. Încă buimacă de somn, se târî jos din pat şi de acolo la fereastră. Pe iarba din grădină se afla Ivan, cu mâinile căuş la gură, strigând: „Cu-cu-riguu!” Elizabeth îşi duse palma la gură, ca pentru a-şi acoperi râsul şi deschise fereastra. Vântul năvăli înăuntru.

„Ivan, ce faci?”

„Sun deşteptarea!” strigă el, vântul luându-i cuvintele şi ducându-i-le spre nord.

„Eşti nebun!” strigă ea.

Luke apăru la uşa dormitorului, înspăimântat. „Ce se întâmplă?”

Elizabeth se îndreptă spre Luke, aducându-l la fereastră, iar el se linişti când îl văzu pe Ivan afară.

„Salut, Ivan!” strigă Luke.

Ivan se uită în sus şi zâmbi, îşi luă mâna cu care îşi ținea şapca, pentru a-i face semn lui Luke. Şapca dispăru de pe cap când o pală mare de vânt o ridică. Au început să râdă când l-au văzut alergând prin grădină

după ea, încoace şi încolo, după cum se schimba direcția vântului. În cele din urmă folosi o creangă căzută pe jos pentru a o da jos din copacul unde se prinsese.

„Ivan, ce faci acolo?”, strigă Luke.

„E ziua Jinny Joe!”, anunță Ivan, deschizându-şi brațele şi arătând împrejurimile.

„Ce-i asta?” Luke o privea pe Elizabeth, nedumerit.

„Habar n-am”, dădu ea din umeri.

„Ce e ziua Jinny Joe, Ivan?” strigă Luke.

„Coborâți, o să vă arăt!”, răspunse Ivan, cu hainele lui largi fluturând pe lângă corp.

„Dar nu ne-am îmbrăcat, suntem în pijamale”, chicoti Luke.

„Atunci, îmbrăcați-vă! Puneți ceva pe voi, e şase dimineața, n-o să ne vadă nimeni!”

„Haide!”, spuse Luke entuziasmat lui Elizabeth, dându-se jos de la fereastră, ieşind din camera ei şi întorcându-se, câteva minute mai târziu, trăgându-şi pantalonul de trening pe un picior, având tricoul îmbrăcat pe dos şi pantofii de sport puşi invers.

Elizabeth izbucni în râs.

„Hai, grăbeşte-te”, spuse el, cu respirația întretăiată.

„Linişteşte-te, Luke”.

„Nu”. Luke deschise şifonierul lui Elizabeth. „Hai, îmbracă-te, e ZIUA JINNY JOE!” strigă el, cu un zâmbet ştirb.

„Dar, Luke”, spuse Elizabeth nedumerită, „unde mergem?” Aştepta o confirmare de la un băiețel de şase ani.

Luke dădu din umeri. „Undeva unde o să ne distrăm?”

Elizabeth reflectă o clipă, văzu entuziasmul din ochii lui Luke, simți că şi în ea creştea curiozitatea, se împotrivi rațiunii, îmbrăcă treningul şi alergă afară, cu Luke.

Vântul cald o lovi când ieşi afară, tăindu-i respirația.

„Spre Bat Mobil!” strigă Ivan, întâmpinându-i la uşa din faţă.

Luke chicote de nerăbdare.

Elizabeth îngheţă. „Unde?”

„Maşina”, explică Luke.

„Unde mergem?”

„Dă-i drumul şi o să-ţi spun când să te opreşti. E o surpriză”.

„Nu”, spuse Elizabeth, de parcă ar fi fost cel mai ridicol lucru pe care îl auzea. „Nu mă urc în maşină dacă nu ştiu unde merg”, pufni ea.

„Faci asta în fiecare dimineaţă”, spuse blând Ivan.

Ea îl ignoră.

Luke ţinu uşa deschisă pentru Ivan şi odată intraţi Elizabeth îşi începu, cu inima îndoită, călătoria spre o destinaţie necunoscută, simţind că voia să întoarcă maşina la fiecare cotitură, apoi întrebându-se de ce n-o făcuse.

După ce au parcurs un drum de douăzeci de minute pe căi întortocheate, Elizabeth foarte agitată, urmă pentru ultima dată indicaţiile lui Ivan şi se opri lângă un câmp, care, pentru ea, arăta la fel ca şi celelalte pe lângă care trecuseră. Doar că acesta dădea spre sclipitorul Ocean Atlantic. Ignoră peisajul şi clocoti de mânie văzând în oglinda laterală noroiul de pe maşina ei strălucitoare.

„Uau, ce sunt astea?” Luke sări în faţă, între cele două scaune din faţă şi arătă spre parbriz.

„Luke, prietene”, spuse Ivan, „acestea sunt aşa – numitele Jinny Joes”.

Elizabeth ridică privirile. În faţa ei se întindeau sute de seminţe de păpădie, purtate de vânt, în lumina soarelui cu filamentul lor alb, pufos şi plutind spre cei trei aflaţi în maşină, ca într-un vis.

„Parc-ar fi zâne”, spuse Luke, uimit.

Elizabeth rostogoli privirile. „Zâne”, zise ea ţocănind din buze. „Ce cărţi citeşti tu? E puf de păpădie, Luke”.

Ivan o privi dezamăgit. „Eram sigur că o să spui asta. Mă rog, cel puțin te-am adus până aici. Cred că *asta* reprezintă ceva”.

Elizabeth îl privi surprinsă. Niciodată nu o mai repezise astfel.

„Luke”, se întoarse Ivan spre el, „mai sunt cunoscute ca margarete irlandeze, dar nu sunt doar puf de păpădie, ele sunt, cum cei mai mulți oameni *normali”,* el îi aruncă o privire severă lui Elizabeth „le-ar numi Jinny Joe. Ele poartă dorințele în vânt şi ar trebui să le prinzi în palmă, să-ți pui o dorință şi să le dai drumul, ca să ți-o ducă la îndeplinire”.

Elizabeth pufni.

„Uau”, şopti Luke. „Dar de ce fac oamenii lucrul ăsta?”

Elizabeth râse. „Ăsta-i băiatul meu”.

Ivan o ignoră. „Acum multe sute de ani oamenii mâncau frunze verzi de păpădie, pentru că sunt foarte bogate în vitamine”, explică el, „de unde numele latinesc, care se traduce ca leac oficial pentru toate bolile”. Deci oamenii le privesc ca fiind aducătoare de noroc şi acum îşi lasă dorințele în grija lor”.

„Şi dorințele se împlinesc?” întrebă el, plin de speranță.

Elizabeth îl privi pe Ivan, furioasă că îi împuia capul cu speranțe deşarte.

„Doar cele pe care ți le pui aşa cum trebuie, aşa că, cine ştie? Dar ține minte, până şi poşta mai rătăceşte scrisorile uneori, Luke”.

Luke dădu din cap, înțelegător. „Bun, atunci hai să le prindem!” „Mergeți voi, eu vă aştept aici, în maşină”, spuse Elizabeth privind țintă în fața ei.

Ivan oftă. „Eliza...”

„Aştept aici”, spuse ea hotărâtă, deschizând radioul şi aşezându-se comod, pentru a le arăta că nu se clinteşte de acolo.

Luke coborî din maşină, iar ea se întoarse spre Ivan.

„Cred că e ridicol că îi umpli capul cu aceste minciuni”, spumegă ea. „Ce ai să-i spui când absolut nicio dorință nu i se va împlini?”

„De unde ştii că nu se va împlini?”

„Sunt *rațională.* Ceva ce ție se pare că îți lipseşte”. „Ai dreptate, nu sunt rațional. Nu vreau să cred ceea ce cred toți ceilalți. Am propriile mele gânduri, lucruri pe care nu le-am învățat de la ceilalți, nici nu le-am citit într-o carte. Învăț din experiențe – tu, ție ți-e teamă să experimentezi ceva, aşa că te bazezi doar pe raționamentul tău şi numai pe el”.

Elizabeth se uită afară pe fereastră, numărând până la zece, ca să nu explodeze. Ura aceste teorii de doi bani ale noii generații; contrar celor spuse de el, ea credea, că este exact genul de lucruri pe care îl puteai învăța doar din cărți. Scrise şi citite de oameni care îşi petrecuseră întreaga viață căutând ceva, orice, pentru a le îndepărta plictiseala care era viața lor de zi cu zi. Oameni care credeau că era mai mult decât un motiv foarte evident, pentru orice.

„Ştii Elizabeth, păpădia mai este cunoscută sub numele de iarba iubirii. Se crede că dacă sufli semințele în vânt îți vor duce iubirea spre cel drag. Dacă sufli puful în timp ce-ți pui o dorință şi reuşeşti să îndepărtezi toate semințele, dorința ta se va împlini”.

Elizabeth se încruntă, încurcată. „Încetează cu bălmăjelile, Ivan”.

„Foarte bine. Astăzi, eu şi Luke îl vom prinde pe Jinny Joes. Credeam că ai vrut întotdeauna să ți se împlinească dorințele”, spuse Ivan.

Elizabeth îşi mută privirea. „Ştiu ce vrei să faci, Ivan şi n-o să meargă. Ți-am povestit despre copilăria mea în cel mai mare secret. Pentru mine a însemnat foarte mult că ți-am spus lucrurile acelea. Nu credeam că ai să transformi totul într-un joc.

„Ăsta nu e joc”, spuse Ivan încet. Ieşi din maşină.

„Pentru tine totul e un joc”, îl repezi Elizabeth.

„Spune-mi, de unde ştii atâtea despre seminţele de păpădie? Care e rostul informaţiilor tale prosteşti?”

Ivan se aplecă în faţă, prin uşa deschisă şi îi spuse încet. „Este evident că, dacă te bazezi pe ceva care să-ţi poarte dorinţele prin vânt, trebuie să ştii de unde vine şi unde se va duce”.

Uşa se trânti cu zgomot.

Elizabeth îi privi pe amândoi cum alergau pe câmp. „Dacă e aşa, atunci de unde eşti tu, mai exact, Ivan?”, întrebă ea cu voce tare. „Şi când şi unde intenţionezi să te duci?”

DOUĂZECI ŞI UNU

Elizabeth privea cum Ivan şi Luke fugeau prin iarba înaltă a câmpului, sărind şi aplecându-se pentru a prinde seminţele de păpădie care pluteau prin aer, ca nişte mingiuţe de puf.

„Am prins una!” îl auzi pe Luke strigând.

„Pune-ţi o dorinţă”, chiui Ivan bucuros.

Luke o strânse în mână, ţinând ochii închişi. „Îmi doresc ca Elizabeth să coboare din maşină şi să se joace cu Jinny Joes!”, spuse el cu voce tare. Ridică mânuţa dolofană în aer, deschise încet degeţelele şi dădu drumul pufului în vânt, care îl duse departe.

Ivan ridică o sprânceană spre Elizabeth.

Luke se uita spre maşină, să vadă dacă dorinţa i se va împlini.

Oricât de mult privea Elizabeth feţişoara lui plină de speranţă, nu se putea hotărî să o facă – să iasă din maşină şi să-l facă pe Luke să creadă în poveşti, plăsmuire pentru minciuni. Nu voia să facă asta. Dar îl privea pe Luke care alerga pe câmp, cu braţele pe sus. Prinse un alt puf, îl ţinu strâns şi strigă aceeaşi dorinţă.

Parcă o strângea ceva în piept şi respira mai repede. Amândoi o priveau cu atâta speranţă în ochi, iar ea simţi presiunea a ceea ce aşteptau de la ea. Era doar un joc, încerca ea să se convingă; tot ce avea de făcut era să iasă din maşină. Dar pentru ea era mai mult de atât. Însemna să îi umple capul unui copil cu gânduri şi idei

care nu se vor întâmpla vreodată. Însemna să sacrifice o clipă de haz pentru o viață de dezamăgire. Apucă volanul aşa de strâns, încât încheieturile mâinilor i se albiră.

Din nou Luke sărea jucăuş în sus şi în jos, încercând să mai prindă una. El repetă dorința, de data asta din tot sufletul adăugând „Te rog, te rog, Jinny Joe!” Ridică brațul în sus, arătând ca Statuia libertății, apoi dădu drumul mingiuței de puf.

Ivan nu făcea nimic. Stătea liniştit pe câmp, privind atent cu o înfățişare şi prezență de care Elizabeth se simțea atât de atrasă. Văzu cum frustrarea şi dezamăgirea creşteau în Luke, când el mai prinse încă una, o strivi supărat în mânuță şi îi dădu drumul, de parcă a fi vrut să-i dea cu piciorul.

Deja îşi pierduse speranța, iar ea nu voia să fie cauza acestui lucru. Respiră adânc şi apucă mânerul portierei. Fața lui Luke se însenină imediat şi începu să mai alerge după una. Când ea păşi pe câmp florile de cerceluş se scuturară sălbatic, ca nişte spectatori, fluturându-şi steagurile roşii şi mov, pentru a întâmpina un nou jucător pe câmp.

Mergând încet cu tractorul, Brendan Egan aproape că era să dea într-un şanț, privind pe un câmp aflat în zare. Având marea şi soarele în fundal văzu două figuri întunecate care țopăiau prin câmp. Una era o femeie cu părul negru lung, bătut de vânt şi care i se învălmăşea pe față şi gât. Chiuia şi țipa de bucurie, în timp ce sărea alături de un copilaş, încercând să prindă puful de păpădie care zbura, luat de vânt.

Brendan opri tractorul şi i se tăie respirația, şocat de priveliştea familiară. Era ca şi cum ar fi zărit o stafie.

Tremura, privind uluit şi înfricoşat, până când un claxon din spate îl sperie şi îl făcu să pornească mai departe.

Benjamin se întorcea de la Killamey la 6.30 duminică

dimineața, bucurându-se de peisajul marin, când un tractor staționat în mijlocul drumului îl făcu să apese pe frâne. În cabină era un bătrân cu fața albă ca hârtia, privind în depărtare. Benjamin îi urmări privirea. Un zâmbet îi înflori pe buze când o zări pe Elizabeth Egan dănțuind într-un câmp de păpădii alături de un băiețel. Râdea şi chiuia, sărind. Purta un trening, avea părul liber pe spate, fâlfâind în loc să fie legat sever la spate. Nu ar fi crezut că are un fiu, dar o privea cum îl ridica în aer, ajutându-l să prindă ceva, apoi lăsându-l iarăşi jos. Băiețelul blond chicotea încântat, iar Benjamin zâmbi, bucurându-se de această imagine. Ar fi putut să o privească toată dimineața, dar un claxon din spate îl sperie, iar cum tractorul porni motorul şi se puse în mişcare, amândoi se deplasară încet pe drum, încă privind-o pe Elizabeth.

Să născocească oameni imaginari şi să țopăie pe câmp duminica, la 6.30 dimineața... Benjamin nu se putea abține să nu râdă şi să nu o admire pentru hazul şi setea de viață. Nu părea să-i fie teamă de ceea ce gândesc ceilalți. În timp ce-şi continua drumul, o vedea tot mai clar. Pe fața lui Elizabeth se putea citi fericirea pură. Părea o cu totul altă femeie.

DOUĂZECI ŞI DOI

Elizabeth era ameţită de fericire pe drumul de întoarcere acasă, cu Luke şi Ivan. Petrecuse ultimele două ore alergând şi prinzând ceea ce Ivan insista să numească Jinny Joes. Apoi când obosiseră şi nu mai puteau respira, se prăbuşiseră într-o căpiţă înaltă de iarbă, respirând aerul proaspăt de mare al dimineţii. Elizabeth nu-şi mai amintea ultima dată când mai râsese atât de mult. De fapt nu credea că mai râsese atât *niciodată* în viaţa ei.

Ivan părea să aibă energie fără limite, cu un apetit pentru toate lucrurile noi şi senzaţionale. Elizabeth nu se mai simţise entuziasmată de multă vreme; nu era un sentiment pe care să-l asocieze cu viaţa de adult. Nu mai simţise emoţia anticipării în stomac de când era copil; nu aştepta nimic cu nerăbdare, încât să simtă că va exploda dacă nu se va întâmpla acolo, în secunda aceea. Dar alături de Ivan retrăise toate acele sentimente. Timpul trecea atât de repede când era cu el, indiferent că dănţuia pe câmp sau stăteau tăcuţi unul lângă celălalt, aşa cum făceau adeseori. Voia întotdeauna ca el să ia lucrurile mai încet când era acolo, apoi când pleca ar fi dorit să mai stea. Prinsese mulţi pufi de păpădie şi între multele dorinţe fusese ca în acea zi să petreacă mai mult timp împreună şi vântul să bată, ca să lungească şi clipa cu Luke.

Îi plăcuse aşa cum îţi cade cu tronc cineva în

copilărie, sentimente puternice, aproape obsesive, – dar mai mult, avea profunzime. Se simțea atrasă de orice la Ivan – felul în care vorbea, felul în care se îmbrăca, cuvintele pe care le spunea, inocența lui aparentă, deşi era plin de cunoştințe şi de profunzimi înțelepte. Spunea întotdeauna ceea ce trebuia, chiar şi atunci când ea nu voia să audă. Întunericul de la capătul tunelului se ridicase, iar ea putea să vadă dincolo. Când îşi făcea apariția în cameră aducea cu el claritate şi strălucire. Aducea speranță, iar ea vedea că lucrurile pentru ea ar putea fi nu fantastice sau minunate, nici fericiți-până-la-adânci-bătrâneți, dar ar fi putut fi OK. Iar asta era suficient pentru Elizabeth.

Avea mintea plină de el în fiecare clipă; reconstituia conversațiile lor, iar şi iar. Îi punea întrebări după întrebări, iar el era deschis şi onest în răspunsuri, dar mai târziu, când stătea întinsă în pat realiza că nu ştia mai multe despre el decât la început, deşi îi răspunsese la fiecare întrebare. Dar simțea că se aseamănă foarte mult. Doi oameni solitari, plutind în vânt ca puful păpădiilor, purtându-şi unul altuia dorințele.

Sigur că o înspăimântau sentimentele ei. Sigur că erau împotriva crezului ei, dar oricât ar fi încercat, nu-şi putea opri inima să-şi sporească bătăile, când pielea lui se apropia de a ei, nu se putea opri să nu-l caute cu privirea când credea că ar putea fi în apropiere. Nu-l putea opri să nu-i invadeze gândurile. Era binevenit în brațele ei, chiar dacă acestea n-ar fi fost deschise; apărea pe nepusă masă la ea acasă, dar nu se putea opri să nu-i deschidă uşa, iar şi iar.

Era atrasă de prezența lui, de felul în care o făcea să se simtă, de tăcerile şi de vorbele lui. Se îndrăgostise de el.

Luni dimineață Elizabeth se trezi că merge la Joe cu primăvara în pas, murmurând acelaşi cântecel pe care-l fredona de o săptămână încoace şi pe care nu şi-l putea

scoate din cap. Era 8.30 iar cafeneaua era plină de turişti care se opriseră pentru a lua micul dejun, înainte de a se îndrepta spre autocar, căci îi aşteptau câteva ore bune de mers până la următoarea oprire. În cafenea era zgomot şi se vorbea nemţeşte. Joe trecea repede printre mese colectând vesela din ceramică folosită, ducând-o la bucătărie şi aducând farfurii pline cu mic dejun irlandez pregătit de soţia lui.

Elizabeth îi făcu semn că vrea o cafea, iar el dădu din cap în semn că a înţeles, astăzi neavând timp de vorbă. Ea căută din priviri un loc iar inima sa îşi spori bătăile, zărindu-l pe Ivan într-un colţ mai îndepărtat. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Simţea cum o cuprinde emoţia, în timp ce-şi făcea loc printre mese pentru a ajunge la el. Elizabeth era copleşită doar privindu-l.

„Bună", izbucni ea, observând că avea vocea schimbată şi urându-se din această cauză.

„Neaţa, Elizabeth", zâmbi el. Şi vocea lui suna altfel.

Amândoi simţeau, simţeau *ceva* şi se priveau în ochi.

„Ţi-am ţinut o masă".

„Mersi".

Zâmbete.

„Vrei să serveşti micul dejun?", o întrebă Joe, cu pixul şi carneţelul în mână.

De obicei Elizabeth nu servea micul dejun, dar fiindcă Ivan cerceta meniul se gândi că de data asta putea întârzia câteva minute la birou.

„Poţi să-mi mai dai un meniu, Joe?"

Joe o privi ţintă. „De ce mai vrei un al doilea meniu?"

„Ca să-l pot citi", răspunse ea.

„Dar cel de pe masă ce are?", spuse el, morocănos.

„Bine, bine", retractă ea, trăgându-se mai aproape de Ivan pentru a se uita în meniu.

Joe o privea plin de suspiciune.

„Cred că o să iau micul dejun irlandez", spuse Ivan, lingându-se pe buze.

„Vreau şi eu la fel", îi zise Elizabeth lui Joe.

„La fel ce?”

„Mic dejun irlandez”.

„OK, deci un mic dejun irlandez şi o cafea”.

„Nu”, spuse Elizabeth încruntată, „De două ori mic dejun irlandez şi *două* cafele”.

„Mănânci cât pentru doi, ha?” întrebă Joe, privind-o de sus până jos.

„Nu!” exclamă Elizabeth şi se întoarse spre Ivan, scuzându-se când Joe se îndepărtă. „Îmi cer scuze în numele lui; uneori reacţionează cam ciudat”.

Joe puse două căni de cafea pe masă, o privi suspicios şi se grăbi să servească şi altă masă.

„Ce aglomeraţie e astăzi”. Elizabeth de abia îşi putea desprinde ochii de la el pentru a privi în jur.

„Chiar aşa?”, o întrebă el, susţinându-i privirea.

Pe Elizabeth o trecură fiorii. „Îmi place când văd oraşul aşa. Se trezeşte la viaţă. Nu ştiu cum e în Emul Aranigami, dar aici te saturi să vezi aceiaşi oameni zi de zi. Turiştii mai schimbă peisajul, poţi să te ascunzi în spatele lor”.

„De ce să te ascunzi?”

„Ivan, tot oraşul mă cunoaşte. Lumea ştie povestea familiei mele mai bine decât mine”.

„Eu nu ascult oraşul, te ascult pe tine”.

„Ştiu. Vara locul ăsta e ca un copac uriaş, puternic şi frumos”, încercă ea să explice, „dar iarna e desfrunzit, stând gol cu nimic altceva acoperit, care să-i dea intimitate. Întotdeauna m-am simţit ca într-o vitrină”.

„Nu-ţi place să locuieşti aici?”

„Nu e asta. Doar că uneori are nevoie să fie trezit la viaţă, de un şut în fund. Stau aici în fiecare dimineaţă şi visez să tom cafea pe străzi, ca să-i dau imboldul necesar pentru a-l trezi”.

„Şi atunci, de ce n-o faci?”

„Ce vrei să spui?”

Ivan se ridică. „Elizabeth Egan, vino cu mine şi ia-ţi şi cana de cafea”.

„Dar...”

„Niciun *dar,* vino”. Acestea fiind zise, el ieşi din cafenea.

Ea îl urmă nedumerită, ieşind cu cana în mână.

„Ei?” întrebă ea, luând o sorbitură.

„Ei bine, cred că a venit timpul să-i dai acestui orăşel o doză de cofeină”, spuse Ivan, privind de-a lungul străzii goale.

Elizabeth îl privea, fără să înțeleagă.

„Haide”. El bătu cu degetul în cana ei, iar cafeaua lăptoasă se împrăştie pe jos. „Hopa!”, zise el fără intonație.

Elizabeth râse de el. „Eşti caraghios, Ivan”.

„De ce sunt caraghios? Tu ai sugerat asta”. El îi atinse cana încă o dată, mai tare, vărsând şi mai multă cafea pe jos. Elizabeth scoase un țipăt şi sări înapoi, ca să nu-şi păteze pantofii.

Asta atrase câteva priviri din interiorul cafenelei.

„Haide, Elizabeth!”

Era grotesc, absurd, ridicol şi complet juvenil. N-avea nicio noimă să o facă, dar amintindu-şi de distracția de ieri de pe câmp, cum râsese şi plutise după aceea toată ziua, tânjea după acel sentiment. Aplecă ceaşca într-o parte, lăsând cafeaua să se scurgă pe jos. Mai întâi se formă o mică băltoacă, apoi o privi cum se scurgea printre crăpăturile dintre dalele de piatră şi o lua în jos, pe stradă.

„Haide, asta nu trezeşte nici gângăniile”, o tachina Ivan.

„Bine, atunci la o parte”. Ea ridică o sprânceană. Ivan se trase într-o parte iar Elizabeth întinse mâna şi vărsă în cerc. Cafeaua țâşni ca dintr-o fântână.

Joe scoase capul pe uşă. „Ce faci acolo, Elizabeth? Am făcut o cafea proastă?” El o privea îngrijorat. „Nu-mi creezi o imaginea prea bună în fața oamenilor ăştia”. El arătă spre turişti, care se adunaseră la fereastră, privind-o.

Ivan râse. „Cred că asta înseamnă că ne mai trebuie o cafea”.

„Încă una?”, întrebă mirată Elizabeth.

„OK”, spuse Joe, retrăgându-se încet.

„Scuzați-mă, ce face acolo?” îl întrebă un turist pe Joe, când acesta intră în cafenea.

„A, e, ăă”, vorbi cu greutate Joe, „e-un obicei de-aici, din Baile na gCroithe. În fiecare luni dimineața nouă ăă”, se uită la Elizabeth care stătea singură, râzând şi răsucindu-se în timp ce vărsa cafea pe pietriş „ne place să vărsăm cafeaua în jur, vedeți. E bun pentru ăă... se uită la ghivecele de flori stropite „flori”, înghiți el în sec.

Sprâncenele bărbatului se ridicară arătând interes şi zâmbi amuzat. „În acest caz încă cinci căni de cafea pentru mine şi prietenii mei dragi”.

Joe îl privi dezorientat, apoi un zâmbet larg îi înflori pe față, căci banii îl îmboldeau. „Vine băiatul cu cinci căni”.

Câteva clipe mai târziu, lângă Elizabeth veniră cinci străini care țopăiau alături de ea, chiuind şi aclamând în timp ce vărsau cafea pe jos. Asta o făcu pe ea şi pe Ivan să râdă şi mai tare, până când, în cele din urmă, scăpară din mulțimea, care se privea nedumerită de obiceiul prostesc irlandez de a vărsa cafea pe jos, dar care se şi amuza în acelaşi timp.

Elizabeth privi localitatea uimită. Proprietarii din toate buticurile ieşiseră în fața uşii privind agitația de la Joe. Ferestrele se deschideau iar capetele se ițeau afară. Maşinile încetineau pentru ca şoferii să arunce o privire, făcându-i pe cei din urma lor să claxoneze nervoşi. În câteva clipe orăşelul adormit se trezise la viață.

„Ce s-a întâmplat?” întrebă Ivan, ştergându-şi lacrimile de la ochi provocate de atâta râs. „De ce nu mai râzi?”

„Pentru tine visele nu există, Ivan? Nu e posibil ca unele lucruri să rămână doar în minte?” După câte se vedea, el putea împlini orice vis. Mă rog, aproape orice.

Se uită în ochii lui albaştri, iar inima îi bătea nebuneşte.

El coborî privirile spre ea şi se apropie cu un pas. Părea atât de serios, şi mai matur decât până atunci, de parcă ar fi văzut şi învăţat ceva nou în ultimele câteva secunde. El îi puse o mână caldă pe obraz şi îşi apropie capul de faţa ei. „Nu,” îi şopti şi o sărută atât de delicat pe buze, încât genunchii aproape i se muiaseră *„totul* trebuie să devină realitate”.

Joe se uită afară pe fereastră şi râse la vederea turiştilor care dansau şi împrăştiau cafea în faţa cafenelei. Zărind-o pe Elizabeth peste drum, Joe se apropie de fereastră pentru a se uita mai bine. Îşi ţinea capul ridicat şi ochii închişi, într-o pace deplină. Părul ei, pe care de obicei îl purta strâns, era lăsat pe spate şi fâlfâia în briza uşoară a dimineţii, iar ea părea că se desfată în soarele care-i lumina faţa.

Joe putea să jure că acela era chipul mamei ei.

DOUĂZECI ŞI TREI

Le trebui ceva timp buzelor lui Elizabeth şi lui Ivan să se desprindă unele de altele, dar când în sfârşit se desprinseră, Elizabeth avea buzele fierbinți şi pe jumătate sărea, pe jumătate mergea pe drumul spre biroul ei. Simțea că dacă ar fi ridicat piciorul mai mult de la pământ ar fi plutit. Murmurând cântecelul, în timp ce încerca să nu zboare, se lovi chiar de doamna Bracken, care stătea în pragul uşii, cu ochii la turiştii de peste drum.

„Isuse!” Elizabeth sări într-o parte, înspăimântată. „Este fiul Domnului, care şi-a jertfit viața şi a murit pe cruce pentru a răspândi cuvântul Domnului şi pentru a-ți da o viață mai bună, aşa că nu-i rosti numele în zadar”, trăncăni doamna Bracken. Arătă în direcția cafenelei „Oare ce pun la cale străinii ăia, acolo?”

Elizabeth îşi muşcă buzele, încercând să nu râdă. „Habar n-am. Nu vreți să mergeți şi dumneavoastră?” „Domnul Bracken n-ar fi încântat de ce se întâmplă acolo”. Probabil că sesizase ceva în vocea lui Elizabeth, pentru că ridică privirile, îngustă ochii şi o studie pe Elizabeth cu atenție. „Arăți altfel”.

Elizabeth o ignoră şi râse văzându-l pe Joe cum spăla cafeaua de pe pietre, cu un sentiment de vinovăție.

„Ți-ai petrecut timpul la turn?” o acuză doamna Bracken.

„Sigur că da, doamnă Bracken. Mă ocup de

amenajarea locului acela, dacă vă aduceți aminte? Şi, apropo, am comandat stofa; ar trebui să vină în trei săptămâni, adică ne-ar rămâne două luni pentru a termina totul. Credeți că ați mai putea aduce ajutoare?”

Ochii doamnei Bracken se îngustară, plini de suspiciune. „Ai părul lăsat pe spate”.

„Şi?” întrebă Elizabeth, intrând în magazinul de textile pentru a vedea dacă-i sosise comanda.

„Iar domnul Bracken spunea să te fereşti de femeia care-şi schimbă drastic coafura”.

„Nu cred că a-mi lăsa părul pe spate reprezintă o schimbare drastică. Apropo”, continuă ea repede, fără a-i permite lui Elizabeth să scoată vreun cuvânt, „e o problemă cu comanda care a sosit azi”.

„Ce problemă?”

„E *colorată”.* Pronunță cuvântul ca şi cum ar fi fost vreo boală şi, cu ochii mari, sublinie *„Roşu”.*

Elizabeth zâmbi. „Este frez, nu roşu, şi ce e rău într-un pic de culoare?”

„Ce e rău într-un pic de culoare, spune ea”. Doamna Bracken ridică vocea cu o octavă. „Până săptămâna trecută lumea ta era cafenie. Turnul acela te-a schimbat. Americanu’ ăla, nu-i aşa?”

„A, nu începeți iar să vorbiți despre turn”, o puse la punct Elizabeth. „Am fost acolo toată săptămâna, nu e decât un zid dărăpănat”.

„Un zid dărăpănat, zici”, spuse doamna Bracken, privind-o „Şi americanu’ ăla îl dărâmă”.

Elizabeth dădu ochii peste cap. „La revedere, doamnă Bracken”. Alergă pe scări până la biroul ei.

Când intră, o întâmpinară două picioare care ieşeau de sub biroul lui Poppy. Erau picioare de bărbat – pantaloni maro cu pantofi de aceeaşi culoare care se mişcau şi se răsuceau.

„Tu eşti, Elizabeth?”, strigă o voce.

„Da, Harry”, zâmbi Elizabeth. În mod ciudat, îi considera adorabili pe cei doi oameni care de obicei o

iritau zi de zi. Ivan trecuse cu certitudine testul la zâmbit prosteşte.

„Strâng şuruburile la scaunul ăsta. Poppy mi-a spus că reacționa cam ciudat săptămâna trecută".

„Da, Henry, mulțumesc".

„Cu plăcere". Picioarele dispărură de sub birou, în timp ce el se muncea să se ridice în picioare. Lovindu-se la cap de birou apăru într-un final, capul lui chel fiind acoperit de şuvițe de păr, pieptănate dintr-o parte într-alta.

„A, iată-te", spuse el, cu cheia de piulițe în mână. „N-ar trebui să se mai învârtă. E ciudat că făcea aşa". Îl mai probă o dată, apoi se uită la Elizabeth cu aceeaşi expresie cu care examinase scaunul. „Arăți altfel".

„Nu, sunt tot eu", spuse ea, mergând spre birou.

„E ceva cu părul. Ai părul lăsat pe spate. Întotdeauna am spus că e mai bine pentru o femeie să-şi lase părul pe spate şi..."

„Mulțumesc, Harry. Asta-i tot?" spuse Elizabeth severă, încheind conversația.

„Da, bine atunci". Roşu în obraji îi făcu din mână şi coborî scările, fără îndoială pentru a mai bârfi cu doamna Bracken despre părul lăsat pe spate al lui Elizabeth.

Elizabeth se aşeză la birou şi încercă să se concentreze pe munca ei, dar în loc de asta, îşi duse degetele la buze, retrăind sărutul lui Ivan.

„OK", spuse Poppy, intrând în biroul lui Elizabeth şi punând o puşculiță pe biroul ei. „Vezi asta?"

Elizabeth încuviință, cu ochii la porcuşor. Becca stătea în pragul uşii, mai retrasă.

„Am un plan". Poppy se oțărî. „De câte ori vei începe să fredonezi cântecelul ăla blestemat al tău, va trebui să pui bani în porcuşor".

Elizabeth ridică din sprâncene, amuzată. „Poppy, tu ai *făcut* porcul ăsta?" Ea privea porcul din hârtie presată, aflat pe biroul ei.

Poppy încercă să-şi ascundă un zâmbet. „Aseară a fost o noapte cam liniştită. Dar, pe bune, am trecut de faza când mă enerva, Elizabeth, trebuie să mă crezi”, spuse rugător Poppy. „Până şi Becca s-a săturat”.

„Aşa e, Becca?”

Obrajii lui Becca se colorară, iar ea se îndepărtă repede, nedorind să fie atrasă în conflict.

„Grozavă susținere”, mormăi Poppy.

„Deci, cine va lua banii?” întrebă Elizabeth.

„Porcul. Strânge fonduri pentru o cocină nouă. Fredonează un cântecel şi susține un purcel”, spuse ea, aruncându-l spre Elizabeth.

Elizabeth se sili să nu râdă. „Afară”.

Câteva clipe mai târziu, după ce se potoliseră şi se întorseseră la muncă, Becca veni acuzator în birou, puse porcul pe masă şi spuse cu ochii mari: „Plăteşte!”

„Iarăşi fredonam?” întrebă Elizabeth surprinsă.

„Da”, spuse ea apăsat, cu răbdarea pusă la încercare şi se răsuci pe călcâie.

Mai târziu, în aceeaşi după amiază, Becca aduse un vizitator în biroul lui Elizabeth.

„Bună ziua, doamnă Collins”, spuse Elizabeth politicos, simțind cum i se strânge stomacul. Doamna Collins administra motelul unde stătuse Saoirse în ultimele câteva săptămâni. „Vă rog, luați loc”. Îi arătă scaunul de lângă ea.

„Mulțumesc”. Doamna Collins se aşeză. „Şi spune-mi Margaret”. Se uită prin încăpere ca un copil speriat, chemat în biroul directorului. Ținea mâinile încrucişate în poală, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu răstoarne ceva. Iar bluza era închisă până la gât.

„Am venit la tine în legătură cu Saoirse. Mă tem că n-am putut să-i înmânez bilețelele şi mesajele tale telefonice în ultimele zile”, spuse Margaret şovăitor, jucându-se cu cordonul bluzei. „N-a mai trecut pe la motel în ultimele trei zile”.

„A”, spuse Elizabeth ruşinată. „Îți mulțumesc că m-ai

informat, Margaret, dar nu trebuie să-ţi faci griji. Cred că o să mă sune în curând”. Se săturase ca străinii să o informeze despre activitatea familiei ei. Deşi fusese distrasă de Ivan, Elizabeth încercase să o supravegheze pe Saoirse cât putuse. Audierea era peste câteva săptămâni, dar Elizabeth nu fusese în stare să o găsească nicăieri. Nicăieri însemnând la cârciumă, acasă la tatăl ei sau la motel.

„De fapt, n-am venit pentru asta. Doar că, vezi tu, este o perioadă aglomerată pentru noi. Vin mulţi turişti care caută cazare şi avem nevoie de camera lui Saoirse”.

„Da”. Se lăsă pe spate în scaun, simţindu-se aiurea. *Desigur.* „Înţeleg”, spuse Elizabeth stingherită. „Pot să vin după serviciu să-i iau lucrurile, dacă doriţi”.

„Nu e cazul”, zâmbi dulce Margaret, apoi strigă „BĂIEŢI!”

În birou îşi făcură apariţia cei doi fii adolescenţi ai ei, ţinând fiecare câte o valiză în mână.

„Mi-am luat libertatea de a-i aduna lucrurile”, continuă Margaret, cu zâmbetul întipărit pe faţă. „Acum nu mai am nevoie decât de chiria pe ultimele trei zile şi totul e rezolvat”.

Elizabeth îngheţă. „Margaret, sunt sigură că înţelegi că Saoirse îşi plăteşte singură facturile. Doar pentru faptul că sunt sora ei nu înseamnă că trebuie să le plătesc. Se va întoarce în curând, sunt sigură”.

„A, ştiu asta, Elizabeth”, zâmbi Margaret, dând la iveală o pată de ruj roz pe dintele din faţă. „Dar având în vedere că e singurul motel care i-a îngăduit lui Saoirse să locuiască sunt sigură că o să fii de acord…”

„Cât?” îi tăie vorba Elizabeth.

„Cincisprezece pe noapte”, spuse Margaret dulce.

Elizabeth căută prin portmoneu. Oftă. „Uite, Margaret, nu am acum atâţia bani…”

„Accept şi cecuri”, îngăimă ea.

După ce îi înmână cecul lui Margaret, pentru prima dată după ceva vreme, Elizabeth nu se mai gândi la Ivan

şi începu să-şi facă griji pentru Saoirse. Ca în vremurile de demult.

La ora zece seara, în centrul Manhattanului, Elizabeth şi Mark priveau afară de la ferestrele uriaşe, negre ale unui bar de la etajul o sută paisprezece pe care Elizabeth tocmai îl amenajase. Astăzi era deschiderea la Club Zoo, un etaj întreg dedicat imprimeurilor cu animale, canapele şi perne din blană cu vegetaţie şi bambus ici şi colo. Era tot ce detesta Elizabeth în materie de design, dar i se dăduse un caiet de sarcini pe care trebuia să-l respecte. Fusese un succes enorm, toată lumea se simţea bine în acea seară, iar reprezentaţia „live" de toboşari care băteau ritmuri din junglă şi conversaţiile vesele care se auzeau peste tot întregeau atmosfera de petrecere. Elizabeth şi Mark ciocniră paharele de şampanie şi priviră afară, la marea de zgârie-nori, cu luminiţe aprinse ici şi colo, făcându-le să arate ca o tablă de şah iar în jos, pe stradă, la taxiurile galbene.

„Pentru încă unul dintre succesele tale", toastă Mark, sorbind din pahar.

Elizabeth zâmbi, simţindu-se foarte mândră. „Am străbătut cale lungă până aici, nu-i aşa?", spuse ea gânditoare, privind priveliştea şi văzând reflecţia petrecerii din spatele ei. Văzu proprietarul, Henry Hakala, făcându-şi loc prin mulţime.

„Elizabeth, aici erai". Ridică mâinile şi o salută. „Ce face vedeta serii într-un colţ, departe de toată lumea?" o întrebă el.

„Henry, acesta e Mark Leeson, prietenul meu; Mark, el e Henry Hakala, proprietarul Club Zoo", făcu ea prezentările.

„Deci tu eşti cel care a ţinut-o pe prietena mea noaptea târziu", glumi Mark, luând mâna lui Henry.

Henry râse. „Mi-a salvat viaţa. Să faci în trei săptămâni toate astea?" Arătă camera decorată viu cu

imprimeuri în alb şi negru pe pereți, blănuri de urs pe canapele, imprimeuri cu leopard pe pardoseala de lemn, plante enorme aflate în ghivece de crom şi barul înconjurat de bambus. „A fost un termen foarte scurt, dar ştiam că va reuşi, deşi nu credeam că o să-i iasă aşa de bine”. O privi recunoscător. „Imediat încep discursurile. Aş vrea să spun câteva cuvinte, să menționez numele unor investitori”, spuse el în barbă, „şi să mulțumesc întregii echipe fantastice care a muncit pe brânci. Aşa că te rog să nu pleci nicăieri, Elizabeth, pentru că toți ochii vor fi la tine în câteva minute”.

„O”, roşi Elizabeth, „te rog, nu face asta”.

„Crede-mă, o să mai ai câteva sute de oferte după aceea”, spuse el şi îşi făcu loc spre microfonul îmbrăcat în frunze.

„Scuzați-mă, domnişoară Egan”, o abordă un băiat de la bar. „Aveți un telefon la recepție”.

Elizabeth se încruntă. „Eu? La telefon? Eşti sigur?”

„Sunteți domnişoara Egan, da?”

Ea încuviință, nedumerită. Cine putea să o sune acolo?

„E o tânără, spune că e sora dumneavoastră?” explică el, pe un ton scăzut.

„A”. Inima începu să-i bată cu putere. „Saoirse?” întrebă ea, şocată.

„Da, ăsta e numele”, spuse uşurat tânărul. „Nu eram sigur că am înțeles bine”.

În acel moment simți că muzica sună şi mai tare, tobele îi băteau în creieri, iar blănurile erau ca prin ceață. Saoirse nu o suna niciodată; sigur se întâmplase ceva rău.

„Las-o, Elizabeth”, aproape că se răsti Mark. „Spune-i fetei de la telefon că domnişoara Egan e ocupată”, îi spuse Mark barmanului. „E seara ta, bucură-te de ea”, adăugă el blajin către Elizabeth.

„Nu, nu-i spune asta”, murmură Elizabeth. Probabil că era 3 dimineața în Irlanda – de ce o suna Saoirse aşa

de târziu? „Vin acum la telefon, mulțumesc”, îi spuse ea tânărului.

„Elizabeth, începe discursul”, o avertiză Mark, în timp ce în jur se făcea linişte iar lumea se aduna în jurul microfonului. „Nu poți să lipseşti”, îi şopti el. „E clipa *ta* de glorie”.

„Nu, nu pot”, tremură ea şi îl lăsă acolo, plecând în direcția telefonului.

„Alo?”, spuse ea câteva clipe mai târziu, cu o voce îngrijorată.

„Elizabeth?”, suspină Saoirse.

„Eu sunt, Saoirse. Ce s-a întâmplat?” Lui Elizabeth îi bătea inima de să-i spargă pieptul.

În club se făcu tăcere, căci Henry îşi începuse discursul.

„Voiam doar…”, şovăi Saoirse apoi tăcu.

„Ce voiai? S-a întâmplat ceva?” o întrebă pe nerăsuflate Elizabeth.

Vocea lui Henry tuna „…Şi la sfârşit, dar nu în ultimul rând, aş vrea să-i mulțumesc minunatei Elizabeth Egan de la Morgan Designs pentru că a amenajat atât de desăvârşit acest loc într-un timp atât de scurt. A creat ceva complet diferit față de tot ceea ce exista până acum, făcând Club Zoo cel mai popular, trendy şi nou club din peisaj, care e garantat că va face oamenii să stea la coadă pentru a intra. E pe undeva prin spate; Elizabeth ridică mâna, arată-le cine eşti, ca să te poată fura de lângă mine”.

Toată lumea se întoarse în tăcere, căutând designerul.

„O”, se auzi cu ecou vocea lui Henry, „era acolo acum o clipă. Probabil că cineva i-a şi oferit un alt loc de amenajat”.

Toată lumea râse.

Elizabeth privi în încăpere şi îl văzu pe Mark care stătea singur cu două pahare de şampanie în mână, dând din umeri către toată lumea şi râzând.

Prefăcându-se că râde.

„Saoirse”, spuse Elizabeth cu o voce stinsă, „spune-mi dacă s-a întâmplat ceva. Ai dat iar de necaz?”

Tăcere. În locul vocii lipsite de vlagă, plină de suspine, pe care Elizabeth o auzise adineaori, vocea lui Saoirse îşi recăpătase vigoarea.

„Nu”, se răsti ea. „Nu, sunt bine. Totul e bine. Petrecere frumoasă” şi închise.

Elizabeth oftă şi puse încet receptorul jos.

Înăuntru discursul luase sfârşit iar tobele începuseră din nou; conversaţia şi băuturile curgeau ca şi mai înainte.

Nici ea şi nici Mark nu mai aveau chef să petreacă.

Elizabeth vedea în zare conturul unei siluete gigantice, în timp ce mergea cu maşina pe drumul spre casa tatălui ei. Plecase mai devreme de la serviciu în căutarea lui Saoirse. Nimeni n-o văzuse de câteva zile, nici măcar cârciumarul, iar asta era ceva.

Întotdeauna fusese dificil să direcţionezi oamenii spre căsuţa care era ruptă de restul oraşului. Drumul n-avea nici măcar nume, dar lui Elizabeth i se părea firesc; era drumul de care oamenii uitau. Poştaşilor şi lăptarilor nou angajaţi le trebuia întotdeauna câteva zile ca să găsească adresa, politicienii nu le călcau pragul, nici copiii, de Haloween. De copil Elizabeth încercase să se convingă că mama ei se pierduse şi nu mai găsise drumul către casă. Îşi amintea că îi împărtăşise şi tatălui ei această teorie, care zâmbise abia schiţat şi răspunse „Ştii, de fapt nu greşeşti prea mult, Elizabeth”.

Asta a fost singura explicaţie, dacă am putea-o numi aşa, pe care a primit-o. Nu discutau niciodată despre dispariţia mamei ei; vecinii şi rudele aflate în vizită se opreau din şuşotit când Elizabeth era pe aproape. Nimeni nu-i spunea ce se întâmplase, dar nici ea nu întreba. Nu voia să apară tăcerea aceea stânjenitoare, nici ca tatăl ei să iasă din casă ca o furtună când era

pronunțat numele mamei ei. Dacă nepronunțând numele mamei ei toată lumea era fericită atunci Elizabeth era şi ea fericită, ca de obicei.

Oricum, nu voia să afle cu adevărat. Misterul de a nu şti era mult mai plăcut. Crea scenarii în minte, imaginându-şi mama în țări exotice şi palpitante şi adormea închipuindu-şi că mama ei se află pe o insulă pustie, mâncând banane şi nuci de cocos şi trimițând mesaje în sticlă către Elizabeth. În fiecare dimineață se uita pe linia de coastă cu binoclul tatălui ei pentru a vedea vreun semn de sticlă plutitoare.

O altă teorie era că devenise un star de cinema la Hollywood. Elizabeth stătea cu nasul aproape lipit de ecranul televizorului în fiecare duminică dimineață pentru a vedea marele debut al mamei ei. Dar se sătură să caute, să spere, să-şi imagineze şi să nu întrebe, iar în cele din urmă nici nu-şi mai puse întrebări.

Silueta nu se mişca de la fereastra fostului dormitor al lui Elizabeth. De obicei tatăl ei o aştepta în grădină. Elizabeth nu mai intrase în căsuță de ani de zile. Aşteptă afară câteva minute, dar cum nu apăreau nici Saoirse nici tatăl ei, coborî din maşină, deschise poarta, făcându-i-se pielea de găină la auzul scârțâitului balamalelor, iar tocurile i se înfipseră în dalele inegale de piatră. Buruienile apăreau din crăpături parcă pentru a studia străina care le călca teritoriul.

Elizabeth bătu de două ori la uşa pătată de culoare verde şi îşi trase repede degetele, de parcă s-ar fi ars. Întinse mâna şi deschise uşa. Nu-i răspunsese nimeni, deşi ştia că era cineva în dormitorul din dreapta. Înăuntru totul era nemişcat, iar mirosul familiar de mucegai, pe care altădată îl considera casa ei o lovi şi o opri în loc. Odată ce îşi stăpâni emoțiile stârnite de miros, păşi înăuntru, îşi drese vocea. „Alo?”

Niciun răspuns.

„Alo?” strigă mai tare. Vocea ei de adult suna nefiresc în casa ei de când era copil.

Se îndreptă spre bucătărie, sperând că tatăl ei o va auzi şi va veni la ea. Nu voia să-şi revadă dormitorul. Tocurile ei înalte scrâşniră cu ecou pe dalele de piatră, un alt sunet familiar casei. Îşi ținu respirația când păşi în bucătărie şi locul unde se lua masa. Totul şi nimic nu era la fel. Mirosurile, ceasul de pe şemineu, fața de masă din dantelă, covoraşul, scaunul de lângă şemineu, ceainicul roşu, perdelele. Toate aveau locul lor, îmbătrâniseră şi se uzaseră cu timpul, dar încă existau. Era ca şi cum nimeni n-ar mai fi stat acolo de la plecarea lui Elizabeth. Poate nimeni nu locuise *cu adevărat.*

Rămase în picioare în mijlocul camerei, privind ornamentele, întinzându-se să le atingă, dar permițând degetelor doar să zăbovească puțin. Nimic nu fusese deranjat. Se simțea ca într-un muzeu; până şi sunetul lacrimilor, al râsetelor şi iubirii fusese păstrat şi plutea în aer ca fumul de țigară.

În cele din urmă nu mai suportă; avea nevoie să vorbească cu tatăl ei să afle unde era Saoirse, dar ca să facă asta trebuia să meargă în dormitor. Răsuci încet mânerul de alamă, care era şubred, la fel ca în copilăria ei. Deschise uşa, nu intră şi nu trebui să cerceteze prea mult. Se uită țintă la tatăl ei, care stătea pe fotoliu în fața ferestrei, fără să se mişte.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Nu-şi putea lua ochii de la ceafa lui, nu-şi putea mişca privirile în altă parte. Încercă să nu inspire mirosul, dar i se adună în gât, blocându-i respirația.

„Alo?”, spuse ea răguşit.

El nu se mişcă, cu privirile ațintite drept înainte.

Inima ei se opri pentru o secundă. „Alo?” Vocea îi era un pic cuprinsă de panică.

Fără să stea pe gânduri, intră în cameră şi se îndreptă în grabă spre el. Căzu în genunchi şi îi examină chipul. El tot nu mişca ținându-şi privirile ațintite drept înainte. Inima ei îşi spori bătăile. „Tată?” rosti ea cuprinsă de panică, vocea sunându-i ca a unui copil. Era real. Cuvântul însemna ceva. Întinse mâna să-l atingă, îi puse o mână pe față şi cealaltă pe umăr. „Tată, eu sunt – te simți bine? Spune-mi ceva”. Vocea îi tremura. Pielea lui era caldă.

El clipi, iar ea respiră, uşurată.

El se întoarse încet spre ea. „A, Elizabeth, nu te-am auzit venind”. Vocea lui suna de parcă ar fi venit din altă cameră. Era blândă; nu mai avea tonuri grave.

„Te-am strigat”, spuse ea în şoaptă. „Am venit cu maşina pe drum – nu m-ai văzut?”

„Nu”, spuse el surprins, întorcându-se spre fereastră.

„Atunci la ce te uitai?” Se întoarse şi ea spre fereastră, iar priveliştea îi tăie respirația. Peisajul – aleea, poarta grădinii şi drumul lung – o aruncară pentru o clipă în

aceeaşi transă ca şi tatăl ei. Aceleaşi vise şi speranțe o cuprinseră într-o clipă. Pe pervazul ferestrei stătea o fotografie a mamei ei, care nu mai fusese acolo. De fapt, Elizabeth credea că tatăl ei se descotorosise de toate fotografiile după plecarea mamei ei.

Dar imaginea aceea o lăsă pe Elizabeth fără grai. Trecuse atâta timp de când nu-şi mai văzuse mama; figura ei se ştersese din mintea lui Elizabeth. Avea nişte amintiri vagi, mai mult un sentiment, decât o imagine. Văzând-o, avu un şoc. Era ca şi când s-ar fi privit pe ea însăşi, imaginea perfectă în oglindă. Când îşi recăpătă graiul vorbi încet, cu glas tremurat. „Ce faci, tată?”

El nu-şi clinti capul, nu clipi, privea departe şi rosti cu o voce străină, gravă „Am văzut-o, Elizabeth”.

Palpitații. „Pe cine ai văzut?” Deşi ştia răspunsul.

„Gráinne, mama ta. Am văzut-o. Cel puțin aşa cred. Aşa că am luat fotografia ca să-mi aduc aminte. Ca atunci când va veni pe drum să-mi amintesc”.

Elizabeth înghiți în sec. „Unde ai văzut-o, tată?”

Vocea lui se subție şi deveni uşor necontrolată. „Pe un câmp”.

„Un câmp? Ce câmp?”

„Un câmp de poveste”. Ochii îi străluceau, revăzând totul încă o dată. „Un câmp al viselor, cum se spune. Părea atât de fericită, dansând şi râzând, aşa cum făcea mereu. N-a îmbătrânit nici măcar cu o zi”. Părea derutat. „Deşi ar fi trebuit, nu? Ar trebui să fie mai în vârstă, ca mine”.

„Eşti sigur că era ea, tată?” Ea tremura din tot corpul.

„Sigur, ea era, plutind prin aer ca păpădiile, scăldată în soare, ca un înger. Ea era, îți spun”.

Stătea drept în scaun, cu mâinile sprijinite pe cotiere, părând mai relaxat decât fusese vreodată.

„Dar cu ea era un copil şi acela nu era Saoirse. Nu, Saoirse s-a făcut mare”, îşi aminti el. „Cred că era un băiețel. Blond, ca băiețelul lui Saoirse…” Sprâncenele lui groase se încruntară pentru prima dată.

„Când ai văzut-o?” întrebă Elizabeth deopotrivă îngrozită şi uşurată, realizând că pe ea o văzuse tatăl ei.

„Ieri”, zâmbi el, amintindu-şi. „Ieri dimineață. O să vină la mine în curând”.

Pe Elizabeth o podidiră lacrimile. „Stai aici de ieri, tată?”

„A, nu-ți fă griji. O să vină aici în curând, dar vreau să-mi amintesc chipul ei. Vezi tu, uneori n-o mai țin minte”.

„Tată”, Elizabeth aproape că vorbea în şoaptă, „nu mai era cineva pe câmp cu ea?”

„Nu”, zâmbi Brendan, „doar ea şi băiatul. Părea şi el foarte vesel”.

„Vreau să spun”, Elizabeth îl luă de mână; a ei părea ca de copil față de degetele lui cu piele întărită, „că ieri am fost pe câmp. Eu eram, tată, prinzând puf de păpădie cu Luke şi cu un bărbat”.

„Nu”. El clătină din cap, încruntat. „Nu era niciun bărbat. Gráinne nu era cu niciun bărbat. O să vină în curând acasă”.

„Tată, îți jur că eram eu, Luke şi Ivan. Poate că te înşeli”, spuse ea cât putea de blând.

„Nu!”, strigă el, făcând-o pe Elizabeth să sară de la locul ei. O privea dezgustat. „Se întoarce acasă la mine!” O privi cu răceală. „Ieşi afară!”, strigă el în cele din urmă, îndepărtându-i mâna mică dintr-a lui.

„Ce?” Inima ei bătea nebuneşte. „De ce, tată?”

„Eşti o mincinoasă”, o repezi el. „N-am văzut niciun bărbat pe câmp. Tu ştii că ea e acolo şi o ții departe de mine”, spuse el printre dinți. „Tu porți costume şi stai în spatele biroului, habar n-ai să dănțuieşti pe câmp. Eşti o mincinoasă şi întinezi locul ăsta. Ieşi afară”, repetă el încet.

Ea îl privea şocată. „Am cunoscut un bărbat, tată, un bărbat frumos şi minunat, care m-a învățat toate aceste lucruri”, începu ea să explice.

El îşi apropie fața de a ei până când aproape că

nasurile li se atingeau. „IEŞI AFARĂ!”, urlă el.

Lacrimile îi țâşniră din ochi iar corpul îi tremură când se ridică în picioare. Camera se învârtea cu ea în timp ce vedea orice nu voia să vadă în starea ei dezorientată – ursuleți de pluş, păpuşi, cărți, un birou, aceeaşi cuvertură. Se îndreptă spre uşă, nevrând să vadă mai mult, nefiind în stare să mai privească. Mâinile ei tremurătoare bâjbâiau zăvorul, în timp ce strigătele tatălui ei să iasă afară se auzeau tot mai tare.

Deschise uşa şi ieşi afară în grădină, respirând aer proaspăt. Un ciocănit în geam o făcu să se întoarcă. Îl văzu pe tatăl ei, făcându-i semn energic să iasă afară din grădina lui. Cu respirația întretăiată, cu lacrimile curgându-i pe față, deschise poarta şi o lăsă deschisă, nevrând să audă scârțâitul balamalelor când se închidea.

Acceleră cu maşina pe drum cât putea de tare, fără să se uite în oglinda retrovizoare, nevrând să vadă locul acela, nevrând să mai vină o dată pe drumul dezamăgirilor.

Nu voia să se mai uite înapoi.

DOUĂZECI ŞI CINCI

„S-a întâmplat ceva?” se auzi o voce de la uşa care dădea în curtea din spate. Elizabeth stătea la masa din bucătărie ținându-şi capul în palme, la fel de nemişcată ca lacul Muckross într-o zi liniştită.

„Isuse”, spuse Elizabeth ca pentru ea, fără să-şi ridice privirile, dar întrebându-se cum reuşea Ivan să apară exact în clipa când se aştepta mai puțin, dar avea mai multă nevoie de el.

„Iisus? El ți-a făcut necazuri?” Ivan intră în bucătărie.

Elizabeth ridică privirile. „De fapt în acest moment am o altercație cu tatăl lui”.

Ivan mai făcu un pas spre ea; avea capacitatea să depăşească granițele, dar niciodată într-un mod amenințător sau abuziv. „Am auzit asta de multe ori”.

Elizabeth îşi şterse ochii de rimelul scurs şi mototoli şervețelul. „Tu nu lucrezi niciodată?”

„Lucrez tot timpul. Îmi dai voie?” Făcu un gest spre scaunul de lângă ea.

Ea încuviință. „Tot timpul? Adică acum munceşti? Sunt alt caz disperat pe care trebuie să-l rezolvi pe ziua de azi?” întrebă ea sarcastică, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz cu şervețelul.

„Nu eşti un caz fără speranță, Elizabeth. Totuşi, eşti un caz; ți-am mai spus asta”, zise el serios.

Ea râse. „Un caz...”.

Ivan se întristă. Iarăşi îl înțelesese greşit.

„Şi asta e uniforma ta?” arătă ea spre vestimentația lui.

„Porți costumul ăsta în fiecare zi de când te ştiu”, zâmbi ea, „aşa că ori e o uniformă ori eşti complet neîngrijit şi lipsit de imaginație”.

Ivan făcu ochii mari. „O, Elizabeth, chiar nu-mi lipseşte imaginația”. Fără să realizeze ce spusese Ivan continuă. „Vrei să-mi povesteşti de ce eşti tristă?”

„Nu, tot timpul vorbim despre mine şi problemele mele”, răspunse Elizabeth. „Hai să mai vorbim şi despre tine. Ce ai făcut azi?”, întrebă ea, încercând să se înveselească. Parcă trecuse atâta timp de când îl sărutase dimineață pe Ivan în plină stradă. Se gândise toată ziua la asta şi îşi făcea griji pentru persoanele care ar fi putut-o vedea, dar surprinzător, pentru un oraş în care aflai totul mai repede decât ştirile de la ora şapte, nimeni nu îi spusese niciun cuvânt despre bărbatul misterios.

Şi-ar fi dorit să-l mai sărute pe Ivan, era speriată de această dorință şi încercase să se distanțeze de acest sentiment față de el, dar nu putea. Era ceva la el atât de pur şi de imaculat, cu toate că era puternic şi versat în ale vieții. Era ca un medicament pe care ştia că n-ar fi trebuit să îl ia, dar la care se întorcea, căci era dependentă. Pe măsură ce oboseala îşi pusese amprenta de-a lungul zilei, amintirea acelui sărut devenise o alinare pentru ea, iar stânjeneala dispăruse. Acum nu voia decât ca acel moment, în care grijile ei se evaporaseră, să se repete.

„Ce am făcut azi?” Ivan îşi răsucea degetele cele mari, gândind cu voce tare. „Păi azi am dat un puternic semnal de trezire în Baile na gCroithe, am sărutat o femeie foarte frumoasă şi mi-am petrecut restul zilei incapabil să mai fac altceva, decât să mă gândesc la ea”. Elizabeth se lumină la față, iar ochii lui albaştri îi încălziră inima.

„Apoi nu m-am mai putut opri să nu mă gândesc la

ea”, continuă Ivan, „aşa că m-am aşezat şi mi-am petrecut toată ziua gândindu-mă”.

„La ce?”

„În afară de femeia cea frumoasă?”

„În afară de ea”, zâmbi subţire Elizabeth.

„Nu vrei să ştii”.

„Pot să suport”.

Ivan nu era aşa de sigur. „Bine, dacă chiar vrei să ştii”, trase Ivan aer în piept, m-am gândit la împrumutaţii.

Elizabeth se încruntă. „La ce?”

„La împrumutaţi”, repetă Ivan, pe gânduri.

„Programul de televiziune?”, întrebă Elizabeth, un pic iritată. Se pregătise pentru nimicuri dulci spuse în şoaptă, aşa cum făceau în filme, nu pentru această conversaţie lipsită de romantism.

„Da”. Ivan dădu ochii peste cap, fără a observa tonul din vocea ei. „Dacă te referi la *acea* parte comercială”. Părea uşor agasat. „Dar m-am gândit mult şi foarte profund şi am ajuns la concluzia că ei n-au împrumutat. Ei au furat. Au furat şi toată lumea ştie asta, dar nimeni nu vorbeşte despre aşa ceva. Să împrumuţi înseamnă să iei şi să foloseşti un lucru care-i aparţine unei alte persoane şi, în cele din urmă, să i-l înapoiezi. Vreau să spun, adică ce, ei au mai înapoiat ceva? Nu-mi aduc aminte ca Peagreen Clock să dea ceva înapoi împrumutătorilor. În special mâncarea – cum poţi împrumuta mâncare? Ai mâncat-o şi s-a terminat; nu mai ai ce să dai înapoi. Cel puţin când eu mănânc cina pregătită de tine ştii unde s-a dus”. Se lăsă pe spate în scaun, contrariat. „Şi despre ei fac un film, un grup de hoţi, în timp ce noi? Noi nu facem decât bine, dar suntem etichetaţi drept un rod al imaginaţiei oamenilor şi suntem – el se strâmbă şi făcu un semn de ghilimele inversate cu mâna „*invizibili.* Haida-de…” El îşi dădu ochii peste cap. Elizabeth îl privea cu gura căscată.

Se lăsă o tăcere, în timp ce Ivan privea prin bucătărie,

clătinând mânios din cap, apoi îşi îndreptă atenția către Elizabeth. „Ce e?”

Tăcere.

„A, nu face nimic”. El dădu din mână a lehamite. „Ți-am spus, nici nu vrei să ştii. Aşa, acum destul cu problemele mele. Spune-mi, ce s-a întâmplat?”

Elizabeth trase aer în piept, îngrijorarea pentru Saoirse făcând-o să nu fie prea atentă la conversația despre împrumutați. „Saoirse a dispărut. Joe, bărbatul cu degetul pe pulsul din Baile na gCroithe mi-a spus că a plecat cu grupul de oameni cu care stătea. A auzit asta de la ruda unui tip din grupul ei, dar a plecat de trei zile şi nimeni nu pare să ştie unde.

„O”, spuse Ivan surprins, „iar eu băteam câmpii despre problemele mele. Ai reclamat la poliție?”

„N-am avut de ales”, răspunse ea tristă. „M-am simțit ca naiba, dar poliția trebuia să ştie că a plecat, în cazul în care nu s-ar fi întors pentru audieri în câteva săptămâni, când sunt aproape sigură că n-o să vină. Va trebui să merg la un avocat care să se prezinte în locul ei, ceea ce nu va da prea bine”. Ea îşi duse mâinile la ochi, frecându-se obosită.

El îi luă mâinile într-ale lui. „O să se întoarcă”, spuse el plin de încredere. „Poate nu pentru audieri, dar o să se întoarcă. Crede-mă. Nu trebuie să-ți faci griji”. Avea o voce blândă, dar fermă.

Elizabeth îl privi în ochi, căutând adevărul. „Te cred”, spuse ea. Dar în adâncul inimii, lui Elizabeth îi era teamă. Teamă să-l creadă pe Ivan, teamă să creadă punct, pentru că de câte ori se întâmplase asta, speranțele ei se ridicau ca un steag pe catarg, fâlfâind în vânt, în văzul tuturor. Apoi suportau furtuni şi vânturi şi în final steagul era coborât, făcut bucăți şi ruinat.

Şi nu credea că ar fi putut petrece alți ani cu draperiile date la o parte, cu un ochi pe drum, aşteptând să se întoarcă o a doua persoană. Obosise şi voia să doarmă.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

A doua zi dimineaţă, imediat ce am plecat de acasă de la Elizabeth, m-am hotărât să merg direct la Opal. De fapt mă hotărâsem să fac asta cu mult timp înainte să plec de la Elizabeth. Spusese ceva care atinsese o coardă sensibilă – de fapt tot ce spunea avea ecou în mine. Când eram cu ea parcă eram un arici, plin de spini şi sensibil, ca şi cum toate simţurile mi-ar fi fost în alertă. Era caraghios, deoarece credeam că oricum simţurile mele erau în alertă – aşa cum ar fi trebuit să fie la un profesionist în a fi cel mai bun prieten – dar era o emoţie pe care nu o mai trăisem până atunci, iar aceea era iubirea. Sigur că mi-am iubit toţi prietenii, dar nu în felul acesta, nu în felul care îmi făcea inima să pocnească când o priveam pe Elizabeth, nu în felul acesta în care mă făcea să vreau să fiu cu ea tot timpul. Şi nu voiam să fiu cu ea pentru *ea*, am realizat că voiam pentru mine. Această iubire trezise un mănunchi de sentimente adormite în corpul meu, care nici măcar nu ştiam că există. Mi-am dres vocea, am verificat felul în care arătam şi am intrat în biroul lui Opal. În Emul Aranigami nu erau uşi, căci nimeni n-ar fi putut să le deschidă, dar mai era un motiv: uşile acţionau ca bariere; erau lucruri solide, neprimitoare, pe care le puteai controla pentru a închide oamenii înăuntru sau în afara lor, iar noi nu agream acest lucru. Alegeam birouri deschise, pentru o atmosferă mai deschisă şi mai

primitoare. Deşi asta fuseserăm învățați, descoperisem de curând că uşa principală a casei lui Elizabeth, cu cutia de scrisori zâmbitoare era cea mai prietenoasă uşă din câte văzusem, aşa că asta făcea ca teoria cu uşile să se ducă pe apa sâmbetei. Elizabeth mă făcuse să mă îndoiesc de multe lucruri.

Fără să-şi ridice privirile Opal spuse „Bun venit, Ivan". Stătea îndărătul unui birou, îmbrăcată în roşu, ca de obicei, avea părul cârlionțat legat la spate şi era plină de paiete, aşa că la fiecare mişcare sclipea. Pe pereți erau înrămate fotografii cu sute de copii, toți zâmbind fericiți. Avea fotografii şi pe rafturi, pe măsuța de cafea, pe noptieră, pe şemineu şi pe pervazul ferestrei. Oriunde mă uitam erau înşiruite fotografii ale oamenilor cu care Opal lucrase, care-i fuseseră prieteni în trecut. Doar biroul ei era liber, pe el se afla o singură fotografie. Dar era aşezată cu fața la Opal, aşa că nimeni nu ştia cine era în poza aceea. Ştiam că dacă am fi întrebat-o, ne-ar fi răspuns, dar nimeni nu avusese tupeul să o întrebe. Ce nu trebuia să ştim, nu trebuia să întrebăm. Unii oameni nu pricep asta. Poți să discuți mult şi bine cu cineva, să ai conversații *adevărate,* fără a intra prea mult în detalii personale. Există o linie, ştiți, ca un câmp invizibil în jurul fiecărui om pe care ştii că nu trebuie să intri sau să-l traversezi, iar eu nu l-am traversat niciodată în cazul lui Opal, sau al altei persoane. Unii chiar nu pot înțelege asta.

Elizabeth ar fi urât această cameră, mă gândeam, în timp ce priveam în jurul meu. Ar fi înlăturat totul într-o clipă, ar fi şters praful şi ar fi frecat până ce totul ar fi strălucit de curățenie. Până şi la cafenea aşezase recipientele pentru sare, piper şi zahăr într-un triunghi echilateral în centrul mesei. Muta întotdeauna lucrurile un centimetru mai la dreapta, înainte sau înapoi până când nu o mai sâcâiau şi se putea concentra din nou. Era chiar amuzant, pentru că uneori le muta înapoi exact aşa cum fuseseră la început şi, atunci, mulțumită

de sine le lăsa în pace. Asta spunea mult despre Elizabeth.

Dar de ce mă purtase gândul la Elizabeth chiar atunci? Tot timpul pățeam asta. Erau situații care nu aveau nicio legătură cu ea, dar mă gândeam la ea şi devenea parte din scenariu. Dintr-odată mă gândeam ce ar crede ea, ce ar simți ea, ce ar spune sau ar face ea dacă ar fi cu mine? Asta înseamnă să-ți dăruieşti inima cuiva; până la urmă îți acaparează şi mintea.

Mă rog, realizasem că stăteam în fața biroului ei fără să spun nimic de când venisem.

„De unde ştiai că sunt eu?" i-am spus în cele din urmă. Opal privi în sus şi zâmbi, un zâmbet care te făcea să înțelegi că ştie totul. „Te aşteptam". Avea buzele ca două pernuțe, roşii, asortate cu rochia. M-am gândit ce am simțit când am sărutat-o pe Elizabeth pe buze.

„Dar nu stabilisem o întâlnire", am protestat eu. Ştiam că era vorba de intuiție, unde Opal era în largul ei.

Zâmbi din nou. „Ce pot să fac pentru tine?"

„Credeam că ştii fără să mă mai întrebi", am tachinat-o, aşezându-mă în scaunul ei rotativ şi gândindu-mă la scaunul din biroul lui Elizabeth, apoi gândindu-mă la Elizabeth, cum ar fi fost să o țin în brațe, să o îmbrățişez, să râd cu ea şi să-i ascult respirația uşoară, aşa cum făcusem noaptea trecută.

„Ştii rochia pe care o purta Calendula la întâlnirea de săptămâna trecută?"

„Da".

„Ştii de unde şi-a luat-o?"

„De ce, vrei şi tu una la fel?" întrebă Opal, cu o licărire în ochi.

„Da", am răspuns eu, făcându-mi de lucru cu mâinile. „Adică nu". Am tras aer în piept. „Vreau să spun, mă întrebam cum aş putea face să-mi schimb hainele". Iacă-tă, am spus-o.

„Departamentul garderobă, două etaje mai jos",

explică Opal.

„Nu ştiam că există un asemenea departament”, am zis surprins.

„A fost acolo dintotdeauna”, spuse Opal, îngustându-şi ochii. „Îmi permit să te întreb de ce ai nevoie?”

„Nu ştiu”, am dat din umeri. „Doar că Elizabeth, vezi tu, este ăă, e *diferită* de ceilalți prieteni pe care i-am avut. Ea observă lucrurile astea, înțelegi?”

Ea dădu încet din cap.

Simțeam că trebuie să-i dau explicații suplimentare. Tăcerea nu mă făcea să mă simt în largul meu. „Vezi tu, Elizabeth mi-a spus azi că motivul pentru care port aceleaşi haine ar fi că nu mă îngrijesc sau că îmi lipseşte imaginația”. Am oftat, gândindu-mă la acest lucru. „Ultimul lucru care îmi lipseşte ar fi imaginația”.

Opal zâmbi.

„Iar de îngrijit mă îngrijesc”, am continuat. „Şi apoi m-am gândit la partea cu uniforma”, m-am privit de sus şi până jos, „şi poate că are dreptate, nu?”

Opal strânse buzele.

„Dar şi Elizabeth parcă ar purta o uniformă. Se îmbracă în negru – aceleaşi costume încheiate până sus – machiajul e ca o mască, poartă părul legat la spate, *nimic* nu e lejer. Munceşte întruna şi ia totul în serios”. Am privit-o pe Opal şocat, realizând ceva. „E exact ca şi mine, Opal”.

Opal tăcea.

„Şi tot timpul ăsta am numit-o asaocitcilp”.

Opal râse uşor.

„Am vrut să o învăț să se distreze, să-şi schimbe hainele, să nu mai poarte măşti, să-şi schimbe viața, ca să găsească fericirea, dar cum pot face asta când sunt ca ea?”

Opal schiță un gest de încuviințare. „Înțeleg, Ivan. Ai şi tu multe de învățat de la Elizabeth. Te face să scoți aceste lucruri la iveală, iar tu îi arăți un mod complet nou de viață”.

„Am prins Jinny Joes duminică”, am spus încet, aprobând-o.

Opal deschise un dulăpior din spatele ei zâmbind malițios. „Ştiu”.

„A, bun, au sosit”, am spus fericit, privind la Jinny Joes care pluteau în borcan.

„A sosit şi una de a ta, Ivan”, spuse serioasă Opal.

Am simțit că mă înroşesc. Am schimbat subiectul. „Ştii, aseară a dormit şase ore fără întrerupere. E prima dată când se întâmplă asta”.

Chipul lui Opal nu se îndulci. „Ți-a spus ea asta, Ivan?”

„Nu, am văzut eu...”, am spus eu cu o voce pierită. „Uite ce e, Opal, am stat peste noapte, am ținut-o în brațe până a adormit, ce mare lucru. Ea m-a rugat”. Am încercat să spun asta pe un ton cât mai convingător. „Şi, dacă stau bine să mă gândesc, am făcut lucrul ăsta mereu cu ceilalți prieteni ai mei. Le citeam poveşti seara la culcare, stăteam cu ei până adormeau, iar uneori dormeam pe covor. Nu e nicio deosebire”.

„Oare?”

Nu i-am răspuns. Opal ridică stiloul, care avea o pană mare roşie în vârf, îşi coborî privirile şi continuă să scrie cu scrisul ei caligrafic. „Cât timp crezi că vei mai lucra cu ea?”

Cu asta m-a prins. Inima mea a început să-şi sporească bătăile. Opal nu mă întrebase aşa ceva până acum. Nu se punea niciodată problema timpului, era de fiecare dată un progres natural. Uneori era nevoie să petreci doar o zi cu cineva, alteori puteai sta câteva luni. Când prietenii noştri erau pregătiți, gata, nu trebuia să pui dinainte problema timpului. „De ce mă întrebi?”

„O”, era nervoasă, frământându-şi mâinile, „mă întrebam doar, aşa... tu eşti cel mai bun dintre cei de aici, Ivan şi voiam doar să-ți amintesc că mai sunt mulți oameni care au nevoie de ajutorul tău”.

„Ştiu asta”, am spus pe un ton cam forțat. Vocea lui

Opal avea tot felul de tonuri pe care nu le mai auzisem până atunci, unele negative, care trimiteau culori albastre şi negre în aer, şi care nu-mi plăceau deloc”.

„Foarte bine”, zise ea, un pic cam înțepată, conştientă de tonul ei. „Vrei să laşi astea la laborator în drumul tău spre garderobă?” îmi înmână borcanul cu Jinny Joes.

„Sigur”. Am luat borcanul din mâna ei. Înăuntru erau trei Jinny Joes, micuțe, una de la Luke, una de la Elizabeth şi a treia de la mine. Stăteau pe fundul borcanului, odihnindu-se după călătoria lor prin vânt. „La revedere”, i-am spus cam stânjenit lui Opal, ieşind din birou. Mă simțeam de parcă ne-am fi certat, deşi nu fusese aşa.

Am coborât până la laboratorul de analize, ținând capacul borcanului bine închis, ca să nu scape. Când am ajuns acolo, Oscar alerga prin laborator cuprins de panică.

„Deschide trapa!”, strigă el spre mine, în timp ce trecea cu brațele întinse şi halatul alb fluturând.

Am aşezat borcanul la un loc ferit şi m-am grăbit într-acolo. Oscar a alergat spre mine şi, în ultima clipă, a sărit într-o parte, păcălind lucrul care-l urmărea, astfel că acesta intră drept în colivie.

„Ha!”, explodă el învârtind cheia şi fluturând-o către cuşcă. Fruntea îi era plină de broboane de transpirație.

„Ce arătare pământească e asta?”, am întrebat, apropiindu-mă de colivie.

„Fii atent!”, strigă Oscar, astfel că m-am tras înapoi. „Nu e corect să spui arătare pământească, pentru că nu este de aici”. Îşi tampona fruntea cu o batistă.

„De aici, de unde?”

„De pe pământ”, răspunse el. „N-ai mai văzut o stea căzătoare, Ivan?”

„Sigur că am mai văzut”. Dădeam ocol coliviei. „Dar nu de aproape”.

„Desigur”, adăugă el, cu o voce mult prea dulce, „le vezi de departe, arătând atât de luminoase şi de

strălucitoare, zbenguindu-se pe cer, şi-ți pui o dorință către ele dar”, iar aici tonul său deveni răutăcios „uiți de Oscar, care trebuie să-ți descifreze dorințele din stele”.

„Îmi pare rău, Oscar, chiar am uitat. Nu credeam că stelele sunt atât de periculoase”.

„De ce?”, îl repezi Oscar. „Credeai că un asteroid fierbinte, aflat la milioane de mile depărtare, vizibil de pe pământ, o să coboare la mine şi o să mă sărute pe obraz? Mă rog, nu mai contează. Ce mi-ai adus? A, grozav, un borcan cu Jinny Joes. Asta îmi lipsea după o minge de foc, strigă el tare, către colivie „ceva care să aibă puțin respect”.

În replică mingea de foc sări furioasă.

M-am îndepărtat de colivie. „Ce dorință purta?” îmi venea greu să cred că această minge strălucitoare de lumină ar fi putut fi de ajutor pentru cineva.

„E amuzant că mă întrebi asta”, spuse Oscar, nepărând însă deloc amuzat. „Aceasta stea avea dorința să mă urmărească prin laborator”.

„Era a lui Tommy?”, zisei, încercând să nu râd.

„Cred că da”, spuse el supărat. „Dar nu pot să-l acuz, pentru că e de acum douăzeci de ani, când Tommy nu prea ştia mare lucru şi de abia începuse la noi”.

„Acum douăzeci de ani?”, am întrebat surprins.

„I-a luat mult să ajungă aici”, explică Oscar, deschizând capacul şi luând o Jinny Joe cu ajutorul unui instrument ciudat. „În definitiv, e la milioane de ani lumină. Cred că douăzeci de ani e un timp bun”.

L-am lăsat pe Oscar studiind Jinny Joes şi am găsit drumul spre garderobă. Acolo era Olivia, căreia i se luau măsurile.

„Bună, Ivan”, spuse ea surprinsă.

„Bună, Olivia, ce faci?”, am întrebat-o privind-o pe femeia care-i măsura talia mică.

„Îmi iau măsurile pentru o rochie, Ivan. Biata doamnă Cromwell s-a prăpădit noaptea trecută”, spuse ea tristă, „înmormântarea e mâine. Am fost la atâtea

înmormântări, încât singura mea rochie neagră s-a uzat”.

„Îmi pare rău să aud asta”, spusei, ştiam cât de ataşată fusese Olivia de doamna Cromwell.

„Mulțumesc, Ivan, dar trebuie să merg mai departe. Azi dimineață la azilul de bătrâni a venit o doamnă care are nevoie de ajutorul meu, aşa că acum trebuie să mă concentrez asupra ei”.

Am dat din cap, aprobator.

„Şi ce te aduce aici?”

„Noua mea prietenă, Elizabeth este femeie. Şi îmi remarcă hainele”.

Olivia chicoti.

„Vrei un tricou de altă culoare?”, întrebă femeia care lua măsurile. Scoase un tricou roşu dintr-un sertar.

„Ăă, nu”. Îmi mutam greutatea de pe un picior pe celălalt şi priveam în jur la rafturile care mergeau din tavan până la podea. Fiecare dintre ele avea un nume şi am văzut numele Calendulei lângă un şir de rochii drăguțe. „Căutam ceva mult mai... elegant”.

Olivia ridică o sprânceană. „Atunci trebuie să ți se ia măsuri pentru un costum, Ivan”.

Am căzut de acord să-mi facă un costum negru care să se asorteze cu o cămaşă şi o cravată albastră, culoarea mea preferată.

„Altceva, sau asta e tot?”, mă întrebă Olivia, făcându-mi din ochi.

„De fapt”, mi-am coborât eu vocea şi am privit în jur ca să mă asigur că nu ne auzea cealaltă femeie. Olivia îşi apropie capul de al meu.

„Mă întrebam dacă ai putea să mă înveți pasul de step irlandez.”

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Elizabeth privea țintă la cei câțiva pereți, murdari, cu tencuiala udă şi neregulată. Se simțea depăşită. Pereții aceştia nu-i spuneau nimic. Era ora nouă dimineața pe şantier, unde forfoteau deja oameni cu căşti de protecție, salopete, cămăşi în carouri şi cizme cu tălpi groase. Parcă erau o armată de furnici, care mergea de colo-colo, cărând în spate tot felul de materiale. În hotelul gol, chiotele, râsetele, cântecele şi fluierăturile aveau ecou în construcția de ciment din vârful dealului, care trebuia să fie umplută de ideile din mintea lui Elizabeth. Zgomotele lor răsunau pe holuri ca tunetele, ajungând până la ceea ce trebuia să fie camera de joacă a copiilor.

Acum nu erau decât o textură palidă, dar în câteva săptămâni acolo urmau să zburde copii, în timp ce afară ar fi trebuit să fie o oază de linişte. Poate ar fi trebuit să facă pereți izolați fonic. Habar nu avea cum ar fi putut aceşti pereți să aducă un zâmbet pe fețele copiilor, care ar fi păşit acolo, nervoşi şi supărați că fuseseră luați de lângă părinții lor. Elizabeth se pricepea la şezlonguri, ecrane de plasmă, pardoseli de marmură şi lemn de orice fel. Putea să facă nişte camere şic, funky, sofisticate, pline de splendoare şi grandoare. Dar niciunul dintre aceste lucruri n-ar fi încântat un copil, iar ea ştia că poate mai mult decât să pună câteva jucării de asamblat, jocuri de puzzles şi fotolii în formă

de pară.

Ştia că ar fi putut angaja pe cineva specializat în pictura murală, să-i pună pe zugravi la treabă sau să-i ceară ajutorul lui Poppy, dar lui Elizabeth îi plăcea să facă totul cu mâinile ei. Îi plăcea să se piardă în munca ei şi nu voia să fie nevoită să ceară ajutor. Să dea altcuiva pensula ar fi însemnat să se considere învinsă.

Alinie pe jos zece tuburi de vopsea, deschise capacele şi puse pensulele alături. Puse o foaie albă pe jos şi, asigurându-se că pantalonii de blue-jeans pe care-i purta doar ca îmbrăcăminte de lucru nu vor atinge podeaua murdară, se aşeză turceşte în mijlocul camerei, privind pereții. Dar nu se gândea decât la faptul că nu se putea gândi la altceva în afară de Saoirse. Saoirse, care era în mintea ei zi de zi, în fiecare clipă.

Mai târziu se întrebă cât stătuse acolo. Îşi amintea vag de constructorii care intrau şi ieşeau din cameră, adunându-şi uneltele, privind-o nedumeriți, cum se uita la pereții goi. Avea sentimentul că trecea prin blocajul pe care îl au scriitorii, în versiunea de designer interior. Nu-i veneau idei pentru nicio pictură şi, aşa cum cerneala se usca în stilou culoarea nu ieşea din pensulă. Capul îi era plin cu... nimic. Era ca şi cum gândurile i s-ar fi reflectat în peretele tern de ipsos, care probabil se gândea la acelaşi lucru ca şi ea.

Simți prezența cuiva în spatele ei şi se întoarse. Benjamin stătea în pragul uşii.

„Îmi pare rău, ar fi trebuit să bat dar”, el ridică mâinile „nu e nicio uşă”.

Elizabeth îl întâmpină cu un zâmbet strâmb.

„Îmi admirai capodopera?”

„Tu ai făcut asta?” Ea întoarse fața spre perete.

„Cred că e cea mai bună lucrare a mea”, replică el şi amândoi îl priviră în tăcere.

Elizabeth oftă. „Mie nu-mi spune nimic”.

„A!” El făcu un pas în cameră. „Nici idee n-ai cât de greu este să creezi o capodoperă care să nu-ți spună

nimic. Întotdeauna se găseşte cineva care să interpreteze într-un fel, dar pentru asta...”, dădu el din umeri, „nimic. Nicio interpretare”.

„Pesemne că sunteți un adevărat geniu, domnule West”.

„Benjamin”, clipi el din ochi. „Îți spun întruna, te rog să-mi spui Benjamin; altfel parcă aş auzi-o pe profesoara de matematică”.

„Dar şi tu îmi spui domnişoară Egan”.

Apucă să-i vadă colțurile buzelor ridicându-se a zâmbet, înainte ca ea să se întoarcă spre perete.

„Crezi că există vreo şansă ca puştilor să le placă în camera asta aşa cum e acum?” întrebă ea plină de speranță.

„Hmm”, gândi Benjamin cu voce tare, „cuiele care ies afară din şipci vor fi foarte amuzante pentru ei. Nu ştiu”, recunoscu el. „Nu întrebi pe cine trebuie despre copii. Pentru mine sunt ca de pe o altă planetă. Nu avem chiar o relație strânsă.

„Nici eu”, murmură Elizabeth vinovată, gândindu-se la incapacitatea ei de a relaționa cu Luke, aşa cum făcea Edith. Deşi după ce-l cunoscuse pe Ivan petrecuse din ce în ce mai mult timp cu Luke. Iar dimineața aceea în câmp cu Ivan şi cu Luke fusese chiar o piatră de hotar pentru ea, totuşi când era singură cu Luke nu se simțea chiar în largul ei. Ivan era cel care elibera copilul din ea.

Benjamin se aşeză pe vine, punând o mână pe pardoseala murdară, pentru a se sprijini. „Ei, asta nu pot să cred nici măcar o clipă. Ai un fiu, nu-i aşa?”

„A, nu, nu am...”, începu ea, apoi se opri. „Este nepotul meu. L-am adoptat, dar ultimul lucru din lume ar fi să înțeleg copiii”. Astăzi parcă nu putea să-şi țină gura. Îi era dor de Elizabeth, cea cu care puteai vorbi fără să afli nici cea mai mică parte din ea, dar se părea că, de curând, porțile inimii ei se deschiseseră, şi dădea drumul unor lucruri aproape fără voia ei.

„Bine, dar se părea că ştiai ce voia să facă duminică

dimineața”, spuse Benjamin încet, privind-o altfel. „Eram cu maşina când alergați pe câmp”.

Elizabeth dădu ochii peste cap şi pielea ei măslinie se înroşi. „Se pare că tu şi tot restul oraşului. Dar a fost ideea lui Ivan”, adăugă ea imediat.

Benjamin râse. „După tine Ivan are toate meritele?” Elizabeth se gândi la asta, dar Benjamin nu aşteptă răspunsul. „Cred că, în cazul ăsta, trebuie doar să stai aici, aşa cum faci acum şi să te pui în locul copiilor. Foloseşte-ți imaginația aceea nestăvilită a ta. Dacă ai fi copil, ce ai vrea să faci în camera asta?”

„Altceva decât să mă fac mare mai repede?” Benjamin se ridică în picioare.

„Şi cât timp mai ai de gând să stai în Baile na gCroithe?”, întrebă iute Elizabeth. Se gândea că, cu cât va sta mai mult, cu atât va putea amâna gândul de a recunoaşte că, pentru prima dată în viața ei, habar nu avea cum să amenajeze o cameră.

Benjamin simțind nevoia ei de a face conversație se aşeză pe podeaua murdară, iar Elizabeth încercă să ignore gândul că milioane de căpuşe din praf se târau pe lângă el.

„Aş vrea să plec imediat ce ultimul strat de vopsea a fost dat pe pereți şi ultimul cui a fost bătut”.

„E clar că te-ai îndrăgostit lulea de locul ăsta”, spuse sarcastică Elizabeth. „Nu te impresionează uluitoarea panoramă din Kerry?”

„Ba da, priveliştea e minunată, dar am deja şase luni de când admir peisajul, iar acum m-aş mulțumi dacă aş avea o cafea bună, mai mult de un magazin de unde să-mi cumpăr ceva de îmbrăcat şi m-aş putea plimba zece minute fără ca toată lumea să se uite la mine de parcă aş fi scăpat de la circ”.

Elizabeth izbucni în râs.

Benjamin ridică brațele. „Nu vreau să fiu ofensiv – Irlanda e fantastică – dar nu sunt un fan al oraşelor mici”.

„Nici eu…” Zâmbetul lui Elizabeth se stinse la gândul acesta. „Şi atunci de unde eşti de fel?”

„New York”.

Elizabeth clătină din cap. „Ăsta nu e accent new-yorkez”.

„Nu, m-ai prins; vin dintr-un loc numit Haxtun în Colorado, de care sunt sigur că ai auzit. Este binecunoscut pentru o grămadă de lucruri”.

„Cum ar fi?”

El ridică sprâncenele. „Absolut nimic. E un mic orăşel, într-o vale prăfuită, cu fermieri şi o populație de o mie de locuitori”.

„Nu ți-a plăcut acolo?”

„Nu mi-a plăcut”, spuse el hotărât. „S-ar zice că sufăr de claustrofobie”, adăugă el zâmbind.

„Ştiu cum te simți”, încuviință Elizabeth. „Din ce spui e ca pe aici”.

„Da, seamănă un pic”. Benjamin privi pe fereastră afară. Se relaxă. „Toată lumea îți face din mână când mergi. Habar n-au cine eşti, dar îți fac din mână”.

Elizabeth nu realizase asta până acum. Şi-l imagină pe tatăl ei pe câmp, cu pălăria pe cap, care-i acoperea fața, ridicând brațul în formă de L când trecea vreo maşină.

„Îți fac din mână pe câmp şi pe stradă”, continuă Benjamin, „fermieri, doamne în vârstă, copii, adolescenți, nou născuți şi criminali în serie. Şi am studiat asta până am devenit expert”. Îi făcu semn cu ochiul. „Până şi la volan, faci semn cu degetul, ridici arătătorul când te afli în trecere. Măi să fie, dacă nu eşti atent ajungi să faci din mână şi la vaci”.

„Iar vacile ți-ar răspunde la salut”.

Benjamin râse cu poftă. „Te-ai gândit vreodată să pleci?”

„Am făcut mai mult decât să mă gândesc”. Zâmbetul ei se stinse. „Am fost şi eu la New York, dar am obligații aici”, spuse ea repede, privind într-o parte.

„Nepotul, nu-i aşa?"
„Da", spuse ea încet.
„E şi o parte bună când pleci dintr-un oraş mic. Când pleci, tuturor le e dor de tine. Toți observă că ai plecat".
Privirile li se întâlniră. „Cred că ai dreptate", spuse ea. „E ironic totuşi că amândoi ne mutasem într-un oraş mare, unde eram înconjurați de mai mulți oameni şi mai multe clădiri decât văzusem vreodată, aşa că ne simțeam şi mai izolați".
„Uf". Benjamin o privea, fără să clipească. Ea ştia că nu o priveşte pe ea; era pierdut în lumea lui. Şi pentru o clipă chiar păru pierdut. „Mă rog", ieşi el din transă, „mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, domnişoară Egan".
Ea îi zâmbi.
„Acum plec ca să te las să te mai uiți la pereți". Se opri şi se întoarse de la uşă. „Apropo", iar ea simți cum i se întoarce stomacul, „fără a risca să te fac să te simți stânjenită, vreau să spun în cel mai inocent mod posibil, poate ai vrea să ne întâlnim odată în afara serviciului? Mi-ar plăcea să discut cu cineva care gândeşte la fel ca mine".
„Sigur". Îi plăcuse invitația lui spontană. Fără să-şi pună speranțe.
„Poate ştii şi un loc bun unde am putea merge. Acum şase luni, când de abia sosisem, am făcut greşeala să-l întreb pe Joe unde e cel mai apropiat sushi bar. A trebuit să-i explic că era peşte proaspăt, iar el mi-a indicat un lac, la o oră de mers cu maşina şi mi-a spus să întreb de Tom".
Elizabeth izbucni în râs, iar sunetul, care îi era tot mai familiar zilele acelea, făcu ecou în cameră. „E fratele lui, care e pescar".
„Pe curând".
Camera era din nou goală, iar Elizabeth întâmpina aceeaşi dilemă. Se gândi la ce-i spusese Benjamin, să-şi folosească imaginația şi să se pună în locul unui copil, închise ochii şi îşi imagină zgomot de copii care țipau,

râdeau, plângeau şi se băteau. Zornăitul jucăriilor, picioruşe dupăind pe holuri, sunetul corpurilor în cădere urmat de o clipă de tăcere apoi plânsete. Îşi imagină că este un copil singur într-o cameră, fără să cunoască pe nimeni şi deodată realiză ce ar fi dorit.

Un prieten.

Deschise ochii şi zări o carte de vizită pe jos, lângă ea, deşi camera era tot goală şi nemişcată. Probabil cineva se furişase când avea ochii închişi şi o lăsase acolo. Luă cartea de vizită, care avea o amprentă neagră pe spate. Nici măcar nu trebuia să o citească ca să-şi dea seama că era noua carte de vizită a lui Benjamin.

Poate că sugestia cu imaginația dăduse roade. Se părea că-şi făcuse un prieten în camera de joacă.

Strecurând cartea de vizită în buzunarul din spate uită de Benjamin şi continuă să privească pereții albi.

Nu. Tot nimic.

DOUĂZECI ŞI OPT

Elizabeth stătea la masa de sticlă din bucătăria fără de pată, înconjurată de blaturi de lucru strălucitoare din granit, dulapuri din nuc lustruite şi gresie sclipitoare. O apucase o frenezie a curățeniei, dar încă nu avea mintea limpede. De fiecare dată când suna telefonul sărea de la locul ei, crezând că era Saoirse, dar era doar Edith care se interesa de Luke. Elizabeth nu primise nicio veste de la sora ei, tatăl ei stătea tot în fostul ei dormitor aşteptând-o pe mama lor; stătea, mânca şi dormea în acelaşi scaun de două săptămâni. Nu voia să vorbească cu Elizabeth, nu o lăsa să intre, ținând-o la uşa de la intrare, aşa că ea angajase o femeie care să treacă pe la el zilnic, să-i gătească şi să-i facă de mâncare. Uneori o lăsa să intre, alteori nu. Tânărul care lucrase cu tatăl ei la fermă îi preluase toate treburile. Acest lucru o costa pe Elizabeth, bani pe care nu şi-i permitea, dar nu avea încotro. Nu putea să-i ajute pe ceilalți doi membri ai familiei ei dacă aceştia nu voiau să fie ajutați. Şi, pentru prima dată, se întrebă dacă, până la urmă, avea ceva în comun cu ei.

Trăiseră laolaltă – fetele crescuseră împreună – dar separat, deşi stăteau în acelaşi oraş. Nu prea comunicau una cu cealaltă dar când cineva pleca... atunci conta. Erau legate de o frânghie veche şi fragilă, care sfârşise prin a fi obiectul unei lupte continue.

Elizabeth nu avea curajul să-i spună lui Luke ce se

petrecea şi, desigur, el simţea că e ceva. Ivan avea dreptate, copiii au un al şaselea simţ pentru lucrurile astea, dar Luke era un copil aşa de bun, încât imediat ce simţea tristeţea lui Elizabeth se retrăgea în camera de joacă. Apoi îl auzea cum se joacă cu blocuri de construit. Nu avea puterea să-i spună altceva decât să se spele pe mâini, să nu vorbească urât şi să se răstească la el ca să nu-şi mai târşâie picioarele.

Nu era în stare să-l ia în braţe, buzele ei nu puteau pronunţa cuvintele „te iubesc”, dar, în felul ei încerca să-l facă să se simtă dorit şi în siguranţă. Deşi ştia ce şi-ar fi dorit el cu adevărat. Fusese şi ea în situaţia lui, ştia ce înseamnă să fii îmbrăţişat, alintat, sărutat pe frunte şi legănat. Să ai sentimentul că eşti în siguranţă măcar câteva minute, să ştii că e cineva acolo care are grijă de tine şi că nu eşti de capul tău, că nu-ţi trăieşti viaţa doar în imaginaţia ta.

Ivan îi oferise câteva astfel de momente în ultimele câteva săptămâni. O sărutase pe frunte şi o legănase ca să adoarmă, şi adormise fără a se mai simţi singură, fără a se mai simţi nevoia să se uite pe fereastră în căutarea altcuiva. Ivan, tandrul Ivan era învăluit în mister. Ea nu mai cunoscuse pe cineva în stare să o ajute să realizeze exact cine era, să o ajute să se pună pe picioare, dar era şocată de ironia faptului că acest om care vorbea pe un ton glumeţ despre invizibilitate, chiar purta o mantie care-l făcea invizibil. Îi indica lui Elizabeth o hartă, îi arăta drumul, deşi nu ştia nici el spre ce se îndreaptă, de unde vine, *cine* este. Îi plăcea să vorbească despre problemele ei, o făcea să se simtă mai bine, o ajuta să le rezolve, dar nu vorbea niciodată despre problemele lui. Era ca şi cum ea îl distrăgea şi se întreba ce se va întâmpla când distracţia va lua sfârşit şi el se va trezi din nou la realitate.

Elizabeth avea sentimentul că timpul petrecut împreună era valoros, ca şi cum ar fi trebuit să preţuiască fiecare clipă de parcă ar fi fost ultima. Ivan

era prea bun ca să fie adevărat, fiecare clipă alături de el era magică, încât ea presupunea că astea nu puteau dura la infinit. Niciunul dintre sentimentele ei bune nu duraseră; niciunul dintre oamenii care îi luminaseră viața nu reuşise să rămână. Bazându-se pe soarta ei de până atunci, de la *teama* de a nu dori să piardă ceva atât de deosebit, aştepta ziua când el va pleca. Oricine ar fi fost el, o vindeca, o învăța să zâmbească, o învăța să râdă, iar ea se întreba ce ar fi putut să-l învețe ea. Se temea că alături de omul acesta dulce cu ochi blânzi va veni o zi în care el îşi va da seama că ea nu are nimic de oferit. Că ea îl secătuise de toate resursele sale şi că nu mai avea ce să-i ofere.

Aşa se întâmplase cu Mark. Nu putuse să-i ofere mai mult din partea ei fără să dea la o parte grija ei față de familie. Asta ar fi dorit el să facă ea, desigur – să taie firele care o legau de familia ei – dar nu putea face asta, nu voia s-o facă. Saoirse şi tatăl ei ştiau cum să tragă de acele fire, aşa că ea rămânea marioneta lor. În concluzie era singură, crescând un copil pe care nu-l dorise, cu iubirea vieții ei trăind în America, acum bărbat căsătorit şi tatăl unui copil. Nu îl mai văzuse, nici nu mai ştia nimic despre el de cinci ani încoace. Câteva luni după ce Elizabeth se mutase înapoi în Irlanda el o vizitase când venise acasă să-şi vadă familia.

Lunile acelea de început fuseseră cele mai grele. Elizabeth voia să o determine pe Saoirse să-şi crească copilul singură şi oricât de mult protesta Saoirse, susținând că nu-i pasă, Elizabeth nu voia să-şi lase sora să piardă ocazia de a-şi creşte fiul.

Dar tatăl lui Elizabeth nu mai putea îndura; nu mai suporta țipetele copilului toată noaptea, în timp ce Saoirse petrecea pe vreundeva. Elizabeth se gândea că îi aminteau prea mult de anii anteriori, când el stătea cu fiica nou născută, care apoi trecuse în grija fiicei lui de doisprezece ani. Ei bine, asta făcea şi de data asta. O alunga pe Saoirse din casă, forțând-o să se ducă la uşa

lui Elizabeth, cu leagăn cu tot. Ziua când s-a întâmplat asta a fost chiar cea în care Mark se hotărâse să-i facă o vizită lui Elizabeth.

O singură privire la felul în care îşi ducea ea viața acum a fost de ajuns ca să-l piardă pe vecie. La puțin timp după aceea Saoirse dispăru de acasă, lăsându-şi copilul cu Elizabeth. Se gândise să-l dea pe Luke spre adopție, chiar a vrut să-l dea. În fiecare noapte în care nu putuse să doarmă, şi în fiecare zi stresantă îşi jura că o să dea telefon acolo. Dar nu putuse să o facă. Poate era ceva legat de teama ei de a nu renunța. Era obsedată de setea ei de perfecțiune şi nu putuse renunța să o ajute pe Saoirse. De asemenea era o parte din ea care dorea să dovedească că poate creşte un copil, că nu era vina ei că Saoirse devenise astfel. Nu voia să greşească față de Luke. El merita mai mult.

Blestemă şi luă încă una dintre schițele ei, o făcu ghemotoc şi o aruncă înspre coşul de gunoi. Dar ateriză alături de el şi, neputând suporta să vadă un lucru care nu era la locul lui, Elizabeth traversă camera şi îl puse acolo unde îi era locul.

Masa din bucătărie era acoperită cu hârtie, creioane colorate, cărți de copii, personaje de desene animate. Tot ce reuşise să facă era să facă nişte mâzgălituri pe pagină. Nu era suficient pentru o cameră de joacă şi, cu siguranță, nu era lumea cea nouă pe care aspira să o creeze. Ca de obicei, acelaşi lucru se întâmplase ca atunci când se gândea la Ivan: se auzi soneria, iar ea ştia că era el. Se ridică în picioare, îşi aranjă părul, hainele, uitându-se în oglindă. Strângându-şi creioanele colorate şi hârtia, începu să alerge panicată de colo-colo, încercând să se hotărască unde să le ascundă. Le scăpă din mână; înjurând, se aplecă pentru a le ridica. Hârtiile zburară din mână, şi plutiră spre podea ca frunzele în briza toamnei.

Când stătea aplecată, ochii îi căzură pe nişte pantofi de sport roşii, care stăteau încrucişați neglijent la uşă.

Simți că se topeşte şi se îmbujoră la față.

„Bună, Ivan”, spuse ea, evitând să-l privească.

„Bună, Elizabeth. Ai furnici în pantaloni?”, o întrebă el amuzat.

„Ce drăguț din partea lui Luke că ți-a deschis”, spuse Elizabeth sarcastică. „Chiar mă amuză pentru că nu vrea niciodată să facă asta atunci când ar fi nevoie”. Adună foile de hârtie de pe jos şi se ridică în picioare. „Porți roşu”, constată ea, studiindu-i şapca roşie, tricoul şi pantofii de sport roşii.

„Da, aşa e”, o aprobă el. „Să port alte culori este în prezent activitatea mea preferată. Mă face să mă simt mai fericit”.

Elizabeth privi în jos, la costumul ei negru şi rămase pe gânduri.

„Şi ce ai acolo?”, o întrebă el, întrerupându-i şirul gândurilor.

„A, nimic”, murmură Elizabeth, împăturind hârtiile.

„Dă-mi să văd”. El îi luă foile. „Ce avem noi aici? Donald Duck, Mickey Mouse”, răsfoi el paginile, „Winnie-the-Pooh, o maşină de curse – şi asta ce-i?” El răsuci pagina, ca să vadă mai bine.

„Nu e nimic”, se răsti Elizabeth, smulgându-i foaia din mână.

„Nu poți să spui că e nimic – nimic nu arată astfel”. O privi lipsit de expresie.

„Ce faci?” îl întrebă ea după câteva clipe de tăcere.

„Nimic, nu vezi?” El întinse mâinile.

Elizabeth se îndepărtă de el, rostogolind privirile. „Uneori eşti mai rău decât Luke. Mă duc să-mi iau un pahar cu vin, vrei să bei ceva? Bere, vin, coniac?”

„O anac cu etpal, te rog”.

„Aş vrea să nu mai vorbeşti pe dos”, îl repezi ea, dându-i cana de lapte. „Măcar o dată”, îi ceru ea iritată, aruncând foile la coşul de gunoi.

„Nu, aşa fac mereu”, spuse el cam înțepat, privind-o suspicios. „De ce e dulapul încuiat?”

„Ăă...” şovăi ea, „ca Luke să nu aibă acces la alcool”. Nu putea să-i spună că de fapt Saoirse nu trebuia să aibă acces la alcool. Luke era cel care ascundea cheia în camera lui când o auzea pe mama lui venind.

„Aha. Ce faci pe douăzeci şi nouă?” întrebă Ivan, învârtindu-se în scaunul de bar şi privind-o pe Elizabeth care aranja sticlele de vin, cu o expresie concentrată.

„Când e douăzeci şi nouă?” Ea încuie dulăpiorul şi căută în sertar un desfăcător de sticle.

„E sâmbătă”.

Elizabeth se coloră în obraji şi se uită în altă parte, concentrându-se să deschidă sticla de vin. „Sâmbătă ies în oraş”.

„Unde?”

„La un restaurant”.

„Cu cine?”

Se simțea de parcă ar fi fost sub turul întrebărilor lui Luke. „Mă întâlnesc cu Benjamin West”, spuse ea, cu spatele la el. Nu putea să se întoarcă chiar în clipa aceea şi nu înțelegea de ce se simte stânjenită.

„De ce vă întâlniți sâmbătă? Doar nu lucrați sâmbăta”, spuse Ivan.

„Nu e legat de serviciu, Ivan. El nu cunoaşte pe nimeni aici şi ieşim undeva să luăm masa”. Îşi turnă vin într-un pahar de cristal.

„Să luați masa?” întrebă el, fără să-i vină să creadă. „Ieşi în oraş la masă cu Benjamin?” Vocea lui se ridică cu câteva octave.

Elizabeth făcu ochii mari şi se întoarse spre el, cu paharul în mână. „E o problemă?”

„E murdar şi miroase”, afirmă Ivan.

Elizabeth rămase cu gura căscată. Nu ştia ce să răspundă.

„Probabil că mănâncă cu mâinile. Ca un animal”, continuă Ivan, „sau ca un om preistoric, jumătate om, jumătate animal. Probabil vânează...”

„Opreşte-te, Ivan”, spuse Elizabeth râzând.

El se opri.

„De fapt, care e problema ta?” Ridică o sprânceană spre el, luând o înghițitură de vin.

El se opri din învârtitul cu scaunul şi o privi fix. Îl privi şi ea la fel. Îl văzu cum înghite în sec, iar mărul lui Adam îi cobora. Aerul copilăresc dispăruse, acum îl părea un bărbat mare şi puternic. Inima ei îşi spori bătăile. El nu-şi lua ochii de la ea, iar ea nu se putea uita în altă parte, nu se putea mişca.

„Nicio *problemă”.*

„Ivan, dacă vrei să-mi spui ceva, spune-mi”, zise Elizabeth ferm. „Acum ne-am făcut mari”. Făcu un rictus la colțurile gurii când spuse asta.

„Elizabeth, n-ai vrea să ieşim împreună sâmbătă?”

„Ivan, ar fi nepoliticos din partea mea să anulez întâlnirea acum – n-am putea să ieşim altă dată?”

„Nu”, răspunse el pe un ton hotărât, coborând de pe scaun. „Trebuie să fie pe douăzeci şi nouă iulie. Ai să vezi de ce.

„Da nu pot…”

„Poți”, o întrerupse el ferm. O apucă de un cot. „Dacă vrei, poți. Ne vedem la Cobh Cuin sâmbătă seara la ora 10”.

„Cobh Cuin? Şi de ce aşa de târziu?”

„Ai să vezi de ce”, repetă el, înclină şapca şi dispăru la fel de repede cum sosise.

Înainte să părăsesc casa am intrat în camera lui Luke. „Salut, străine”, i-am spus, lăsându-mă să cad în fotoliul în formă de pară.

„Salut, Ivan”, spuse Luke, privind la televizor.

„Ți-a fost dor de mine?”

„Nu”, zâmbi Luke.

„Vrei să ştii unde-am fost?”

„Te-ai pupat cu mătuşa mea”. Luke închise ochii şi țocăni aerul, imitând sărutări, apoi se prăpădi de râs.

Am rămas cu gura căscată. „Ei, de ce spui asta?”

„O *iubeşti”*, râse Luke, continuând să se uite la desene animate.

Am rămas o clipă pe gânduri. „Mai eşti prietenul meu?” „Da”, răspunse Luke, „dar Sam e *cel mai bun* prieten al meu”.

M-am prefăcut rănit în inimă.

Luke îşi luă privirea de la televizor, ațintind asupra mea doi ochi mari albaştri, plini de speranță. „Acum mătuşa mea e cea mai bună prietenă a ta?”

Mi-am chibzuit răspunsul. „Ai vrea să fie?”

Luke încuviință încântat.

„De ce?”

„Acum e mai amuzantă, nu se mai răsteşte la mine atât de des şi mă lasă să colorez în camera albă”.

„Ne-am distrat în ziua aceea cu Jinny Joe, nu-i aşa?” Luke făcu semn din cap că da. „N-am mai văzut-o niciodată râzând aşa de mult”.

„Te îmbrățişează şi se joacă cu tine?”

Luke mă privi de parcă aş fi spus un lucru ridicol, iar eu am oftat, îngrijorat de părticica aceea din mine care se simțea uşurată.

„Ivan?”

„Da, Luke”.

„Îți aminteşti când mi-ai spus că n-ai să fii cu noi tot timpul, că va trebui să pleci ca să mai ajuți şi alți prieteni, aşa că să nu fiu trist?”.

„Da”. Mi-am înghițit nodul din gât. Mi-era groază de ziua aceea.

„Ce se va întâmpla cu tine şi mătuşa Elizabeth când va trebui să pleci?”

Atunci mă îngrijoră partea din centrul pieptului, care mă durea când mă gândeam la lucrul ăsta.

* * *

Am intrat în biroul lui Opal cu mâinile în buzunare, purtând noul meu tricou roşu şi o pereche nouă de

blue-jeans. Astăzi mi se potrivea roşu. Eram furios. Nu-mi plăcuse tonul din vocea lui Opal când mă sunase.

„Ivan”, spuse ea lăsând din mână stiloul cu pană şi ridicându-şi privirea spre mine. Nu mai avea zâmbetul acela luminos cu care mă întâmpina altă dată. Părea obosită, avea pungi sub ochi, iar părul cârlionțat îi încadra fața, nu era strâns ca de obicei.

„Opal”, i-am imitat eu tonul, aşezându-mă picior peste picior în fața ei.

„Ce le spui tu la cursuri studenților despre cum să devii o parte din viața noului tău prieten?”

„Colaborează, nu obstrucționa, sprijină, nu te opune, ajută şi ascultă, nu…”

„Opreşte-te”. Ridică vocea, întrerupându-mi discursul plictisit. „Colaborează, nu obstrucționa, Ivan”. Lăsă aceste cuvinte să plutească în aer. „Ai făcut-o să anuleze rezervarea cu Benjamin West. Şi-ar fi putut face un prieten, Ivan”. Mă privea țintă, cu ochii negri ca de cărbune. Dacă se mai înfuria puțin, ar fi scăpărat scântei.

„Poți să-ți aduc aminte că ultima oară când Elizabeth Egan a făcut o rezervare pentru cineva în alt scop decât cel de afaceri a fost acum cinci ani? *Cinci ani,* Ivan”, sublinie ea. „Poți să-mi spui de ce ai făcut-o să o anuleze?”

„Pentru că tipul e murdar şi miroase”, am râs eu.

„Pentru că tipul e murdar şi miroase”, repetă ea, făcându-mă să mă simt aiurea. „Atunci las-o să descopere singură lucrul ăsta. Nu-ți depăşi atribuțiile Ivan”. Spunând acestea, îşi coborî privirile, continuând să scrie, pana mlădiindu-se în timp ce ea mâzgălea furioasă.

„Ce s-a întâmplat, Opal?” am întrebat-o. „Spune-mi care e problema de fapt”.

Ea privi în sus, cu mânie şi furie în ochi. „Avem o grămadă de treabă, Ivan şi avem nevoie ca tu să lucrezi cât de repede poți şi să mergi mai departe, nu să stai pe

loc şi să strici lucrurile bune pe care le-ai realizat. Asta e problema”.

Uluit de asprimea ei, am părăsit biroul fără o vorbă. N-am crezut-o niciun moment, dar indiferent ce se întâmpla cu viața ei era treaba ei. Şi-ar fi schimbat părerea despre faptul că Elizabeth a anulat cina cu Benjamin dacă ar fi ştiut ce plănuisem pentru data de douăzeci şi nouă.

„A, Ivan”, mă strigă Opal.

M-am oprit din drum şi m-am întors spre ea. Vorbea fără să ridice privirile, scriind în continuare. „Am nevoie să vii aici luni ca să-mi ții locul câteva zile”.

„De ce?”, am întrebat-o neîncrezător.

„Am să lipsesc câteva zile. Am nevoie de tine ca să-mi ții locul”.

Asta nu se mai întâmplase. „Dar acum sunt ocupat, am treabă”.

„Mă bucur să aud că îi spui aşa”, se răsti ea. Apoi oftă, puse stiloul jos şi ridică privirile. Arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. „Sunt sigură că sâmbătă vei avea atâta succes încât nu va mai fi nevoie să fii acolo săptămâna viitoare, Ivan”.

Avea o voce blândă şi vorbise din inimă, aşa că am uitat că eram supărat pe ea şi, pentru prima oară, am realizat că în orice altă situație, i-aş fi dat dreptate.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Ivan aşeză masa făcând ultimele retuşuri, tăie un fir de cerceluş sălbatic şi îl puse într-o mică vază, în centrul mesei. Aprinse o lumânare şi privi flacăra care rezista brizei, ca un câine care se plimba prin grădină, dar era legat cu lanţul. În Cobh Cuin era linişte, după cum îi era şi numele, care se traducea ca golful liniştit, botezat acum câteva sute de ani de nişte localnici şi neatins tot de atunci. Singurul sunet era apa care clipocea încet, plecând şi revenind la ţărm, udând nisipul. Ivan închise ochii, legănat de muzicalitatea lor. O mică barcă legată de chei, se legăna în sus şi în jos pe mare, uneori lovindu-se de chei, şi adăugând o bătaie ca de tobă.

Cerul era albastru şi începuse să se întunece, cu câţiva norişori răzleţi abia conturaţi, rămaşi în urma norilor de acum câteva ore. Stelele străluceau iar Ivan le făcu din ochi; ele ştiau ce va urma. Ivan îl rugase pe bucătarul şef de la cantina serviciului lui să-l ajute în seara asta. El se ocupa şi atunci când se organizau ceaiuri în grădina din spatele casei pentru cei mai buni prieteni, dar de data asta se depăşise pe sine. Crease cel mai sofisticat meniu pe care Ivan şi l-ar fi putut imagina. Ca antreu era *foie gras* pe pâine prăjită, care era tăiată în pătrate mici, urmat de somon irlandez şi sparanghel în sos de usturoi, iar apoi spumă de ciocolată albă cu sos de zmeură la desert. Aromele erau

luate de vântul cald din golf şi treceau pe la nasul lui, gâdilându-i simțurile.

Se juca nervos cu tacâmurile, aşezând ce nu avea nevoie să fie aşezat, îşi strânse nodul de la noua lui cravată de mătase albastră, apoi îl slăbi la loc, descheie nasturele sacoului bleumarin, apoi îl încheie iar. Fusese atât de preocupat toată ziua să aranjeze totul, încât de abia avusese timp să se gândească la sentimentele lui amestecate. Aruncă o privire la ceas, apoi la cerul care se întuneca şi speră că Elizabeth o să apară.

Elizabeth conducea cu atenție pe drumul îngust, de abia putând să zărească ceva în fața ei, în întunecimea drumului de țară. Trecea cu maşina printre flori sălbatice şi tufişuri. Lumina farurilor speria fluturii de noapte, țânțarii şi liliecii, pe măsură ce se apropia de mare. Deodată vălul de cerneală se ridică când ajunse într-un luminiş şi peisajul i se înfățişă în toată splendoarea.

În fața ei se aşterneau mii de mile de mare, lucind ca abanosul în lumina lunii. În golfuleț era o barcă mică legată lângă trepte, nisipul era o catifea mătăsoasă, iar țărmul era scăldat de maree. Dar nu marea îi tăie respirația; ci Ivan, care era pe nisip, îmbrăcat într-un costum nou, elegant, lângă o masă pregătită pentru două persoane, o lumânare pâlpâind în mijloc, aruncând umbre pe fața lui zâmbitoare.

Priveliştea aceea ar fi înduioşat şi pietrele. Era imaginea pe care mama ei i-o sădise în minte, o imagine pe care i-o descrisese în şoapte entuziaste la ureche, cină pe plajă la lumina lunii, de atâtea ori, încât devenise şi visul ei. Şi iată-l pe Ivan, în tabloul pe care Elizabeth şi mama ei îl descriseseră cu atâta însuflețire şi care rămăsese întipărit în mintea lui Elizabeth. Acum înțelegea ce înseamnă să nu ştii dacă să plângi sau să râzi, aşa că, fără jenă, le făcu pe amândouă.

Ivan o aştepta mândru, cu ochii albaştri strălucind în lumina lunii. Îi ignoră lacrimile, sau, mai degrabă, i le

acceptă.

„Draga mea”, se apleca el teatral, „cina la lumina lunii te aşteaptă”.

Ştergându-şi ochii şi zâmbind cu un zâmbet de simțea că ar fi putut lumina întreaga lume, îi întinse mâna şi coborî din maşină.

Ivan trase aer în piept. „Uau, Elizabeth, arăți de milioane”.

„Să port roşu este în prezent activitatea mea preferată”, îl imită ea, luându-l de braț şi lăsându-se condusă la masă.

După ce se tot codise, Elizabeth cumpărase o rochie roşie, care îi accentua silueta zveltă, scoțându-i în evidență curbe pe care nici nu ştia că le avea. O îmbrăcase şi o dezbrăcase de cel puțin cinci ori înainte să plece de acasă, simțindu-se prea expusă într-o asemenea culoare stridentă. Pentru a nu se simți ca un semafor, adusese un şal negru, ca să-şi acopere umerii.

Fața de masă albă cu motive irlandeze fâlfâia în briza caldă şi uşoară, iar părul lui Elizabeth îi gâdila obrajii. Nisipul era răcoros şi moale sub paşii ei, ca un covor pufos, iar în golf erau protejați de vânt. Ivan trase scaunul, iar ea luă loc. Apoi se întinse după şervet, care fusese legat cu o tulpină de cerceluş şi îl aşeză pe genunchi.

„Ivan, e minunat, mulțumesc”, şopti ea, nefiind în stare să ridice vocea peste clipocitul apei de la țărm.

„Eu îți mulțumesc că ai venit”, zâmbi el, turnându-i un pahar de vin roşu. „La antreu avem *foie gras”*. El scoase două farfurii acoperite de o folie argintie. „Sper că-ți place”, zise el, încruntându-se uşor.

„La nebunie”, zâmbi Elizabeth.

„Tii”. Muşchii feței i se relaxară. „Dar nu prea ştiu ce este”, zise el, examinându-şi farfuria îndeaproape.

„E ficat de gâscă, Ivan”, râse Elizabeth, ungând cu unt o felie de pâine prăjită. „De ce ai ales golfulețul ăsta?” întrebă ea, acoperindu-şi umerii cu şalul, căci

briza începea să fie rece.

„Pentru că e liniştit şi e un loc perfect, departe de luminile oraşului”, explică el.

Elizabeth se gândi că ar fi mai bine să nu pună alte întrebări, ştiind că Ivan avea ciudăţeniile lui.

După cină Ivan se întoarse spre Elizabeth, care ţinea mâinile în jurul paharului de vin, privind melancolică marea. „Elizabeth”, spuse el blând, „vrei să stai cu mine pe nisip?”

Inima lui Elizabeth începu să bată mai repede. „Da”, spuse cu o voce răguşită. Se gândea că nu era un mod mai bun de a încheia seara alături de el. Tânjea să-l atingă, să o ţină în braţe. Elizabeth se apropie de mal şi se aşeză pe nisipul rece. Simţi că Ivan o bate pe umăr.

„Va trebui să te laşi pe spate, altfel nu se poate”, spuse el cu voce tare, privind-o.

Elizabeth rămase cu gura căscată. „Poftim?” îşi înfăşură şalul protector în jurul umerilor.

„Fără să te laşi pe spate, nu se poate”, repetă el, punându-şi mâinile în şold. „Uite, aşa”. Se aşeză alături de ea şi se întinse pe nisip. „Trebuie să stai întinsă pe spate, Elizabeth. Aşa e cel mai bine”.

„Chiar aşa?” spuse Elizabeth ţeapănă şi se chinui să se ridice în picioare. „Toate astea”, făcu ea un gest circular, „doar ca să stau întinsă pe spate, aşa cum ai spus atât de inspirat?”, întrebă ea, rănită.

Ivan o privea ţintă, de jos, de pe nisip, cu ochii mari şi o faţă uluită. „Păi...” se fâstâci el, încercând să se gândească la un răspuns „de fapt, da”, spuse cu o voce slabă. „Ştii, când se ajunge la punctul culminant e mai bine să stai întinsă pe spate”, îngăimă el.

„Ha!”, făcu Elizabeth şi, punându-şi pantofii, se luptă să ajungă prin nisip la maşină.

„Elizabeth, priveşte!”, strigă entuziasmat Ivan. „E punctul culminant! Uite!”

„Ah”, mormăi Elizabeth, căţărându-se pe mica dună de nisip până la maşina ei. „Eşti de-a dreptul

dezgustător!”

„Nu e dezgustător!”, spuse Ivan panicat.

„Aşa spun toți”, mormăi Elizabeth, bâjbâind prin poşetă după cheile maşinii. Pentru că nu vedea nimic din cauza întunericului o aplecă spre lumina lunii şi când ridică privirile, rămase cu gura căscată. Deasupra, pe cerul fără nori, era o activitate febrilă. Stelele străluceau mai puternic decât înainte, iar unele săgetau cerul.

Ivan stătea pe spate, privind cerul nopții.

„O”, spuse Elizabeth încet, simțindu-se neliniştită, bucuroasă că întunericul îi ascundea obrajii, care căpătaseră culoarea rochiei. Se împotmoli în duna de nisip, îşi scoase pantofii, îşi afundă picioarele în nisip şi se apropie de Ivan. „E minunat”, şopti ea.

„Ar fi şi mai minunat dacă ai sta întinsă pe spate, după cum ți-am spus”, pufni Ivan, încrucişându-şi mâinile peste piept, privind cerul.

Elizabeth puse palma la gură, încercând să-şi acopere râsul.

„Nu ştiu de ce râzi. Nimeni nu te-a acuzat că eşti dezgustătoare”, spuse el făcând pe grozavul.

„Credeam că vorbeşti de altceva”, chicoti Elizabeth, stând pe nisip alături de el.

„Păi de ce altceva ți-aş fi cerut să stai pe spate?”, întrebă Ivan, pe un ton neutru, apoi se întoarse spre ea, vocea urcându-i cu câteva octave, privind-o batjocoritor. „Aaa”, glăsui el.

„Ține-ți gura”, spuse Elizabeth aspru, lovindu-l cu poşeta, dar zâmbind. „A, ia te uită”, spuse, la vederea unei stele căzătoare, „mă întreb ce se petrece acolo sus, în noaptea asta”.

„Sunt delta aquaride”, spuse Ivan, de parcă asta ar fi explicat totul. Tăcerea lui Elizabeth îl făcu să continue. „Sunt meteoriți care vin din constelația Vărsătorului. Datele normale sunt între cincisprezece iulie până la douăzeci august, dar ating punctul culminant pe

douăzeci şi nouă iulie. De aceea am vrut să ieşim în seara asta, departe de luminile oraşului”. Se întoarse să o privească. „Aşa că da, toate astea au fost ca să te dau pe spate”.

Se priviră pe îndelete, în tăcere, până ce intensificarea acțiunii de deasupra îi distrase atenția.

„Vrei să-ți pui o dorință?”, o întrebă Ivan.

„Nu”, răspunse încet Elizabeth, „încă mai aştept să se împlinească dorința de la Jinny Joe”.

„A, nu-ți face griji pentru aceea”, spuse serios Ivan. „Doar că durează ceva timp până se procesează. Nu mai ai mult de aşteptat”.

Elizabeth râse, privind cu speranță cerul.

Câteva minute mai târziu, simțind că se va gândi la sora ei, Ivan întrebă: „Ai vreo veste de la Saoirse?”

Elizabeth dădu din cap că nu.

„O să vină acasă”, spuse Ivan încrezător.

„Da, dar în ce stare?”, spuse Elizabeth nesigură. „Cum de reuşesc alte familii să fie unite? Şi chiar dacă au probleme, cum reuşesc să le ascundă de restul oamenilor din vecini?” întrebă ea nedumerită, gândindu-se la toate şuşotelile pe care le auzise în ultimele câteva zile despre comportamentul tatălui ei şi dispariția surorii sale. „Care e secretul lor?”

„Vezi roiul acela de stele?” întrebă Ivan, arătând în sus.

Elizabeth se uită în direcția mâinii lui, jenată că îl plictisise cu vorbăria despre familia ei, într-o asemenea măsură încât el schimbase subiectul. Ea dădu din cap că da.

„Cei mai mulți meteori provin dintr-o ploaie de meteori şi sunt paraleli unii cu ceilalți. Ei par să provină din acelaşi punct din cer numit radiant şi călătoresc în toate direcțiile din acest punct”.

„A, înțeleg”, spuse Elizabeth.

„Nu, nu înțelegi”. Ivan se întoarse cu fața către ea. „Stelele sunt ca oamenii, Elizabeth. Doar pentru că *par*

să provină din acelaşi punct, nu înseamnă că aşa e. Este o iluzie de perspectivă creată de distanță”. Şi, ca şi cum Elizabeth n-ar fi înțeles sensul, adăugă: „Nu toate familiile reuşesc să rămână unite, Elizabeth. Toată lumea se mişcă în direcții diferite. Faptul că toți provenim din acelaşi punct este o concepție greşită; să călătoreşti în direcții diferite este chiar felul de a fi al fiecărei ființe şi lucru”.

Elizabeth întoarse capul ca să privească cerul încă o dată, încercând să vadă dacă ceea ce spusese el era adevărat. „Mă rog, pe mine ar fi putut să mă păcălească”, spuse ea încet, privind cum apăreau altele în fiecare secundă.

Tremură şi îşi strânse şalul pe lângă corp; nisipul devenea mai rece cu fiecare oră.

„Ți-e frig?”, întrebă Ivan îngrijorat.

„Un pic”, recunoscu ea.

„Bun, păi noaptea nu s-a terminat”, zise el, sărind în picioare. „E timpul să ne încălzim. Pot să împrumut cheile de la maşina ta?”

„Doar dacă intenționezi să o conduci”, glumi ea, înmânându-i-le.

El scoase ceva de sub masă şi se îndreptă spre maşină. Câteva clipe mai târziu muzica plutea prin uşa deschisă a maşinii.

Ivan începu să danseze.

Elizabeth chicoti nervos. „Ivan, ce faci?”

„Dansez”, spuse el ofensat.

„Ce dans e ăsta?” El îi întinse mâna şi ea se lăsă ridicată în picioare.

„E pas de step irlandez”, spuse Ivan, dansând expert în cercuri pe nisip. „Se mai numeşte şi dansul nisipului, dacă vrei să ştii, ceea ce înseamnă că mama ta nu a fost sărită dacă a vrut să danseze pe nisip până la urmă!” Elizabeth duse mâna la gură, ochii i se umplură de lacrimi de fericire când realiză că mai îndeplinea un vis din activitățile pe care mama ei intenționase să le facă

împreună.

„De ce îndeplineşti toate visele mamei mele?” întrebă ea, studiindu-l în căutarea unor răspunsuri.

„Ca să nu pleci, aşa cum a făcut ea, în căutarea lor”, răspunse el, luând-o de mână. „Hai, dansează cu mine!”

„Dar nu ştiu cum!”

„Ia-te după mine”. Se întoarse cu spatele şi dansă, mişcându-şi şoldurile exagerat.

Ridicându-şi rochia deasupra genunchilor, Elizabeth lăsă la o parte prudența şi dansă pe nisip, râzând până ce o durea burta şi i se tăie respirația.

„O, mă faci să râd atât de mult, Ivan”, spuse ea dintr-o suflare, lăsându-se să cadă pe nisip mai târziu.

„Îmi fac doar datoria”, spuse el cu o strâmbătură. Imediat ce spuse aceste cuvinte zâmbetul lui se stinse, iar Elizabeth sesiză o umbră de tristețe în ochii lui albaştri.

TREIZECI

Elizabeth lăsă rochia roşie să-i alunece la picioare, până la glezne, apoi păşi peste ea. Se îmbrăcă într-un halat moale, îşi strânse părul şi se cocoță în pat, cu o ceaşcă de cafea în mână. Ar fi vrut ca în seara asta să fi venit şi Ivan cu ea în pat; în ciuda protestelor ei de mai devreme ar fi vrut ca el să o ia în brațe pe nisip, acolo în golfuleț, dar se părea că, cu cât se simțea mai atrasă de el, cu atât el se retrăgea mai mult.

După ce au privit dansul stelelor pe cer, apoi au dansat pe nisip, în timp ce mergeau către casă, Ivan se retrăsese în el. O rugase să îl lase undeva în micuțul orăşel, de unde ar fi putut să ajungă acasă, oriunde ar fi fost acel loc. Nu o dusese acolo, nici nu o prezentase familiei sau prietenilor. Pe Elizabeth nu o interesase până acum să fie prezentată celor care făceau parte din viața partenerilor ei. Simțea că, atât timp cât se bucura de compania lor, nu avea importanță dacă îi plăcea sau nu compania celor din jurul lui. Dar alături de Ivan simțea nevoia să vadă şi o altă latură a lui. Avea nevoie să fie martoră la relația lui cu alți oameni, ca el să devină pentru ea un caracter tridimensional. Acesta era motivul disputei pe care îl avusese Elizabeth cu foştii parteneri, iar acum înțelegea ce căutau ei de fapt. Elizabeth îl urmărise pe Ivan în oglinda retrovizoare în timp ce se îndepărta; era curioasă să afle în ce direcție o ia. El privise la stânga şi la dreapta străzile care erau

pustii la ora aceea târzie din noapte şi se îndreptase spre stânga, în direcția munților şi hotelului. După câțiva paşi se opri, se întoarse şi se îndreptă în direcția opusă. Traversă drumul şi se îndreptă încrezător spre Killamey, apoi se opri brusc, încrucişă brațele la piept şi se aşeză pe pervazul ferestrei de la măcelărie.

Elizabeth credea că el nu mai ştia unde e casa lui sau, dacă ştia, uitase cum să ajungă acolo. Ştia cum se simte.

Luni dimineața, Ivan stătea pe hol lângă biroul lui Opal chicotind la auzul lui Oscar, care bătea câmpii de aproape zece minute. Era atât de amuzant să-l asculți, dar trebuia să se grăbească, căci Ivan trebuia să se întâlnească cu Elizabeth la ora 18.00. Mai erau douăzeci de minute. N-o mai văzuse de când admiraseră delta aquaridele, sâmbătă seara, cea mai frumoasă noapte din foarte lunga lui viață. Încercase să se îndepărteze de ea de atunci, încercase să plece din Baile na gCroithe, să se ducă la altcineva care avea nevoie de ajutorul lui, dar nu reuşise. Nu se simțea atras din nicio altă direcție decât cea a lui Elizabeth şi era mai puternică decât toate celelalte pe care le trăise până atunci. De data asta nu-l trăgea doar mintea, ci şi inima.

„Opal,” tonul serios din vocea lui Oscar ajungea până pe hol, „am mare nevoie de personal pentru săptămâna viitoare”.

„Da, Oscar, înțeleg şi am aranjat deja ca Suki să te ajute la laborator”, explica Opal blând, dar ferm. „Acum nu mai pot face altceva pentru tine”.

„Dar nu e suficient”, spumegă el. „Sâmbătă noaptea milioane de oameni s-au uitat la delta aquaride, ştii câte dorințe vor veni de acolo în următoarele câteva săptămâni?” Nu aştepta vreun răspuns, iar Opal oricum nu i-l oferi. „E o procedură periculoasă, Opal şi am nevoie de mai mult ajutor. Suki e foarte eficientă pe partea administrativă, dar nu e calificată pentru analiza dorințelor. Fie îmi dai mai mult personal, fie va trebui să

găseşti un alt analist de dorințe”, pufni el. Acestea fiind zise ieşi ca o furtună din birou, pe lângă Ivan, pe hol în jos bolborosind „După ani întregi de studiu pentru a ajunge meteorolog, uite *ce-am* ajuns să fac!”

„Ivan!”, strigă Opal.

„Cum faci asta?”, întrebă Ivan, intrând în birou, începea să creadă despre ea că vede prin pereți.

Ea îi aruncă o privire scurtă, schiță un zâmbet, iar Ivan o examină rapid. Arăta foarte obosită, cu cearcăne negre în jurul ochilor injectați. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit de săptămâni întregi.

„Ai întârziat”, spuse ea blând. „Trebuia să vii aici de la 9 dimineața”.

„Da?” întrebă Ivan, nedumerit. „Eu trecusem doar ca să-ți pun o întrebare scurtă. Trebuie să fug într-un minut”, adăugă el repede. *Elizabeth, Elizabeth, Elizabeth* îngâna în minte.

„Rămăsese stabilit că astăzi ai să-mi ții locul, ți-aminteşti?” spuse Opal cu hotărâre, ridicându-se de la biroul ei şi ocolindu-l.

„A, nu, nu, nu”, spuse Ivan repede, mergând de-a îndăratelea. „Aş vrea să te ajut Opal, chiar vreau. Să ajut este una dintre activitățile mele preferate, dar acum nu pot. Mi-am făcut planuri cu clienta mea. Nu pot lipsi, ştii şi tu cum e”.

Opal se sprijini de birou, încrucişă brațele şi aplecă capul într-o parte. Clipi, iar ochii obosiți i se închiseră încet, deschizându-i cu greu din nou. „Deci acum e clienta ta, nu-i aşa?” spuse ea epuizată. Astăzi era înconjurată de tonuri închise. Ivan vedea cum acestea emanau din corpul ei.

„Da, e clienta mea”, răspunse el mai puțin convins. „Şi nu pot lipsi în seara asta”.

„Mai devreme sau mai târziu va trebui să-i spui rămas bun, Ivan”.

Spusese lucrul acesta rece, fără menajamente, încât el îngheță. El înghiți în sec şi îşi mută greutatea pe

celălalt picior.

„Ce crezi despre asta?”, îl întrebă, văzând că nu-i adresează niciun cuvânt.

Ivan rămase pe gânduri. Inima i se zbătea în piept, iar el o simțea de parcă i-ar fi ieşit prin gât afară din gură. Ochii i se umplură de lacrimi. „Nu vreau”, spuse el încet.

Opal lăsă încet brațele pe lângă corp. „Poftim?” întrebă ea, cu un ton mai blând.

Ivan se gândi la viața lui fără Elizabeth şi spuse mai tare, un pic mai încrezător. „Nu vreau să-mi iau rămas bun. Vreau să stau mereu alături de ea, Opal. Mă face să mă simt mai fericit decât am fost vreodată în viața mea, iar ea îmi spune că şi ea simte acelaşi lucru pentru mine. Sigur, aş greşi dacă aş lăsa aşa ceva!” El zâmbi larg, amintindu-şi ce simțea când era cu ea.

Fața împietrită a lui Opal se îndulci. „Of, Ivan, ştiam că se va întâmpla asta”. Era milă în vocea ei, iar lui nu-i plăcea asta. Ar fi preferat să o vadă furioasă. „Dar credeam că, dintre toți, tu ai să iei decizia corectă acum ceva timp”.

„Ce decizie?” Ivan se încruntă, la gândul că făcuse o alegere greşită. „Te-am întrebat ce să fac, dar nu mi-ai zis”. Intrase în panică.

„Ar fi trebuit să o părăseşti demult, Ivan”, zise ea tristă, „dar nu puteam să-ți spun să faci asta. Trebuia să-ți dai singur seama”.

„Dar nu puteam s-o părăsesc”. Ivan se aşeză încet pe scaunul din fața biroului ei, în timp ce tristețea şi şocul îi străbăteau corpul. „Dar mă vedea întruna”. Aproape că şoptea. „Nu puteam să o părăsesc decât atunci când înceta să mă vadă”.

„Ai făcut-o să te poată vedea, Ivan”, explică Opal.

„Ba nu”. El se ridică de pe scaun, îndepărtându-se de biroul ei, furios că ea pretindea că relația lor fusese forțată.

„Ai mers după ea, ai urmărit-o zile întregi, ai lăsat să

înflorească mica legătură dintre voi. Ai trăit ceva extraordinar şi ai făcut-o şi pe ea să-şi dea seama de asta”.

„Habar n-ai despre ce vorbeşti”, o repezi el, străbătând cu paşi mari camera. „Nici idee n-ai cum ne simţim fiecare dintre noi”. Se opri din mers, se îndreptă spre ea şi o privi în ochi, cu bărbia ridicată şi capul drept. „Astăzi”, spuse el răspicat „o să-i spun lui Elizabeth Egan că o iubesc şi că vreau să-mi petrec restul zilelor alături de ea. Pot să ajut şi alţi oameni cât timp sunt cu ea”.

Opal îşi duse palmele la gură. „Ivan, nu poţi face asta!”

„M-ai învăţat că nu există nimic pe care să nu-l pot face”, mormăi el printre dinţi.

„Nimeni altcineva n-o să te mai vadă în afară de ea!” exclamă Opal. „Elizabeth nu va înţelege. N-o să meargă”. Era evident tulburată de mărturisirea lui.

„Dacă ce ai spus tu e adevărat şi eu am făcut-o pe Elizabeth să mă vadă, atunci pot face pe oricine altcineva să mă vadă. Elizabeth va înţelege. Mă înţelege cum n-a mai făcut-o nimeni până acum. Ai idee cum mă simt?” Acum era încântat. Înainte fusese doar un gând, dar acum era o posibilitate. Putea face lucrul ăsta să devină realitate. Se uită la ceas: şapte fără zece. Avea zece minute. „Trebuie să plec”, spuse el precipitat. „Trebuie să-i spun că o iubesc”.

Se îndreptă spre ieşire, încrezător şi hotărât.

Deodată Opal rupse tăcerea. „Ştiu cum te simţi, Ivan”.

El se opri, se întoarse şi clătină din cap. „N-ai cum să ştii, Opal, dacă n-ai trecut prin asta. Nici nu-ţi poţi imagina”.

„Ba am trecut”, spuse ea încet, şovăind.

„Ce?” O privi atent, cu ochii îngustaţi.

„Am trecut”, spuse ea, de data asta cu o voce mai puternică, încrucişându-şi braţele la piept. „M-am îndrăgostit de un bărbat care mă înţelegea mai bine

decât mă înțelesese cineva toată viața mea”.

Se lăsă o tăcere, în timp ce Ivan încerca să prindă sensul celor spuse. „Asta înseamnă că mă înțelegi şi mai bine”. El se apropie de ea, evident încântat de această revelație. „Poate pentru tine lucrurile nu s-au terminat cu bine, Opal, dar pentru mine”, zâmbi el larg, „cine ştie?” El aruncă brațele în sus şi ridică din umeri. „Ar putea fi perfect!”

Opal îl privi cu ochi trişti şi obosiți. „Nu”. Ea clătină din cap, iar zâmbetul lui se stinse. „Hai să-ți arăt ceva, Ivan. Vino cu mine astă seară. Uităm de birou”, dădu ea din mână, făcând un gest de respingere. „Vino cu mine ca să-ți dau ultima lecție”. Îl bătu cu afecțiune sub bărbie.

Ivan se uită la ceas. „Dar Eliz...”

„Uită de Elizabeth acum”, spuse ea încet. „Dacă n-o să-mi urmezi sfatul o vei avea pe Elizabeth mâine, în ziua următoare şi tot restul vieții ei. Nu pierzi şi nu câştigi nimic”. Îi întinse mâna.

Cam fără voia lui, Ivan o apucă de mână. Era rece.

TREIZECI ŞI UNU

Elizabeth stătea pe ultima treaptă a scării privind pe fereastră în grădina din fața casei. Ceasul din perete arăta 6.50 p.m. Ivan nu mai întârziase până atunci, aşa că ea nu putea decât spera că totul era bine. Totuşi în clipa aceea mânia ei era mai puternică decât îngrijorarea față de el. Comportamentul lui de sâmbătă seara îi dădea motive să creadă că absența lui se datora mai degrabă temerilor, decât unei trădări. Se gândise la Ivan toată ziua de ieri, la faptul că nu îi cunoscuse prietenii, familia sau colegii de serviciu, lipsa unui contact sexual şi, la miezul nopții când se străduia să adoarmă, realizase ce încercase să ascundă de ea însăşi. Simțea că ştia care era problema: Ivan fie era implicat într-o altă relație, fie nu dorea să se implice într-una.

Chiar dacă avusese vreun sentiment neplăcut de-a lungul timpului, îl ignorase. Era neobişnuit pentru Elizabeth să nu planifice, să nu ştie exact spre ce se îndrepta o relație. Nu se simțea în largul ei cu această mare schimbare. Îi plăcea stabilitatea şi rutina, tot ce-i lipsea lui Ivan. Acum era convinsă că n-ar fi mers niciodată, aşa cum stătea pe scară, aşteptând un spirit liber, aşa cum făcea tatăl ei. În plus, nu discutase niciodată cu Ivan despre temerile ei – de ce?

Deoarece, atunci când era cu el, orice teamă dispărea. El apărea, o lua de mână şi o ducea spre un alt capitol palpitant din viața ei, şi cu toate că uneori ea ezita să

meargă cu el, fiindu-i adesea teamă, *cu* el nu era niciodată nervoasă. Doar în clipe ca cele de acum, când nu era cu el se îndoia de tot.

Se hotărî dintr-odată că se va distanța de el. În seara asta va pune lucrurile la punct o dată pentru totdeauna. Între ei era o diferență ca de la cer la pământ; viața ei era atât de plină de conflicte şi, după câte putea vedea, Ivan alerga atât de departe şi atât de repede doar ca să le evite. Pe măsură ce secundele se scurgeau şi se ajunsese la primele cincizeci de minute de întârziere, se părea cu nu va mai purta discuția aceea cu el. Se aşeză pe scări cu pantalonii ei crem şi cămaşa albă, culori pe care nu le-ar fi purtat înainte, simțindu-se ridicol. Ridicol pentru că îl ascultase, îl crezuse, că nu citise semnele şi, mai grav, pentru că se îndrăgostise de el.

Mânia ei ascundea durerea, dar ultimul lucru pe care îl dorea era să stea acasă singură, permițându-i să iasă la suprafață. Se pricepea la asta.

Ridică receptorul şi formă un număr.

„Benjamin, sunt Elizabeth", spuse ea repede, vorbind înainte ca el să poată da înapoi. „Ai vrea să mergem în seara asta la sushi?"

„Unde suntem?", întrebă Ivan, mergând pe o străduță pietruită din inima oraşului Dublin. Se formaseră bălți în suprafețele neregulate din zonă, care constau mai ales din depozite şi spații industriale. Între ele se afla o singură casă din cărămidă roşie.

„Ce casă ciudată, stă acolo aşa izolată", remarcă Ivan. „Cam singură şi nelalocul ei", concluzionă el.

„Acolo vom merge", spuse Opal. „Proprietarul acestei case n-a vrut să o vândă firmelor din jur. El a rămas aici, iar ele s-au dezvoltat în jurul lui".

Ivan privi căsuța. „Pariez că i-au oferit destul de mult. Probabil şi-ar fi putut cumpăra o vilă la Holywood cu ce i-au oferit ei". El coborî privirile la pantofii lui de sport Converse care călcaseră într-o baltă. „E clar, aleile

pietruite sunt preferatele mele”.

Opal zâmbi şi râse din toată inima. „O, Ivan, e aşa de uşor să te iubească cineva, ştii asta?” Continuă să meargă, fără să aştepte vreun răspuns. Oricum Ivan nu ştia ce avea de gând.

„Ce facem aici?” întrebă el pentru a şaptea oară de când plecaseră de la birou. Traversară strada spre casă, iar Ivan o urmărea pe Opal care privea țintă.

„Aşteptăm”, răspunse calm Opal. „Cât e ceasul?”

Ivan se uită la ceas. „Elizabeth o să se înfurie rău de tot”, oftă el. „E şapte”.

Chiar în clipa aceea, uşa casei din cărămidă se deschise. Un bătrân se aplecă pe uşă afară, sprijininduse de o cârjă. Privi în zare, de parcă cerceta ceva din trecut.

„Vino cu mine”, îi spuse Opal lui Ivan, traversând strada şi intrând în casă.

„Opal”, şopti Ivan, „Nu pot intra aşa în casa unui străin”. Dar Opal dispăruse deja în casă.

Ivan traversă iute drumul şi se opri în pragul uşii. „Ăă, bună ziua, sunt Ivan”. El îi întinse mâna.

Dar bătrânul ținea în continuare mâinile încleştate de uşă; ochii lui umezi priveau drept înainte.

„Bine”, spuse Ivan stânjenit, lăsând mâna în jos. „Atunci o să mă duc după Opal”. Omul nu clipi, iar Ivan intră în casă. Casa mirosea a vechi. Mirosea de parcă acolo ar fi locuit un bătrân, cu mobilă veche şi un ceas cu cuc. În casa tăcută ceasul se auzea cel mai tare. Timpul suna şi mirosea de parcă ar fi fost esența casei, o viață lungă trăită în tic-tac-ul ceasului.

Ivan o găsi pe Opal în camera de zi, privind la fotografiile înrămate, care acopereau toată suprafața camerei.

„Aici e aproape la fel de rău ca la biroul tău”, o ironiză el. „Haide, spune-mi despre ce e vorba”.

Opal se întoarse spre el, zâmbindu-i trist. „Mai devreme ți-am spus că ştiu ce simți”.

„Da”.

„Ți-am spus că ştiu cum e să fii îndrăgostit”.

Ivan dădu din cap că da.

Opal oftă şi îşi împreună mâinile, de parcă s-ar fi susținut ca să-i dea veştile. „Aceasta e casa omului de care m-am îndrăgostit”.

„A”, spuse Ivan încet.

„Vin aici în fiecare zi”, explică ea, privind camera de jur împrejur.

„Dar bătrânul nu se supără că intrăm aşa, nepoftiți?”

Opal schiță un zâmbet. „El e cel de care m-am îndrăgostit, Ivan”.

Ivan rămase cu gura căscată. Uşa de la intrare se închise. Se auziră paşi îndreptându-se spre ei, făcând duşumeaua să scârțâie. „Nu pot să cred!”, şuieră Ivan. „Bătrânul? Dar e antic – cred că are optzeci de ani!”, şopti el şocat.

Bătrânul rătăcea prin cameră. Un acces de tuse îl opri, cutremurându-l. El clipi de la durere şi încet, sprijinindu-se de brațele unui scaun, se aşeză.

Ivan se uita când la bătrân, când la Opal, dezgustat, în timp ce încerca, fără succes, să ascundă acest sentiment.

„Nu te poate vedea sau auzi. Pentru el suntem invizibili”, spuse tare Opal. Următoarea ei frază îi schimbă viața lui Ivan pentru totdeauna. Nouăsprezece cuvinte simple, pe care le auzea în fiecare zi, dar niciodată în această ordine. Ea îşi drese vocea, care îi tremura şi spuse, pe bătăile ceasului „Ține minte, Ivan, acum patruzeci de ani când ne-am cunoscut nu era bătrân. Era aşa cum sunt eu acum”.

Opal îl privi pe Ivan, a cărui expresie se schimba cu fiecare secundă. Trecuse de la nedumerire la şoc, la neîncredere, la milă, apoi, când aplică cuvintele lui Opal la propria lui situație, la disperare. Fruntea i se brăzdă de riduri, apoi păli, iar Opal se grăbi să-l susțină, căci părea că leşină. Se ținu strâns de ea.

„Asta încercam să-ți spun, Ivan”, şopti ea. „Tu şi Elizabeth puteți trăi foarte fericiți în cochilia voastră, fără ca nimeni să afle, dar ceea ce uitați este că ea va mai îmbătrâni în fiecare an, tu nu”.

Ivan începu să tremure, iar Opal îl sprijini. „Ivan, îmi pare rău”, spuse ea, „tare, tare rău”.

Se lipi de el, în timp ce el plângea şi iar plângea.

„Ne-am întâlnit în împrejurări similare ca tine cu Elizabeth”, explică Opal mai târziu, după ce el se opri din plâns.

Amândoi stăteau pe fotolii în camera de zi a iubirii lui Opal, Geoffrey. El stătea în scaun, la fereastră în tăcere, privind prin cameră şi, din când în când având puternice accese de tuse, care o făceau pe Opal să alerge protector lângă el.

Ea răsucea un şervețel în mâini, cu ochii înlăcrimați, în timp ce-şi spunea povestea, cârlionții acoperindu-i fața.

„Am făcut fiecare greşeală pe care ai făcut-o tu”, se smiorcăi ea, forțându-se să zâmbească, „chiar şi pe cea pe care voiai să o comiți tu în seara asta”.

Lui Ivan i se puse un nod în gât.

„Avea patruzeci de ani când ne-am cunoscut, Ivan, şi am stat împreună timp de douăzeci de ani, până când a devenit prea dificil”.

Ivan făcu ochii mari, cu speranța în suflet. „Nu, Ivan”, spuse Opal clătinând tristă din cap, tristețea din vocea ei fiind suficient de convingătoare. Dacă ar fi vorbit pe un ton mai aspru el i-ar fi replicat, dar în vocea ei se ghicea durerea. „În cazul tău n-ar merge”. Nu era nevoie să spună mai mult.

„Se pare că a călătorit mult”, remarcă Ivan, privind în jur, la poze. Geoffrey în fața turnului Eiffel, Geoffrey în fața turnului înclinat din Pisa, Geoffrey stând pe nisipurile aurii dintr-o țară îndepărtată, zâmbitor, arătând în fiecare poză sănătos şi fericit la diferite vârste. „Măcar el putea să se plimbe şi să facă lucrurile

astea de unul singur”, zâmbi el încurajator.

Opal îl privi nedumerită. „Dar eram acolo cu el, Ivan”. El încreți fruntea.

„O, ce drăguț”. Era surprins. „Tu făceai pozele?”

„Nu”. Era descumpănită. „Sunt şi eu în poze, nu vezi?”

Ivan clătină încet din cap.

„Ah...”, spuse ea, studiindu-le, văzând altceva decât Ivan.

„De ce nu te mai poate vedea?”, întrebă Ivan, privindu-l pe Geoffrey care lua un pumn de medicamente, cu un pahar de apă.

„Pentru că nu mai sunt cine eram, probabil de aceea nu poți să mă vezi în fotografii. El caută o altă persoană; legătura pe care o aveam s-a rupt”, răspunse ea.

Geoffrey se ridică de pe scaun, de data asta sprijinindu-se în baston şi se îndreptă spre uşa de la intrare. O deschise şi rămase în prag.

„Haide, e timpul să plecăm”, spuse Opal, ridicându-se de la locul ei şi îndreptându-se spre hol.

Ivan o privea întrebător.

„Când am început să ne vedem îl vizitam de la şapte la nouă, în fiecare seară”, explică ea, şi văzând că eu nu pot deschide uşile, stătea şi mă aştepta. Face asta în fiecare seară de când ne-am cunoscut. De asta nu vrea să vândă casa. Crede că doar aşa pot să-l găsesc”.

Ivan îl privi pe bătrân clătinându-se pe picioare, în timp ce privea în zare, poate gândindu-se la ziua când zburdaseră pe plajă, sau la vizita lor la Turnul Eiffel. Ivan nu voia ca Elizabeth să pățească asta.

„La revedere, draga mea Opal”, spuse el încet, cu o voce gravă.

„Noapte bună, iubitul meu”. Opal îl sărută pe obraz, iar el închise ochii încet. „Ne vedem mâine”.

TREIZECI ŞI DOI

Acum judecam cu mintea limpede. Ştiam ce am de făcut. Trebuia să fac lucrul pentru care fusesem trimis acolo – să-i fac viața lui Elizabeth cât se putea de tihnită. Dar acum mă implicasem atât de mult, încât trebuia să-i vindec rănile vechi *şi* pe cele noi, pe care i le provocasem fără să-mi dau seama. Eram furios pe mine pentru că încurcasem totul, pentru că fusesem prins pe picior greşit şi mă îndepărtasem de ținta mea. Furia mea depăşea durerea pe care o simțeam şi mă bucuram că e aşa deoarece, pentru a o ajuta pe Elizabeth trebuia să ignor sentimentele mele şi să fac ceea ce era mai bine pentru ea. De fapt, asta ar fi trebuit să fac de la bun început. Dar asta e cu învățămintele: le tragi când nici nu te aştepți, sau nu vrei. Am destul timp să mă împac cu durerea de a o pierde.

Mă plimbasem toată noaptea, gândindu-mă la ultimele săptămâni şi la viața mea. Nu mai făcusem asta până atunci – să mă gândesc la viața *mea.* Nu păruse relevant pentru activitatea mea, deşi ar fi trebuit să fie. A doua zi dimineață m-am întors în Aleea Cerceluşilor, stând pe gardul unde îl cunoscusem pe Luke cu mai bine de o lună în urmă. Uşa îmi zâmbi, iar eu i-am răspuns tot printr-un zâmbet. Măcar ea nu era supărată pe mine; Elizabeth era, cu siguranță. Nu-i plac oamenii care întârzie la întâlniri de afaceri, darămite la întâlnirea pentru o cină romantică. N-am mai ajuns. Nu

intenționat. Nu din răutate, ci din iubire. Imaginați-vă, să nu te duci la întâlnire cu cineva pentru că iubeşti acea persoană foarte mult. Imaginați-vă cum e să răneşti pe cineva, să faci persoana aceea să se simtă singură, furioasă şi neiubită deoarece tu crezi că aşa e *cel mai bine* pentru ea.

Toate aceste reguli noi – mă făceau să mă îndoiesc de abilitățile mele de a fi cel mai bun prieten. Erau dincolo de mine, legi cu care nu mă puteam acomoda. Cum puteam să o învăț pe Elizabeth despre speranță, fericire, hohote de râs, iubire, când eu nu mai credeam în lucrurile astea? A, ştiam că erau posibile, da, dar posibilitatea devenea imposibilă. Un nou cuvânt în vocabularul meu.

La ora 6 dimineața uşa grena se deschise iar eu priveam țintă, de parcă un profesor ar fi intrat în clasă. Elizabeth ieşi, închise uşa în urma ei, o încuie şi coborî pe aleea pietruită. Purta iar treningul ei ciocolatiu, singura ei vestimentație mai sport din garderobă. Avea părul strâns neglijent la spate, nu era machiată, dar cred că era mai frumoasă decât o văzusem eu vreodată. Deodată am simțit de parcă o mână mi-ar fi răsucit inima. Mă durea.

Ea ridică privirile, mă văzu şi se opri în loc. Zâmbetul nu îi înflori pe față, ca altădată. Mâna din jurul inimii mele mă strânse şi mai tare. Dar cel puțin mă văzuse, ăsta era lucrul cel mai important. Oamenii se uită în ochii voştri şi vi se pare firesc – habar n-aveți cât sunteți de norocoşi. De fapt, uitați de noroc, nu ştiți cât este de *important* să fiți băgați în seamă, chiar dacă e vorba de o privire supărată. Atunci când eşti ignorat, când cineva priveşte prin tine, atunci ar trebui să vă faceți griji. Elizabeth de obicei îşi ignoră problemele; se uită peste ele, niciodată nu le priveşte în ochi. Dar evident că eram o problemă care merita să fie rezolvată. Se îndreptă spre mine cu brațele încrucişate la piept, cu capul sus, cu ochi obosiți dar hotărâți.

„Te simți bine, Ivan?”

Întrebarea ei mă luă pe nepregătite. Mă aşteptam să fie furioasă, să țipe la mine şi să nu asculte ce aveam de zis, sau să nu mă creadă, aşa cum fac în filme, dar n-a făcut asta. Era calmă, furia clocotind undeva în interior, gata să erupă în funcție de răspunsul meu. Mă studie, căutând răspunsuri pe care nu le-ar fi crezut o clipă.

Nu cred că mi se mai pusese întrebarea asta până acum. Mă gândeam la toate astea în timp ce ea îmi cerceta chipul. Nu, astăzi îmi era clar, nu mă simțeam bine. Eram dificil, obosit, mânios, flămând şi simțeam o durere – nu de foame, ci o durere care începea în piept, trecea prin tot corpul până la cap. Simțeam că părerile şi filosofia mea de viață se schimbaseră peste noapte. Filosofia de viață pe care o gravasem cu bucurie în piatră, o citam şi care mă făcea fericit. Era ca şi cum un magician al vieții îmi arătase cu cruzime cărțile ascunse, iar acum magia se dusese, era doar un truc al minții. Sau o minciună.

„Ivan?” Părea îngrijorată. Fața i se îmblânzi, lăsă brațele în jos, făcu un pas şi mă atinse.

Nu puteam să-i răspund.

„Hai să ne plimbăm, vino cu mine”. Mă luă de braț şi începurăm să ne plimbăm pe Aleea Cerceluşilor.

Merseră în tăcere până ajunseră pe un drum de țară. Era dimineață şi se auzea trilul puternic al păsărilor, aerul umplându-le plămânii, iepurii țopăiau fără teamă pe cărare, fluturii zburau în aer, mângâindu-i cu fluturarea aripilor în timp ce se plimbau prin pădure. Soarele se strecura printre frunzele stejarilor, risipind lumina pe fețele lor, ca nişte foițe de aur. Sunetul apei îi însoțea, iar mirosul de eucalipt împrospăta aerul. În cele din urmă ajunseră la un luminiş, unde copacii îşi dăduseră crengile la o parte, făcând o prezentare grandioasă lacului. Traversară podețul de lemn, se aşezară pe o bancă cioplită din lemn şi stătură în tăcere,

privind cum somonii săreau la suprafața apei pentru a prinde musculițele care zburau la soare.

Elizabeth vorbi prima. „Ivan, având o viață complicată încerc să fac lucrurile cât se poate de simple. Ştiu ce trebuie să aştept, ştiu ce vreau să fac, spre ce mă îndrept, cu cine o să mă întâlnesc *în fiecare zi.* Într-o viață care este înconjurată de oameni complicați, imprevizibili, am nevoie de *stabilitate*". Îşi luă privirea de la lac, întâlnind ochii lui Ivan pentru prima dată de când se aşezaseră. „Tu", trase ea aer în piept, „tu îndepărtezi simplitatea din viața mea. Iei lucrurile din jur şi le întorci cu susul în jos. Uneori chiar îmi place asta, Ivan. Mă faci să râd, mă faci să dansez pe stradă şi pe plajă, ca nebuna şi mă faci să mă simt aşa cum nu sunt eu de fapt". Zâmbetul i se stinse. „Dar aseară m-ai făcut să mă simt cum n-aş fi dorit să fiu. Am *nevoie* de lucruri simple, Ivan", repetă ea.

Între ei se aşternu tăcerea.

În cele din urmă, Ivan vorbi. „Îmi pare tare rău pentru aseară, Elizabeth. Mă ştii cum sunt: n-am făcut-o cu rea intenție". El se opri, încercând să se gândească dacă şi cum ar trebui să explice evenimentele de seara trecută. Se hotărî ca deocamdată să nu spună nimic. „Ştii, Elizabeth, cu cât vrei să simplifici lucrurile, cu atât mai mult le complici. Creezi reguli, ridici ziduri, dai oamenii la o parte, te minți singură şi ignori adevăratele sentimente. Asta nu înseamnă să simplifici lucrurile".

Elizabeth îşi trecu mâna prin păr. „Am o soră care a dispărut, un nepot de şase ani căruia trebuie să-i fiu mamă, lucru la care nu mă pricep, un tată care nu s-a mai mişcat de la fereastră de săptămâni întregi, aşteptându-şi soția, care a dispărut acum douăzeci de ani, să se întoarcă.

Aseară am realizat că eram ca el, stăteam pe scări privind pe fereastră, aşteptând un bărbat care nu are nume de familie, care îmi spune că este dintr-un loc numit Emul Aranigami, un loc pe care l-am căutat pe

Google şi în atlas cel puţin o dată pe zi, iar acum sunt convinsă că nu există”. Inspiră adânc. „Ţin la tine, Ivan, ţin cu adevărat, dar acum mă săruţi, iar în clipa următoare nu apari la întâlnire. Nu înţeleg ce se întâmplă cu noi. Am destule griji şi suferinţe aşa cum sunt acum, nu mai e nevoie să-mi provoc altele cu bună ştiinţă”. Se frecă obosită la ochi.

Amândoi priviră lacul, în care somonii produceau vălurele la suprafaţă, făcând salturi în apă. De partea cealaltă a lacului un bâtlan păşea pe malul apei silenţios şi graţios, cocoţat ca pe catalige. Era un pescar la lucru, privind şi aşteptând momentul potrivit ca să străpungă suprafaţa apei cu ciocul lui.

Ivan nu se putu abţine să nu constate că în acest moment activitatea bâtlanului era foarte asemănătoare cu a lui.

Când scapi pe jos un pahar sau o farfurie, faci un zgomot specific. Când se sparge o fereastră, se rupe piciorul unei mese, sau cade un tablou de pe perete iarăşi se produce un zgomot. Dar când ţi se frânge inima e tăcere. Ai crede că un lucru atât de important ar trebui să producă cel mai mare zgomot din lume, sau măcar să fie un fel de ceremonie, cu talgere lovindu-se, sau sunet de clopoţei. Dar e tăcere şi aproape că ai vrea să auzi un zgomot, care să te distragă de la suferinţă.

Dacă e vorba de zgomot, e ceva intern. E un ţipăt pe care nu-l aude nimeni în afară de tine. Un ţipăt atât de puternic, încât te dor urechile şi capul. Se zvârcoleşte în pieptul tău ca un rechin alb capturat pe mare; mugeşte ca mama unui pui de urs care a fost prins. Aşa e şi aşa se aude, un animal de talie mare, căzut în capcană, care se zbate, intră în panică, mugeşte ca un prizonier al propriilor emoţii. Dar aşa e cu iubirea – nimeni nu rămâne de piatră. E sălbatică, brutală, ca o rană deschisă expusă mării sărate, dar când se frânge – tăcere. Ţipi în interiorul tău, nimeni nu te poate auzi.

Dar Elizabeth văzuse că am inima rănită, iar eu am văzut-o pe a ei; fără să vorbim despre asta, ştiam amândoi. Era timpul să nu mai umblăm cu capul în nori, ci să ținem picioarele pe pământ, acolo unde ar fi trebuit să stăm de la început.

TREIZECI ŞI TREI

„Ar trebui să ne întoarcem acasă acum”, spuse Elizabeth ţâşnind de pe bancă.

„De ce?”

„Pentru că începe să plouă”. Îl privi de parcă ar fi avut zece capete şi tresări când un strop ateriză pe faţa ei.

„Ce-ai păţit?” râse Ivan, aşezându-se mai comod pe bancă, ca un semn că n-o să se mişte de acolo. „De ce alergi spre casă sau maşină atunci când plouă?”

„Pentru că nu vreau să mă ud. Haide!” Se uita cu jind la adăpostul pe care copacii i l-ar fi putut oferi.

„De ce nu-ţi place să te uzi? Doar te usuci apoi”.

„De aia”. Îl apucă de mână, încercând să-l ridice de pe bancă. Bătu din picior frustrată când văzu că nu-l poate mişca, la fel ca un copil când nu-i făceai pe plac.

„De ce de aia?”

„Nu ştiu”. Ea înghiţi în sec. „Nu mi-a plăcut niciodată ploaia. Chiar trebuie să ştii motivul tuturor problemelor mele?” Ridică mâna deasupra capului pentru a nu mai simţi ploaia care cădea.

„Sigur că toate au un motiv, Elizabeth”, spuse el, întinzând mâinile ca să prindă picăturile de ploaie în palme.

„Motivul meu e simplu. Legat de ce ţi-am spus mai devreme, ploaia complică lucrurile. Îţi udă hainele, nu e deloc plăcută şi în final capeţi o răceală”.

Ivan făcu un bip ca la emisiunile în care semnala un

răspuns greşit.

„Nu capeți răceală de la ploaie. Răceala o capeți de la frig. Asta e o ploaie de vară şi e caldă”. El lăsă capul pe spate, deschise gura, lăsând ploaia să intre liberă. „Da, e caldă şi gustoasă. Şi apropo, n-ai spus adevărul”.

„Ce?” strigă ea.

„Citesc printre rânduri, aud printre cuvinte şi ştiu când un punct nu e punct, ci mai degrabă un dar”, îngână el.

Elizabeth mormăi şi rămase cu brațele încercuite protector în jurul ei, cu umerii aplecați, de parcă ai fi stropit-o cu vopsea.

„E doar ploaie, Elizabeth. Priveşte în jurul tău”. El făcu un gest larg. „Mai vezi pe cineva alergând?”

„Nu mai e nimeni altcineva”.

„Dimpotrivă! Lacul, copacii, bâtlanul şi somonul, toate sunt stropite”. El îşi lăsă din nou capul pe spate, continuând să guste ploaia.

Înainte să se îndrepte spre copaci, îi mai ținu o predică. „Ai grijă cu ploaia, Ivan. Nu e o idee bună să o bei”.

„De ce?”

„Pentru că ar putea fi periculos. Ştii ce efect are monoxidul de carbon asupra aerului şi ploii? Ar putea fi acidă”.

Ivan se lăsă să cadă de pe bancă, ținându-se de gât şi prefăcându-se că vomită. Se târî până la marginea lacului. Elizabeth nu-l scăpa din ochi, dar continua să-i țină teorii.

El cufundă mâna în lac. „Se pare că aici nu poți să te contaminezi prea rău, aşa-i?” El făcu mâna căuş şi aruncă apă, stropind-o.

Ea rămase cu gura căscată şi ochii mari, în timp ce stătea şocată, cu apa prelingându-i-se din nas. Întinse mâna şi-l împinse în lac, râzând în timp ce el era înghițit de apă.

Dar se opri din râs, văzând că nu mai apare.

Începu să-şi facă griji şi făcu un pas în față. Nu se vedeau decât vălurelele provocate de ploaia care cădea pe lacul liniştit. Picăturile reci de pe față n-o mai deranjau. Trecuse un minut.

„Ivan?” Vocea îi tremura. „Ivan, nu te mai juca. Hai, ieşi afară”. Se aplecă mai mult, în speranța că l-ar putea vedea.

Începu să îngâne ca pentru ea şi numără până la zece. Nimeni nu putea să-şi țină respirația atât de mult.

Suprafața lucioasă explodă şi o rachetă ieşi din apă.

„Bătaie cu apă!” explodă arătarea din apă. O apucă de mâini şi îi trase capul în apă. Lui Elizabeth, care era atât de fericită că nu-l omorâse, nu-i mai păsa de apa rece care-i trecea peste față, în care se cufunda.

„Bună dimineața, doamnă O’Callaghan; ’neața Maureen; bună Fidelma; salut Connor; părinte Murphy…”. Ea îşi saluta demnă vecinii, pe măsură ce străbătea oraşul somnoros. Fără o vorbă, priviri ațintite o urmăreau, în timp ce pantofii ei de sport lipăiau, iar de pe haine i se scurgea apa.

„Arăți bine”, râse Benjamin, ridicând spre ea o cană de cafea, în timp ce stătea lângă un grup de turişti care dansau, râdeau şi împrăştiau cafea pe pavajul din fața cafenelei lui Joe.

„Mulțumesc, Benjamin”, răspunse ea serios, fără să se oprească, cu ochi strălucitori.

Soarele strălucea peste oraş, căci acolo nu plouase, iar locuitorii lui priveau, şopteau şi râdeau de Elizabeth Egan care ținea fruntea sus, mişca brațele pe lângă corp, o algă atârnându-i din părul răvăşit. Elizabeth mai aruncă un creion colorat din mână; mototoli foaia la care lucrase şi o aruncă. Nu nimeri coşul, dar nu-i păsă. Putea să stea mult şi bine acolo, alături de celelalte zece ghemotoace de hârtie. Se strâmbă dând cu ochii de calendar. Un X roşu, care la început semnalase data când trebuia să se sfârşească povestea cu Ivan,

prietenul imaginar al lui Luke, care dispăruse de mult, acum putea însemna sfârşitul carierei ei. Era melodramatică – în septembrie urma să se deschidă hotelul şi totul mergea conform planului. Toate materialele sosiseră la timp, cu excepția câtorva comenzi greşite. Doamna Bracken şi echipa munciseră din greu multe ore, făcând perne, perdele şi cuverturi, dar ca niciodată până acum, Elizabeth bătea pasul pe loc. Nu ştia cum să amenajeze spațiul de joacă pentru copii şi începea să se deteste pentru că îi dăduse această idee lui Vincent. Nu se mai putea concentra în ultimul timp.

Se aşeză în locul ei preferat la masa din bucătărie şi râse amintindu-şi de ultima „baie”.

Lucrurile între ea şi Ivan erau altfel decât de obicei. Astăzi ea pusese punct relației lor şi o duruse inima să facă asta, dar el era tot acolo, în casa ei, făcând-o să râdă de parcă nimic nu s-a fi întâmplat. Dar ceva se întâmplase, ceva uriaş, iar ea simțea efectul în piept. Pe măsură ce se lăsa seara, realizase că nu dăduse niciodată atât de mult înapoi într-o relație cu un bărbat şi totuşi să se simtă fericită în compania lui. Niciunul dintre ei nu era pregătit pentru mai mult, cel puțin nu încă, deşi ea ar fi vrut să fie altfel.

Masa cu Benjamin din seara trecută fusese plăcută. Se luptase cu sentimentul de a nu ieşi în oraş, de a nu mânca şi a nu face conversație inutilă, şi când reuşise să rezolve lucrurile astea alături de Ivan, descoperind că uneori chiar îi plăceau, tot le considera ca pe o sarcină. Nu-i plăcea să socializeze, dar aveau multe în comun. Purtaseră o discuție plăcută la o masă bună, dar Elizabeth nu se întristă când luă sfârşit şi trebui să se ducă acasă. Se gândea la cu totul altceva, punându-şi întrebări legate de viitorul ei alături de Ivan. Dar nu se întreba când o va părăsi.

Chicotelile lui Luke o aduseră înapoi din visarea cu ochii deschişi.

Ivan zise. *„Bonjour, madame”.*

Elizabeth ridică privirile şi îi văzu pe amândoi intrând în seră, din grădină. Fiecare dintre ei ținea o lupă la ochi, făcând să pară că aveau un ochi gigantic. Deasupra buzelor superioare îşi desenaseră o mustață cu marker negru. Nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

„A, dar nu e nimic de r-râs, madame. A avut loc un crim”, spuse Ivan grav, apropiindu-se de masă.

„O crimă”, traduse Luke.

„Ce?” făcu ochii mari Elizabeth.

„Căutăm indicii, madame”, explică Luke, mustața lui inegală mişcându-se în sus şi în jos în timp ce vorbea.

„Un crim îngrositor a avut loc în jardin”, explică Ivan, trecând cu lupa pe suprafața mesei de bucătărie în căutarea indiciilor.

„Asta înseamnă grădină în franceză”, explică Luke.

Elizabeth dădu din cap că a înțeles, încercând să nu râdă.

„Iertați-ne ca am dat buzna în casa dumnevost. Permitesi-ne sa ne presentam. Eu sunt domnul Monsieur iar asesta este asistentul meu dus cu pluta, domnul Rotalsnart”.

Luke chicoti. „E translator spus invers”.

„Aha”, dădu din cap Elizabeth. „E foarte drăguț să vă cunosc pe amândoi, dar mă tem că sunt cam ocupată, aşa că, dacă nu vă supărați...” Ea făcu ochii mari la Ivan.

„Sa ne supărăm? Sigur che ne supărăm. Suntem în miezul unei investi-ga-sii foarte serioase legate de un crim, iar astea ce sunt?” El privi în jur, iar ochii îi căzură pe ghemotoacele de hârtie de lângă coş. Ridică unul, studiindu-l cu lupa.. faci bulgari de zapada, dupa câte vad”.

Elizabeth îi aruncă o privire, iar Luke râse.

„Trebuie sa te interogam. Ai vreo lanterna ca să ți-o punem în ochi?” Ivan cercetă camera şi retrase întrebarea, privind chipul lui Elizabeth. „Foarte bine,

madame”.

„Cine a fost ucis?” întrebă Elizabeth.

„A, exact cum ma aşteptam, domnule Rotalsnart”. Ei străbătură camera în direcția opusă, ținând lupele la ochi. „Ea se face ca nu ştie, pentru ca să nu o suspectam. Isteasa.”

„Crezi că ea a făcut-o?” întrebă Luke.

„Vom vedea. Madame, un vierme a fost găsit strivit astazi, pe aleea care duce de la sera pâna la frânghia de rufe. Familia lui distrusa ne-a spus ca el a plecat de acasa când s-a oprit ploaia şi a traversat aleea pâna în celalalt capat al grădinii. De ce a vrut sa faca asta nu ştim, dar asta fac viermii”.

Luke şi Elizabeth se priviră unul pe celălalt, izbucnind în râs.

„Ploaia s-a oprit la 6.30 după amiaza, la acea ora viermele a plecat de acasa şi a traversat aleea. Putesi sa-mi spunesi unde erasi la acea ora, madame?”

„Sunt suspectă?”, râse Elizabeth.

„În acest stadiu al investigației toata lumea e suspecta”.

„Păi am venit de la serviciu la 6.15 şi am pus mâncarea la încălzit. Apoi m-am dus la maşina de spălat şi am golit rufele în coş”.

„Şi ce ai făcut apoi?” Ivan îi băgă lupa în ochi, învârtindu-se în jurul ei. „Caut indicii”, îi şopti lui Luke.

„Apoi am aşteptat să se oprească ploaia şi am pus rufele pe sârmă”.

Ivan oftă teatral. „Domnule Rotalsnart, ai auzit?”

Luke râse şi dădu la iveală gingiile, de unde îi mai căzuse un dinte.

„Ei bine, asta inseamna ca tu eşti crimi-na-l”.

„Criminalul”, traduse Luke.

Amândoi se îndreptară spre ea cu lupele la ochi.

Ivan vorbi primul. „Fiindcă ai încercat să-mi ascunzi faptul că săptămâna viitoare e ziua ta, pedeapsa va fi că va trebui să organizezi o petrecere în grădina din spate,

în memoria recent decedatului domn Wriggles, viermele”.

Elizabeth oftă „Nici gând”.

„Ştiu, Elizabeth”, schimbă el accentul într-unul aristocratic, „e îngrozitor să trebuiască să socializezi cu oamenii din popor”.

„Ce oameni?” îngustă Elizabeth ochii.

„A, cei câțiva pe care i-am invitat”, strânse Ivan din umeri. „Luke a dus invitațiile azi dimineață, nu-i grozav?” El arătă cu capul spre Luke, care radia de bucurie. „Săptămâna viitoare vei fi gazda unei petreceri în grădină. Oameni pe care nu-i cunoşti foarte bine, vor da buzna în casa ta, probabil o vor murdări. Crezi că poți să le faci față?”

TREIZECI ŞI PATRU

Elizabeth stătea cu picioarele încrucişate pe o foaie albă, întinsă peste pardoseala de ciment a construcției, cu ochii închişi.

„A, deci aici dispari tu în fiecare zi”.

Elizabeth rămase cu ochii închişi. „Cum faci asta, Ivan?”

„Ce fac?”

„Apari de nicăieri exact când mă gândeam la tine?”

Îl auzi cum râse încet, dar nu-i răspunse la întrebare. „De ce, asta e singura cameră care nu e terminată? Sau, mă rog, începută, după felul în care arată”. Stătea în spatele ei.

„Pentru că am nevoie de ajutor. Bat pasul pe loc”.

„Ia te uită, Elizabeth Egan cere ajutor”. Se lăsă o tăcere, apoi Ivan începu să murmure un cântec familiar, cântecul pe care ea nu fusese în stare să şi-l scoată din cap în ultimele două luni, cântecul care aproape o lăsase lefteră, mulțumită porcului lui Poppy şi Becca de la birou.

Ea deschise ochii. „Ce murmuri?”

„Cântecul murmurat”.

„L-ai învățat de la Luke?”

„Nu, *el* l-a învățat de la mine, mulțumesc foarte mult”.

„I-auzi”, mormăi Elizabeth. „Credeam că l-a compus prietenul lui *invizibil”.* Râse ca pentru sine, apoi îl privi.

El nu râdea.

În cele din urmă vorbi. „De ce vorbeşti de parcă ai avea prune în gură? Ce e aia la gura ta? Botniță?” râse el pe înfundate.

Elizabeth se înroşi. „Nu e botniță”, îl repezi ea. „Habar n-ai cât praf şi câte bacterii sunt în clădirea asta. Oricum, şi tu ar trebui să porți cască de protecție”, îl luă şi ea la rost.

„Ce altceva mai porți?” El ignoră starea ei de spirit, privind-o de sus şi până jos. „Mănuşi?”

„Ca să nu mă murdăresc pe mâini”, se scuză ea ca un copil.

„Of, Elizabeth”. Ivan clătină din cap şi se învârti comic în jurul ei, „te-am învățat atâtea lucruri, dar tu tot îți faci griji pentru curățenie şi ordine”. El luă o pensulă de lângă un borcan deschis cu vopsea şi o înmuie în el.

„Ivan”, spuse neliniştită Elizabeth, urmărindu-l, „ce ai de gând să faci?”

„Ai spus că ai nevoie de ajutor”, zâmbi el malițios.

Elizabeth se ridică încet în picioare. „Da-a, ajutor la vopsit *pereții*”, avertiză vocea ei.

„Ei, din păcate n-ai specificat asta când ai cerut ajutor, aşa că mă tem că nu contează”. El înmuie pensula în vopsea roşie, trase mâna înapoi spre spate, şi o aruncă spre Elizabeth ca o catapultă. O umplu de vopsea pe față. „Oo, ce păcat că nu aveai protejată toată fața”, o necăji el, privind cum făcea ochii mari de furie şi de şoc. „Dar asta ca să-ți demonstrez că oricât ai încerca să te protejezi cu pânză din bumbac, tot te poți murdări”.

„Ivan”, în voce avea venin, „să mă arunci în lac e *una*, dar asta e de-a dreptul ridicol strigă ea. „E vorba de *munca* mea. Vorbesc serios, nu mai vreau să am nimic de a face cu tine, Ivan, Ivan... nici măcar nu-ți ştiu numele de familie”.

„E Libizivni”, explică el calm.

„Dar tu ce eşti, *rus?”* strigă ea, cu respirația întretăiată. „Iar Emul Aranigami e tot rusesc, sau nici

măcar nu *există?”* Acum țipa, fără să se oprească.

„Îmi pare tare rău”, spuse Ivan serios, zâmbetul dispărându-i. „Simt că eşti supărată. O să las asta jos”. Puse pensula înapoi, exact aşa cum fusese, cu fața la celelalte. „Am exagerat. Îmi cer scuze”.

Furia lui Elizabeth se domoli.

„Roşul e o culoare prea enervantă pentru tine”, continuă el. „Trebuia să fiu mai subtil”. Deodată, în fața lui Elizabeth apăru o altă pensulă. Ea făcu ochii mari.

„Ce zici de alb?”, rânji el, stropind-o iarăşi de vopsea din cap până în picioare.

„Ivan!” izbucni Elizabeth, jumătate râzând, jumătate țipând. „Bine”, zise ea îndreptându-se spre borcanele de vopsea, „vrei joacă? Ştiu şi eu să mă joc. Zici că să porți alte culori este în prezent activitatea ta preferată, nu?”, bolborosi ea, ca pentru sine. Înmuie pensula în vopsea, alergându-l pe Ivan prin încăpere. „Albastrul e culoarea ta preferată, domnule Libizivni?” Ea îi făcu o dungă albastră pe față şi pe păr, începând să râdă răutăcios.

„Tu crezi că asta e caraghios?”

Ea făcu semn din cap că da, râzând isteric.

„Bine”, râse Ivan, apucând-o de talie şi împingând-o jos, unde o țintui cu măiestrie şi o pictă pe față, în timp ce ea țipa şi se zvârcolea ca să se elibereze. „Dacă nu te opreşti din țipat Elizabeth, ai să ai o limbă verde”, o amenință Ivan.

După ce se acoperiră de vopsea din cap până-n picioare, iar Elizabeth râdea într-aşa un hal încât nici nu mai era în stare să se împotrivească, Ivan îşi îndreptă atenția spre perete. „Acum acest perete are nevoie de nişte vopsea”.

Elizabeth îşi luă masca de la gură, încercând să-şi recapete respirația, dând la iveală singura culoare normală de piele de pe fața ei.

„Măcar asta te-a protejat la fix”, observă Ivan şi se întoarse cu fața la perete. „Mi-a şoptit o păsărea că ai fost la întâlnire cu Benjamin West”, spuse Ivan, înmuind

o pensulă curată în borcanul cu vopsea roşie.

„Am luat cina da, dar n-am avut întâlnire. Şi aş putea adăuga că am ieşit cu el în seara în care tu m-ai lăsat baltă”.

El nu răspunse. „Îți place de el?” o întrebă.

„E un om drăguț”. El tot nu e întoarse.

„Ai vrea să petreci mai mult timp cu el?”

Elizabeth începu să ruleze hârtiile stropite cu vopsea de pe jos. „Aş prefera să petrec mai mult timp cu tine”.

„Şi dacă asta nu se poate?”

Elizabeth îngheță. „Atunci te-aş întreba de ce”.

El evită răspunsul. „Dacă n-aş fi existat şi nu m-ai fi cunoscut vreodată, în cazul ăsta ai vrea să petreci mai mult timp cu Benjamin?”

Lui Elizabeth i se puse un nod în gât, puse hârtia şi stiloul în geantă şi trase fermoarul. Se săturase să tot joace jocuri cu el, iar această conversație o enerva. Pe perete Ivan scrisese „Elizabeth ♥ Benjamin” cu litere mari, roşii.

„Ivan!”, râse mânzeşte Elizabeth. „Nu fi copil. Dacă cineva ar vedea asta?” Se îndreptă spre el ca să-i ia pensula din mână.

El nu-i dădu drumul, iar privirile li se încrucişară. „Nu pot să-ți dau ce vrei, Elizabeth”, spuse el blând.

O tuse uşoară de la uşă îi făcu pe amândoi să tresară.

„Bună, Elizabeth”. Benjamin o privea cu o curiozitate amuzată. Aruncă o privire spre peretele din spatele ei şi zâmbi în colțul gurii. „E o temă interesantă”.

Se lăsă o pauză apăsătoare. Elizabeth se uită în dreapta ei. „Ivan, el a făcut-o”. Avea o voce ca de copil.

Benjamin chicoti. „Iarăşi el”.

Ea dădu din cap că da, iar el privi la pensula din mâna ei, din care se scurgea vopsea roşie pe pantalonii ei. Fața ei împroşcată cu roşu, albastru, mov, verde şi alb devenise purpurie.

„Se pare că tu ai fost prinsă vopsind trandafirii în roşu”, spuse Benjamin făcând un pas în încăpere.

„Benjamin!”

El se opri, strâmbându-se la auzul vocii poruncitoare a lui Vincent. „Trebuie să plec”, zâmbi el. „Vorbim mai târziu” zise şi se îndreptă spre direcția de unde se auzeau strigătele lui Vincent. „A, apropo”, îi strigă el, „mulțumesc pentru invitația la petrecere”.

Elizabeth spumegând de furie îl ignoră pe Ivan, care râdea şi pufnea din când în când. Înmuie pensula în vopsea albă şi şterse cuvintele lui Ivan, încercând să îndepărteze acest moment jenant din memoria ei.

„Bună ziua, domnule O'Callaghan; 'bună Maureen; bună Fidelma; salut Connor; părinte Murphy”, îşi întâmpină ea vecinii, în timp ce străbătea oraşul ca să ajungă la birou. Vopseaua roşie îi picura de pe mâini, avea şuvițe de păr pline de vopsea albastră, iar blugii arătau ca paleta lui Monet. Priviri tăcute o ațintеau, în timp ce din hainele ei se scurgea vopsea, lăsând în urma ei o dungă multicoloră.

„De ce faci mereu asta?”, întrebă Ivan, alergând după ea, pentru a ține pasul, în timp ce ea străbătea oraşul.

„Dar ce fac? Bună ziua, Sheila”.

„Traversezi strada înainte să ajungi la barul lui Flanagan, mergi pe partea opusă, apoi traversezi încă o dată ca să ajungi la cafeneaua lui Joe”.

„Nu fac aşa”. Ea zâmbi unei alte persoane care se holba la ea.

„Vrei să vopseşti oraşul în roşu, Elizabeth?” îi strigă Joe, râzând la vederea urmelor roşii lăsate de ea, în timp ce traversa strada.

„Uite, asta ai făcut!”, îi arătă Ivan.

Elizabeth se opri şi se uită la urmele ei pe care le lăsase. Adevărat, traversase drumul la Flanagan, mersese pe cealaltă parte, apoi traversase iar ca să ajungă la birou, în loc să stea pe aceeaşi parte. Nu observase asta până acum. Se uită înapoi, la barul lui Flanagan. Domnul Flanagan stătea în pragul uşii

fumând. El o salută temător, părând surprins că îl piveşte în ochi. Ea se încruntă şi înghiți în sec, privind clădirea.

„E totul în regulă, Elizabeth?”, o întrebă Ivan, întrerupându-i şirul gândurilor.

„Da”. Vocea ei era şoptită. Îşi drese vocea, îl privi pe Ivan dezorientată şi repetă neconvingător. „Da, totul e bine”.

TREIZECI ŞI CINCI

Elizabeth trecu pe lângă o doamnă Bracken înmărmurită şi dezaprobatoare, care stătea în pragul uşii cu alte două doamne în vârstă, toate cu câte o bucată de pânză în mână. Ele ţocăniră din buze când ea trecu demnă, cu pete de vopsea adunate la vârfurile părului, care lăsat pe spate producea un efect multicolor.

„Îşi pierde minţile, sau ce-o fi cu ea?”, şopti destul de tare una dintre femei.

„Nu, dimpotrivă”. Elizabeth simţi zâmbetul din vocea doamnei Bracken. „Aş spune că i-a căutat pe brânci”.

Celelalte femei făcură ţ-ţ-ţ şi se îndepărtară, bombănind că Elizabeth nu era singura care-şi pierduse minţile.

Elizabeth ignoră privirea holbată a lui Becca şi strigătul din biroul lui Poppy „Aşa mai zic şi eu!” şi intră în biroul ei, închizând încet uşa după ea. Închizându-se faţă de lumea exterioară. Se sprijini de uşă şi încercă să înţeleagă de ce tremura din tot corpul. Ce se cocea în interiorul ei? Ce monştri se treziseră din hibernare şi spumegau sub pielea ei? Inspiră adânc şi expiră încet, numărând, o dată, de două ori, de trei ori, până când genunchii se opriră din tremurat.

Totul mersese bine, mă rog fusese un pic cam jenant, atunci când colindase prin oraş arătând de parcă se vopsise în culorile curcubeului. Totul era bine până

când Ivan a spus ceva. Ce a spus...? A spus... apoi îşi aminti şi un fior îi străbătu corpul.

Barul lui Flanagan. Evita mereu barul lui Flanagan, îi spusese el. Ea nu observase asta până când el n-o făcuse atentă. De ce făcea asta? Din cauza lui Saoirse? Nu, Saoirse bea la Cămila Cocoşată, pe deal. Rămase pe gânduri, lipită de uşă, până ce simţi că i se învârte capul. Camera se învârtea cu ea, iar ea se hotărî să plece acasă. Acasă unde putea controla mersul lucrurilor, cine intra, cine pleca, unde lucrurile aveau locul lor şi fiecare amintire era clară. Avea nevoie de ordine.

„Unde ţi-e fotoliul în formă de pară, Ivan?” întrebă Calendula, ridicând privirile spre mine, din scaunul ei galben din lemn.

„A, m-am săturat de el”, am răspuns. „Să mă învârt e activitatea mea preferată acum”.

„Drăguţ”, dădu ea din cap, aprobându-mă.

„Opal întârzie”, spuse Tommy, ştergându-şi nasul cu mâneca.

Calendula privi în altă parte, dezgustată, netezindu-şi rochiţa galbenă, încrucişă gleznele şi legănându-şi pantofii albi noi cu şosetuţe cu volănaşe începu să murmure cântecul şoptit.

Olivia tricota în balansoarul ei. „O să vină ea”, spuse cu o voce tremurată.

Jamie-Lynn se întinse spre centrul mesei pentru a lua o chiflă cu ciocolată Rice Krispie şi un pahar cu lapte, dar fiindcă tuşea îl împroşcă, iar paharul cu lapte i se vărsă pe mână. ÎI linse.

„Iar te-ai jucat în camera de aşteptare a doctorului, Jamie-Lynn?”, întrebă Olivia, aruncându-i o privire pe deasupra ochelarilor.

Jamie-Lynn făcu semn din cap că da, tuşi din nou şi mai luă o înghiţitură de chiflă.

Calendula strâmbă din nas dezgustată, continuând să

pieptene părul păpuşii ei Barbie cu un pieptene mic.

„Ştii ce ți-a spus Opal, Jamie-Lynn. Locurile acelea sunt pline de bacterii. Jucăriile cu care îți place să te joci te fac să te îmbolnăveşti”.

„Ştiu”, spuse Jamie-Lynn cu mâncarea în gură, „dar cineva trebuie să le țină companie copiilor cât timp aşteaptă doctorul”.

Trecură douăzeci de minute şi, în cele din urmă, apăru Opal. Ceilalți se priviră îngrijorați. Parcă umbra lui Opal i-ar fi luat locul. Nu mai plutea prin cameră ca briza proaspătă a dimineții, ca de obicei; era ca şi cum la fiecare pas i se puneau în spate găleți de ciment. Ceilalți se potoliră imediat, văzând culoarea albastră, aproape neagră care o însoțea.

„Bună ziua, prieteni”. Chiar şi vocea lui Opal era diferită, ca şi cum ar fi fost înăbuşită şi ținută într-o altă dimensiune.

„Bună, Opal”. Răspunsurile fuseseră încete, în şoaptă, ca şi cum, dacă ar fi vorbit normal, ar fi căzut la pământ.

Ea le zâmbi frumos, apreciindu-le sprijinul. „Cineva care mi-a fost prieten mulți ani e bolnav. Foarte bolnav. Va muri şi sunt extrem de tristă că-l pierd”, explică ea.

Toată lumea scoase sunete de încurajare. Olivia se opri din legănatul pe scaunul balansoar, Bobby nu se mai dădu în sus şi în jos pe skateboard, Calendula nu mai legănă picioarele, chiar şi Tommy nu se mai scobi în nas, iar eu nu m-am mai învârtit în scaun. Era o problemă serioasă, iar în grup începură să se poarte discuții despre cum e să pierzi oamenii pe care îi iubeşti. Toată lumea înțelegea. Se întâmpla cu cei mai buni prieteni şi de fiecare dată tristețea era la fel de mare.

Eu nu puteam să iau parte la discuții. Fiecare emoție pe care o simțisem vreodată pentru Elizabeth se adunase şi creştea în gât ca o inimă pulsând, care primea din ce în ce mai multă iubire în fiecare clipă, devenind astfel mai mare şi mai mândră. Aveam un nod

în gât, ceea ce mă împiedica să vorbesc, aşa cum inima mea care creştea mă împiedica să nu o mai iubesc pe Elizabeth.

Cum întâlnirea era pe sfârşite, Opal se uită înspre mine. „Ivan, cum mai stau lucrurile cu Elizabeth?"

Toată lumea îşi îndreptă privirile spre mine, iar eu am găsit o fisură în nodul care mi se pusese în gât prin care sunetul să poată ieşi. „Am amânat până mâine ca să mă gândesc la ceva". M-am gândit la chipul ei, iar inima mea bătu mai repede şi crescu, iar fisura din gâtul meu se închise.

Şi fără ca ceilalţi să-mi cunoască situaţia, înţeleseseră că asta însemna „nu mai durează prea mult". Din felul în care Opal îşi adună repede dosarele şi plecă de la întâlnire, mi-am dat seama că şi ea era în aceeaşi situaţie.

Picioarele lui Elizabeth loveau pietrişul din spatele casei. Privea dealurile, lacurile şi munţii care se întindeau în faţa ei şi alerga şi mai tare. Părul ei flutura pe spate în timp ce alerga, sprâncenele îi sclipeau, braţele i se mişcau odată cu picioarele şi ea îşi imagina, aşa cum făcea în fiecare zi, că aleargă pe dealurile acelea, peste mări şi ţări, departe, foarte departe. După treizeci de minute de alergare, deşi stând pe loc, se opri, lăsă mica sală de gimnastică gâfâind şi simţindu-se slăbită, apoi imediat începu să cureţe, frecând furioasă suprafeţele care deja sclipeau.

Imediat ce terminase de curăţat casa de sus şi până jos, ştersese toate pânzele de păianjen, dereticase fiecare colţ ascuns şi întunecat, începu să facă acelaşi lucru cu mintea ei. Toată viaţa evitase să lumineze colţurile întunecate ale minţii ei. Ceva încerca să iasă la lumină, iar acum era şi ea gata să dea o mână de ajutor. Destul cu alergatul.

Se aşeză la masa din bucătărie şi privi peisajul care i se întindea în faţa ochilor, dealurile alunecoase, văile şi

lacurile cu flori de cerceluş care le înconjurau. Cerul se întuneca mai repede, acum că sosise luna august.

Se gândi mult şi bine la totul şi la nimic, lăsând orice ar fi fost în mintea ei să aibă şansa să iasă din umbre şi să se arate. Era acelaşi sentiment supărător de care se ascundea noaptea, în timp ce se întindea în pat, încercând să doarmă, sentimentul cu care se lupta în timp ce făcea furioasă curățenie. Dar acum stătea la masă o femeie care se predase, cu mâinile ridicate sus, care lăsase armele jos şi permitea gândurilor să o țină în arest. Fusese ca un criminal evadat, care fusese pus pe fugă de mult timp.

„De ce stai pe întuneric?” se auzi o voce caldă.

Ea zâmbi duios. „Stăteam pe gânduri, Luke”.

„Pot să stau şi eu cu tine?” o întrebă el, iar ea se urî pentru că ar fi vrut să-i spună nu. „Nu spun şi nu pun mâna pe nimic, promit”, adăugă el.

Asta îi înmuie inima – oare era chiar atât de rea? Da, ştia că aşa era.

„Vino aici şi ia loc”, zâmbi ea, trăgând un scaun alături de ea.

Amândoi se aşezară tăcuți în bucătărie, până când Elizabeth vorbi. „Luke, există unele lucruri despre care ar trebui să vorbim. Lucruri pe care ar fi trebuit să ți le spun mai demult, dar...”. Ea îşi frânse degetele, încercând cu mare atenție să se hotărască cum să-i spună. Când era copil, voia doar ca oamenii să-i explice ce s-a întâmplat, unde s-a dus mama lui şi de ce. O explicație simplă ar fi eliminat anii în şir de întrebări mistuitoare.

El o privi cu ochii lui mari albaştri, cu gene lungi, obraji dolofani trandafirii şi buze strălucitoare, sub un nas care curgea. Ea râse, trecându-şi o mână prin părul lui mătăsos, pe care o reținu pe spatele gâtului lui fierbinte.

„Dar”, continuă ea, „nu ştiam cum să ți le spun”.

„E vorba despre mama mea?”, o întrebă Luke, cu

picioarele legănându-se sub masa de sticlă.

„Da. Nu ne-a mai vizitat de ceva timp, după cum cred că ai observat”.

„A plecat într-o aventură”, spuse Luke fericit.

„Păi nu ştiu dacă ai putea s-o numeşti aşa, Luke”, oftă Elizabeth. „Nu ştiu unde a plecat, scumpule. N-a spus nimănui înainte să plece”.

„Mi-a spus mie”, ciripi el.

„Ce?” Elizabeth făcu ochii mari, iar inima începu să-i bată mai repede.

„A trecut pe acasă înainte să plece. Mi-a spus că va pleca, dar nu ştia pentru cât timp. Iar eu i-am spus că asta seamănă cu o aventură, iar ea a râs şi a spus da”.

„Ți-a spus de ce?”, şopti Elizabeth, surprinsă că Saoirse a fost în stare să-şi ia la revedere de la fiul ei.

„Îhî”, dădu el din cap că da, dând acum din picioare mai repede. „A spus că aşa e mai bine pentru tine, pentru bunicul şi pentru mine, pentru că ea tot face lucruri rele şi înfurie pe toată lumea. Spunea că face ce i-ai spus tu să facă dintotdeauna. A spus că-şi ia zborul”.

Lui Elizabeth i se tăie respirația, amintindu-şi cum îi spunea surorii ei mai mici să-şi ia zborul când lucrurile erau dificile acasă. Îşi amintea cum o privise pe fetița de şase ani, când pleca la colegiu şi îi repetase să-şi ia zborul. Toată emoțiile i se adunaseră în gât.

„Ce-ai spus?” reuşi să îngaime Elizabeth, trecându-şi mâna prin părul moale al lui Luke şi simțind o nevoie copleşitoare să-l protejeze, mai mult decât orice, pentru prima dată în viața ei.

„I-am spus că probabil are dreptate”, răspunse Luke realist. „Mi-a spus că m-am făcut băiat mare şi că e de datoria mea să am grijă de tine şi de bunicul”.

Ochii ei i se umplură de lacrimi. „Aşa ți-a spus?”, se smiorcăi ea.

Luke ridică mâna şi îi şterse delicat lacrimile.

„Nu-ți face griji”, ea îi sărută mânuța şi se întinse să-l

îmbrățişeze, „pentru că e de datoria mea să am grijă de tine, da?”

Răspunsul lui fu înăbuşit, căci ea îi trase capul la piept. Îi dădu drumul repede, ca să-l lase să respire.

„Edith se va întoarce în curând acasă”, spuse el încântat, după ce inspirase adânc. „De abia aştept să văd ce mi-a adus”.

Elizabeth zâmbi, încercă repede să-şi revină şi îşi drese vocea. „Putem să i-l prezentăm pe Ivan. Crezi că o să-l placă?”

Luke se încruntă. „Nu ştiu dacă o să-l poată vedea”.

„Ştii, Luke, nu putem să-l ținem numai pentru noi”, râse Elizabeth.

„Mă rog, Ivan s-ar putea să nu mai fie aici până se va întoarce ea”, adăugă el.

Lui Elizabeth îi bătu inima mai tare. „Ce vrei să spui? Ți-a spus el ceva?”

Luke clătină din cap.

Elizabeth oftă. „Luke, doar pentru faptul că tu eşti apropiat de Ivan nu înseamnă că o să te părăsească, să ştii. Nu vreau să-ți fie teamă că se va întâmpla asta. Eu am avut o astfel de teamă. Credeam că toate persoanele pe care le iubesc vor pleca la un moment dat”.

„Eu n-o să plec”, o privi Luke grijuliu.

„Şi îți promit că nu voi pleca nici eu”. Îi sărută mânuța, apoi îşi drese vocea. „Mai ştii când mergeai cu Edith la grădina zoologică, la cinema şi în alte locuri de genul ăsta?”

Luke făcu semn din cap că da.

„Ai vrea să vin şi eu din când în când?”

Luke zâmbi fericit. „Ar fi grozav”. Rămase un timp pe gânduri. „Noi suntem cam la fel, nu? Mama ta a plecat, la fel ca mama mea, nu-i aşa?”, o întrebă el, suflând aer cald deasupra sticlei de pe masă şi scriindu-şi numele cu degetul pe geamul aburit.

Elizabeth se răci dintr-odată. „Ba nu”, se răsti ea, „nu e deloc la fel”. Se ridică de la masă, aprinse lumina şi

începu să şteargă blatul mesei. „Sunt două persoane foarte diferite, nu e la fel”. Vocea ei tremura, în timp ce freca furioasă. Privind în sus spre Luke, văzu imaginea ei reflectată în sticla de la seră şi îngheță. Dusă era liniştea, duse şi emoțiile. Arăta ca o femeie posedată, ascunzându-se de adevăr, fugind de lume.

Atunci ştiu.

Iar amintirile care se ascundeau în colțurile întunecate ale minții ei începură să se târască afară, la lumină.

TREIZECI ŞI ŞASE

„Opal”, am strigat-o din pragul biroului. Avea o aparență atât de fragilă, încât părea că cel mai mic zgomot o va dărâma.

„Ivan”, zâmbi ea obosită, dându-şi cârlionții la o parte.

Mă vedeam în ochii ei strălucitori când am intrat în cameră. „Suntem cu toții îngrijorați pentru tine – putem face ceva să te ajutăm?”

„Mulțumesc, Ivan, dar în afară de a ține lucrurile sub control pe aici nu mai aveți cum să mă ajutați. Sunt atât de obosită. Am stat ultimele nopți la spital, fără să închid un ochi. I-au mai rămas doar câteva zile; nu vreau să pierd momentul în care...” Îşi luă privirea de la Ivan, privind poza de pe birou, iar când vorbi din nou vocea îi tremura. „Aş fi vrut să găsesc o cale să-i spun la revedere, să-l fac să înțeleagă că nu e singur, că sunt de partea lui”. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

M-am dus lângă ea să o mângâi, simțindu-mă neajutorat şi ştiind că, de data aceea nu puteam face absolut nimic ca să-mi ajut această prietenă. Sau poate că era.

„Stai un pic, Opal. Poate există totuşi o cale. Am o idee”. Acestea fiind spuse, am luat-o la fugă. Elizabeth făcuse aranjamente în ultima clipă ca Luke să doarmă acasă la Sam. Ştia că în acea noapte avea nevoie să fie singură. Simțea că în ea se petrecea o schimbare; un

fior rece care îi pătrunsese în corp şi nu mai pleca. Se cuibărise în pat, purtând un pulover uriaş, acoperită de o pătură, doar-doar să se încălzească.

Luna din fereastră observase că ceva nu era cum trebuia şi o proteja de întuneric. Simțea crampe în stomac, în aşteptare. Lucrurile pe care Ivan şi Luke i le spuseseră azi învârtiseră o cheiță în mintea ei şi dezgropaseră un cufăr de amintiri atât de teribile, încât lui Elizabeth îi era teamă să închidă ochii.

Privea afară pe fereastră prin perdelele trase la lună, apoi alunecă în visare…

Avea doisprezece ani. Trecuseră două săptămâni de când mama ei o dusese în câmp, la picnic, două săptămâni de când îi spusese că va pleca, două săptămâni aşteptând-o să se întoarcă. Din cealaltă cameră o Saoirse plângăcioasă, care avea o lună, era ținută în brațe, mângâiată, potolită de tatăl ei.

„Taci, puiule, taci…” auzea vocea lui blândă tot mai tare, apoi mai încet, în timp ce străbătea casa târziu, în noapte. Afară vântul urla, strecurându-se prin ferestre şi gaura cheii, cu un sunet de fluier. Alerga şi dansa prin cameră, parcă bătându-şi joc, tachinând-o şi gâdilând-o pe Elizabeth care stătea în pat, cu mâinile la urechi şi lacrimi pe obraji.

Saoirse începu să plângă tot mai tare, rugămințile lui Brendan se auzeau tot mai tare, iar Elizabeth îşi acoperi capul cu perna.

„Te rog Saoirse, nu mai plânge”, o implora tatăl ei şi încercă să cânte un cântec de leagăn, pe care mama lui Elizabeth îl cânta mereu. Ea îşi acoperi urechile cu mâinile, dar tot o auzea pe Saoirse cum plângea şi cântecul în falset cântat de tatăl ei. Elizabeth se ridică din pat, cu ochii care o înțepau de la o altă noapte de lacrimi şi fără somn.

„Vrei sticla?” întrebă blând tatăl ei printre urlete. „Nu? Ah, iubire, ce e cu tine?”, întrebă el cu o voce în suferință.

„Şi mie mi-e dor de ea, mi-e dor de ea” şi începu să plângă şi el. Saoirse, Brendan şi Elizabeth plângeau cu toții pentru Gráinne, dar se simțeau singuri, în căsuța lor bătută de vânt.

Deodată apăru lumina unor faruri la capătul drumului lung. Elizabeth ieşi de sub pături şi se aşeză la marginea patului cu stomacul răsucit de încântare. Era mama ei – trebuia să fie. Cine ar fi venit pe la ei la ora zece seara? Elizabeth sărea pe pat în sus şi-n jos încântată.

Maşina trase în fața casei, portiera maşinii se deschise şi apăru Kathleen, sora lui Gráinne. Lăsând uşa maşinii deschisă, şi ştergătoarele în funcțiune, se îndreptă spre poartă, o deschise, făcând-o să scârțâie şi bătu la uşă.

Brendan deschise uşa, purtând-o pe Saoirse care țipa în brațe. Elizabeth se uită pe gaura cheii dormitorului ei privind în hol la desfăşurarea acțiunii.

„E aici?”, întrebă Kathleen, fără bună ziua sau alt cuvânt amabil.

„Sss”, făcu Brendan, „nu vreau s-o trezeşti pe Elizabeth”.

„Dacă nu e deja trează cu toate țipetele astea. Ce i-ai făcut bietului copil?” întrebă ea, cu scepticism.

„Copilul o vrea pe mama lui”, ridică el vocea. „Ca noi toți de altfel”, spuse el pe un ton mai blând.

„Daă-mi-o mie”, spuse Kathleen.

„Eşti udă”. Brendan se îndepărtă de ea iar mâinile i se strânseră în jurul micii ființe.

„Ea e aici?” întrebă Kathleen din nou, cu o voce mânioasă. Stătea afară, în fața uşii. Nu ceruse să intre şi nici nu fusese invitată.

„Sigur că nu-i aici,” Brendan o învârtea pe Saoirse încercând să o linişească. „Credeam că ai dus-o în locul acela fermecat în care s-ar vindeca pentru totdeauna”, spuse el supărat.

„Teoretic era cel mai bun loc, Brendan – mai bun

decât celelalte în orice caz. Dar”, murmură ea următoarele cuvinte „a plecat”.

„A plecat? Ce vrei să spui că a plecat?”

„Azi dimineață lipsea din camera ei. Nimeni n-a văzut-o”.

„Mama ta are obiceiul să dispară în noapte”, spuse Brendan mohorât, legănând-o pe Saoirse. „Păi dacă nu e acolo unde ai trimis-o, nu trebuie să o cauți departe. Sigur nu e la Flanagan?”

Elizabeth făcu ochii mari şi icni. Mama ei era aici, în Baile na gCroithe; deci nu plecase.

În tot acest schimb de replici amare, Saoirse plângea necontenit.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Brendan, nu poți să o faci să tacă?”, se văicări Kathleen. „Ştii că aş putea să iau copiii. Pot sta cu mine şi Alan în...”

„Sunt copiii mei şi nu o să mi-i iei, aşa cum ai făcut cu Gráinne”, spuse el cu o voce scăzută. Saoirse se potoli din plâns.

Se lăsă o tăcere lungă.

„Hai, valea”. Brendan vorbea încet, de parcă după izbucnirea de mai înainte îşi pierduse vocea.

Uşa de la intrare se închise iar Elizabeth văzu de la fereastră cum Kathleen trânteşte poarta şi intră în maşină. Luă viteză, luminile farurilor dispărură în noapte, la fel şi speranțele lui Elizabeth de a o mai vedea pe mama ei.

Mai rămăsese un licăr de speranță. Tatăl ei pomenise de Flanagan. Elizabeth ştia unde este – trecea pe acolo în fiecare zi spre şcoală. O să-şi facă bagajul, o s-o găsească pe mama ei şi va trăi departe de țipetele surorii şi ale tatălui ei şi vor merge în aventuri în fiecare zi.

Clanța uşii se mişcă, iar ea se aruncă în pat, prefăcându-se că doarme. Ținând ochii strâns închişi, se hotărî ca, imediat ce tatăl ei va pleca la culcare să se ducă la Flanagan.

Se va furişa în noapte, la fel ca mama ei.

* * *

„Eşti sigur că o să meargă?” Opal stătea pe hol, lângă camera de spital, iar mâinile îi tremurau, în timp ce strângea şi desfăcea pumnii, iar stomacul era plin de nelinişte.

Ivan o privi, nesigur. „Merită să încercăm”.

Prin geamul de sticlă de pe hol îl vedeau pe Geoffrey în rezerva lui. Era legat la un ventilator, avea gura acoperită de o mască de oxigen, iar el era legat cu fire de tot felul de aparate care bipăiau. În centrul acestora corpul lui rămânea calm şi liniştit, pieptul ridicându-se şi coborând ritmic. Erau înconjurați de sunetul acela sinistru pe care nu-l auzi decât în spitale, al oamenilor care aşteaptă, între viața de aici şi cea de apoi.

Îndată ce asistenta care îl îngrijea pe Geoffrey deschise uşa să plece, Opal şi Ivan intrară.

„Iat-o”, spuse Olivia de lângă patul lui Geoffrey, când Opal intră.

Ochii lui se deschiseră repede, iar el începu să se uite în jur, căutând prin cameră.

„Este în stânga ta, te ține de mână”, spuse Olivia blând.

Geoffrey încercă să vorbească, sunetul fiind înăbuşit de masca de oxigen. Opal duse mâinile la gură, iar ochii i se umplură de lacrimi. Era un limbaj pe care îl înțelegea doar Olivia; cuvintele unui om aflat pe moarte.

Olivia dădu din cap în timp ce el scotea sunetele acelea; ochii ei se umplură de lacrimi, iar după ce vorbi cu Ivan nu a mai putut să stea în cameră.

„Mi-a zis să-ți spun că l-a durut inima în fiecare clipă când ai fost departe, dragă Opal”.

Ivan ieşi pe uşa deschisă şi plecă cât putea el de repede pe hol, părăsind spitalul.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

La fereastra camerei lui Elizabeth din Aleea Cerceluşilor ploaia cădea, lovind ferestrele ca nişte mici pietricele. Vântul făcea vocalize în noapte iar Elizabeth, cuibărită în pat, era transportată înapoi în timp la momentul când călătorise târziu în noaptea de iarnă ca să-şi găsească mama.

Îşi pusese în ghiozdan doar câteva lucruri – lenjerie intimă, două pulovere şi fuste, cartea dăruită de mama ei şi ursuleţul de pluş. În puşculiţă avea patru lire şi după ce-şi pusese haina de ploaie peste rochia sa preferată cu flori şi îşi puse cizmele ei roşii, ieşi în noaptea rece. Se căţără pe gardul grădinii, ca să evite sunetul porţii, care putea să-l alerteze pe tatăl ei, care în aceste zile dormea ca un câine de pază, cu urechile ciulite. Merse aproape de tufişuri, ca să nu fie zărită mergând pe drum. Vântul împingea şi trăgea crengile, zgâriind-o pe faţă şi pe mâini, iar pe piele simţea sărutările umede ale frunzelor înmuiate. Vântul era aspru în acea noapte. Îi biciuia picioarele şi îi înţepa urechile şi obrajii, bătând cu atâta putere, încât îi tăia respiraţia. La câteva minute de mers pe drum, degetele, nasul şi buzele erau amorţite iar corpul îi îngheţase până la os, dar gândul că în acea noapte o va vedea pe mama ei o făcu să meargă mai departe. Şi îşi continuă drumul.

Douăzeci de minute mai târziu ajunse la podul din Baile na gCroithe. Nu mai văzuse niciodată oraşul la unsprezece noaptea; era ca un oraş fantomă, întunecat, gol şi tăcut, ca şi cum urma să fie martor la un lucru de care să nu mai vorbească apoi în veci.

Se îndreptă spre Flanagan cu stomacul strâns, fără a mai simți frigul, doar încântare pentru emoția revederii cu mama ei. Auzi zgomot de la Flanagan înainte să-l vadă; acolo şi la Cămila Cocoşată erau singurele clădiri cu luminile aprinse. De la o fereastră deschisă se auzea sunetul unui pian, vioară, badhran, cântece şi râsete, din când în când ovații şi hop-hop. Elizabeth chicotea; părea că toată lumea se distrează.

Afară era parcată maşina mătuşii Kathleen, iar Elizabeth iuți pasul. Uşa de la intrare era deschisă, iar înăuntru era un holişor, însă uşa barului, toată din sticlă era închisă. Elizabeth stătea pe verandă, scuturându-şi ploaia de pe haină; o puse în cui, alături de umbrelele de pe cuier. Părul ei lung negru era ud, iar nasul era roşu şi curgea. Ploaia îşi făcuse loc şi în cizme, picioarele îi tremurau de frig iar tălpile lipăiau în apa rece ca gheața de sub picioarele ei.

Deodată pianul de opri şi se auziră strigătele unui grup de bărbați care o făcură pe Elizabeth să sară din loc.

„Haide, Gráinne, mai cântă-ne ceva”, bolborosi un bărbat, iar toți ceilalți ovaționară.

Inima lui Elizabeth tresăltă la auzul numelui mamei ei. Era înăuntru! Cânta aşa de frumos! Acasă cânta tot timpul, compunând singură cântece de leagăn sau pentru copii, iar dimineața îi plăcea să stea în pat şi să o asculte pe mama ei cum fredona prin camerele bungaloului. Dar vocea care începuse să se audă, urmată de strigăte zgomotoase de oameni beți nu era vocea dulce a mamei, pe care o ştia atât de bine.

În acest timp, pe Aleea Cerceluşilor, Elizabeth stătea în pat, cu ochii deschişi. Afară vântul urla ca un animal

rănit. Inima îi bătea ca nişte ciocane în piept; avea gura uscată şi corpul umed. Dând la o parte cuverturile luă cheile de la maşină de pe noptieră, alergă pe scări, îşi luă haina de ploaie pe umeri şi ieşi din casă îndreptându-se spre maşină. Picăturile reci de ploaie o loviră, iar ea îşi aminti de ce ura să simtă ploaia pe față; îi amintea de noaptea aceea. Se grăbi spre maşina ei, tremurând în timp ce vântul îi arunca părul peste ochi şi obraji, astfel că atunci când se aşeză la volan era deja udă până la piele.

Ştergătoarele de parbriz alergau furioase pe geam când ea se îndreptă spre oraş. Trecând de pod oraşul era pustiu. Toată lumea se încuiase în casă la adăpostul cald al caselor şi pensiunilor.

În afară de Cămila Cocoşată şi Flanagan nu era altă viață de noapte. Elizabeth parcă maşina vizavi de Flanagan, rămase în ploaia rece, privi dincolo de clădire şi îşi aminti. Îşi aminti acea noapte.

Pe Elizabeth o dureau urechile de cuvintele cântecului cântat de femeie. Era crud, cuvintele dezgustătoare, cântate în tonuri vulgare. Fiecare cuvânt urât pe care Elizabeth fusese învățată de către tatăl ei să nu-l spună câştiga aplauze de la o haită de animale bete.

Se ridică în vârful degetelor pentru a se uita prin sticla vopsită roşie ca să vadă ce femeie îngrozitoare putea croncăni melodia aceea îngrozitoare. Era sigură că mama ei stătea lângă Kathleen absolut dezgustată.

Inima lui Elizabeth sări de la locul ei şi pentru o clipă i se tăie respirația, pentru că sprijinită de pian stătea mama ei, deschizând gura şi dând drumul cuvintelor acelea îngrozitoare. O fustă pe care nu o mai văzuse niciodată se mişca încoace şi-ncolo până la coapse, iar în jurul ei un grup de bărbați o luau în râs, o tachinau şi râdeau în timp ce ea făcea nişte mişcări ale corpului cum Elizabeth nu mai văzuse nicio femeie să facă.

„Haideți băieți, potoliți-vă”, spuse tânărul domn

Flanagan din spatele barului.

Bărbații îl ignorară, continuând să o aclame pe mama lui Elizabeth.

„Mămico”, se smiorcăi Elizabeth.

Elizabeth se îndreptă încet peste drum, spre barul lui Flanagan, cu inima bătând de la amintirea care era atât de vie în mintea ei.

Întinse mâna şi deschise uşa barului. Domnul Flanagan ridică privirile de la bar, schițând un zâmbet, de parcă s-ar fi aşteptat să o vadă.

Mica Elizabeth întinse o mână tremurătoare şi deschise uşa barului. Avea părul ud şi lipit de față, iar buza de jos tremura, lăsată în jos. Ochii ei mari căprui priveau panicați prin încăpere, când văzu un bărbat care se întindea să o atingă pe mama ei.

„Las-o în pace!”, strigă Elizabeth atât de tare încât în cameră se făcu linişte. Mama ei se opri din cântat şi toate capetele se întoarseră în direcția ei, care stătea în pragul uşii.

Colțul în care se afla mama ei izbucni într-un râs foarte puternic. Din ochii îngroziți ai lui Elizabeth țâşniră lacrimi.

„Bu-hu-hu”, striga mama ei, mai tare ca toți ceilalți. „Să încercăm să o salvăm pe mami, nu?” articulă ea cu greutate. Îşi fixă privirile asupra lui Elizabeth. Ochii îi erau injectați şi întunecați, nu aveau ochii aceia pe care Elizabeth şi-i amintea atât de bine; parcă erau ai altcuiva.

„Fir-ar să fie”, blestemă Kathleen, sărind din celălalt capăt al barului spre Elizabeth. „Ce faci aici?”

„A-a-a-m ve-e-e-nit şi eu”, bolborosi Elizabeth în camera tăcută, privindu-şi uimită mama, „am venit să-mi găsesc mama ca să stau cu ea”.

„Păi nu-i aici”, țipă mama ei. „Ieşi afară!”, îndreptă ea un deget acuzator spre Elizabeth. „Şobolanii uzi nu au

ce căuta în cârciumi”, croncăni ea, dând peste cap paharul, dar nu nimeri gura, făcând băutura să aterizeze pe piept, unde îi strălucea pe piele, înlocuind mirosul parfumului ei dulce cu whiskey.

„Dar, mami...”, scânci Elizabeth.

„Dar, mami...” o imită Gráinne, iar câțiva bărbați râseră. „Nu sunt mama ta”, spuse ea aspru, lovind clapele de pian, producând un sunet deranjant. „Micuțele Lizzie ude leoarcă nu merită mămici. Ar trebui să fiți otrăvite, toate”, se răsti ea.

„Kathleen”, strigă domnul Flanagan, „ce faci? Scoate-o afară de aici. N-ar trebui să vadă aşa ceva”.

„Nu pot”. Kathleen stătea țintuită locului. „Trebuie să o țin sub observație pe Gráinne, ca să o iau înapoi cu mine”.

Domnul Flanagan rămase cu gura căscată, şocat de răspunsul ei. „Uită-te la copil!”

Pielea întunecată a lui Elizabeth era palidă. Buzele erau vineții de frig iar dinții îi tremurau, rochia înflorată udă leoarcă atârna pe ea, iar picioarele tremurau în cizme.

Kathleen întoarse privirile spre Gráinne, neputându-se decide între ele două”. „Nu pot, Tom”, şopti ea.

Tom privea furios. „O să am buna cuviință să o duc chiar eu acasă”. Apucă un set de chei de sub bar şi ieşi de partea cealaltă, îndreptându-se spre Elizabeth.

„NU!”, țipă Elizabeth. Privi spre mama ei, care era deja plictisită de această scenă şi se pierduse în brațele unui străin, se întoarse spre uşă şi alergă înapoi, în noaptea înghețată.

* * *

Elizabeth stătea la uşa barului, cu părul ud, ploaia prelingându-i-se pe frunte şi pe nas, cu dinții clănțănind şi degetele amorțite. Zgomotul din încăpere nu mai era la fel. Înăuntru nu era muzică, nici ovații sau hop-hop,

doar câte un clinchet de pahare şi vorbă murmurată. Nu erau mai mult de cinci oameni în tot barul în acea seară liniştită de marţi.

Tom, îmbătrânit, o privea.

„Mama mea...”, spuse Elizabeth din pragul uşii. Vocea ca de copil o surprinse şi pe ea – „era alcoolică”.

Tom o aprobă.

„Venea des aici?”

El dădu din cap că da.

„Dar erau săptămâni”, înghiţi ea în sec, „săptămâni la rând când nu ne părăsea”.

Vocea lui Tom era blândă. „Era ceea ce ai putea numi un beţiv de petreceri”.

„Iar tatăl meu”, făcu ea o pauză, gândindu-se la bietul ei tată care o aştepta acasă seară de seară „ştia asta”.

„Răbdare de sfânt”, răspunse el.

Ea privi în jur, la micuţul bar, la acelaşi pian vechi care stătea în colţ. Singurul lucru care se schimbase în cameră era vârsta celor aflaţi în ea.

„În noaptea aceea”, spuse Elizabeth, cu ochii plini de lacrimi, „îţi mulţumesc”.

Tom dădu din cap cu tristeţe.

„Ai mai văzut-o de atunci?”

El clătină din cap că nu.

„Dar... te aştepţi să o vezi?” întrebă ea, cu vocea oprindu-i-se în gât.

„Nu în această viaţă, Elizabeth”. El îi confirmă ceea ce simţise mereu în adâncul ei.

„Tată...” şopti Elizabeth şi ieşi din bar afară în noaptea rece.

* * *

Mica Elizabeth ieşi în goană din bar, simţind fiecare picătură de ploaie pe corp, simţindu-se rănită, când respira în aerul rece iar apa îi stropea picioarele când călca în bălţi. Alerga acasă.

Elizabeth sări în maşină şi goni afară din oraş, pe drumul lung de un kilometru care ducea la căsuța tatălui ei. Se apropiau lumini de faruri, ceea ce însemna că trebuia să dea înapoi pe drumul pe care venise şi trebuia să aştepte ca maşina să treacă, apoi să-şi continue drumul.

Tatăl ei ştiuse tot timpul ăsta, dar nu-i spusese. Nu dorise să-i spulbere iluziile despre mama ei, pe care ea o ridicase pe un piedestal. Se gândise la ea ca la un spirit liber, iar la tatăl ei ca la o forță sufocantă, ca cel care prinde fluturi. Voia să ajungă la el repede, să-i ceară scuze, să pună lucrurile în ordine.

Porni din nou la drum, dar văzu un tractor care venea încet, pufăind, neobişnuit pentru această oră târzie. Iar dădu înapoi până la capătul drumului. Nerăbdarea ei creştea, aşa că abandonă maşina şi o luă la goană. Alergă cât putu de repede pe drumul de o milă care o ducea acasă.

„Tati", suspina mica Elizabeth, alergând pe drumul îngust spre căsuță. Îi striga numele tot mai tare, vântul ajutând-o pentru prima dată în acea seară, ducându-i cuvintele spre căsuță. Se aprinse o lumină, apoi alta şi văzu uşa de la intrare deschizându-se.

„Tati", strigă ea şi mai tare, alergând mai repede.

Brendan stătea la fereastra dormitorului, privind afară, în noapte, sorbind o ceaşcă de ceai, sperând să apară ceea ce spera să vadă. Le alungase, făcuse exact opusul a ceea ce dorise şi era vina lui. Nu putea decât să aştepte. Să aştepte ca una dintre cele trei femei să apară. Una, ştia cu siguranță, nu voia şi nu putea să se mai întoarcă.

O mişcare la distanță îi captă privirea, iar el rămase atent ca un câine de pază. O femeie alerga spre el, cu părul lung, negru plutind în vânt, imaginea ei fiind neclară, căci ploaia lovea geamurile.

Ea era.

El lăsă ceaşca şi farfuria pe jos şi se ridică, dărâmând

scaunul.

„Gráinne”, şopti el.

Apucă bastonul şi merse cât putea el de repede spre uşa de la intrare. O deschise brusc şi îşi încordă ochii în noaptea vântoasă pentru a-şi vedea soția.

„Tati”, o auzi spunând. Nu, nu putea să spună asta, Gráinne a lui nu-i spunea aşa.

„Tati”, o auzi suspinând.

El se întoarse cu douăzeci de ani înapoi, la aceleaşi sunete. Era fetița lui, fetița lui alerga acasă în ploaie şi avea nevoie de el.

„Tati!”, îl strigă ea din nou.

„Sunt aici”, spuse el, mai întâi încet, apoi mai tare „sunt aici!”

O auzi plângând, o văzu deschizând poarta care scârțâia, udă de ploaie şi, exact ca acum douăzeci de ani, o îmbrățişă.

„Sunt aici, nu-ți face griji”, o mângâie el, bătând-o uşor pe cap şi legănând-o dintr-o parte în alta. „Tăticul e aici”.

TREIZECI ŞI OPT

Grădina lui Elizabeth în ziua aniversării ei era ca scena în care se servea ceai a pălărierului din Țara Minunilor. Pusese o masă lungă în mijlocul grădinii, decorată cu o față de masă roşu cu alb. Pe fiecare bucățică de masă era un şir lung de farfurii, iar în mijlocul lor platouri pline vârf cu cârnați de bere, pateuri, cartofi prăjiți, şi sosuri, sandvişuri, salate, came rece şi dulciuri. Grădina fusese împodobită ca niciodată, fuseseră plantate flori noi, iar aerul mirosea a iarbă proaspăt tăiată, amestecată cu aroma grătarului într-un colț. Era o zi caldă, cerul era albastru, fără niciun nor, dealurile din jur erau de un verde puternic, oile de pe el parcă erau norişori iar Ivan simți durerea de a trebui să părăsească un loc atât de frumos şi pe oamenii de acolo.

„Ivan, cât mă bucur că eşti aici". Elizabeth ieşi din bucătărie încărcată.

„Mulțumesc", zâmbi Ivan, întorcându-se ca să o întâmpine. „Uau, ia uită-te la tine!" Rămase cu gura căscată. Elizabeth purta o rochie albă, simplă de vară care contrasta minunat cu pielea ei închisă la culoare; părul ei negru fusese uşor cârlionțat şi îi cădea pe umeri. „Fă o piruetă", spuse Ivan, copleşit de prezența ei. Trăsăturile ei se îmblânziseră, totul la ea părea mai dulce.

„Nu mai fac piruete pentru bărbați de când aveam opt ani. Acum gata, nu te mai holba la mine, avem treabă",

se răsti ea.

Mă rog, nu chiar *totul* se îndulcise.

Ea se uită prin grădină, cu mâinile în şolduri, de parcă ar fi patrulat.

„Aşa, hai să-ți arăt cum merg treburile pe aici". Îl luă pe Ivan de mână şi îl trase spre masă.

„Când oamenii sosesc pe poarta laterală, vin întâi pe aici. De aici îşi iau şervețele, cuțite, furculițe şi farfurii, apoi merg pe aici". Ea începu să meargă, ținându-l strâns de mână şi vorbind repede. „Când ajung aici, *tu* vei sta în spatele acestui grătar, unde vei pregăti orice vor dori din *aceste* sortimente". Ea făcu un gest larg spre masa cu bucăți de came. „În stânga este came cu soia, în dreapta obişnuită. Să *nu* le încurci".

Ivan deschise gura pentru a protesta, dar ea ridică un deget şi continuă. „Apoi, după ce îşi iau chiflele, vor merge spre salată, *aici.* Vezi că farfurioarele de salată sunt *aici".*

Ivan luă o măslină, iar ea îi dădu peste mână, făcându-l să o scape înapoi în bol. Apoi continuă.

„Deserturile sunt *aici,* ceaiul şi cafeaua sunt *aici,* laptele pentru cafea pe dreapta, toaletele doar pe uşa din *stânga,* nu vreau să mă împiedic de ei prin casă, da?"

Ivan dădu din cap că da.

„Întrebări?"

„Doar una". El luă o măslină şi o strecură iute în gură, înainte ca ea să apuce să i-o ia. „De ce îmi spui mie toate astea?"

Elizabeth dădu ochii peste cap. „Pentru că", se şterse ea pe mâni de un şervețel, „n-am mai primit *oaspeți* până acum şi cum tu m-ai băgat în chestia asta, am nevoie de ajutorul tău".

Ivan râse. „Elizabeth, tu o să te descurci, dar cu grătarul *chiar* nu pot să te ajut".

„De ce, nu faceți grătare în Emul Aranigami?", întrebă ea sarcastică.

Ivan îi ignoră comentariile. „Uite ce e, n-ai nevoie de legi şi programe astăzi. Lasă oamenii să facă ce doresc, să cutreiere prin grădină, să vorbească cu cine vor şi să-şi aleagă singuri mâncarea. Cui îi pasă dacă încep de la plăcinta cu mere?

Elizabeth îl privi îngrozită. „Să înceapă de la plăcinta cu mere?” pufni ea. „Dar e la celălalt capăt al mesei. Nu, Ivan trebuie să le spui unde începe şi unde se sfârşeşte coada. Eu nu voi avea timp”. Se îndreptă în grabă spre bucătărie. „Tată, sper că nu mănânci toți cârnații de bere”, îl strigă ea. „Tata?” făcu Ivan ochii mari, „E aici?”

„Da”. Ea dădu ochii peste cap, dar Ivan îşi dădea seama că de fapt era încântată. „N-ai mai trecut pe aici în ultimele zile, iar eu am fost ocupată peste poate cu secrete de familie, lacrimi, despărțiri şi împăcări. Dar ne revenim noi”, se relaxă ea pentru o clipă, zâmbindu-i lui Ivan. Se auzi soneria, ea tresări, iar fața i se schimonosi, cuprinsă de panică.

„Relaxează-te, Elizabeth!”, râse Ivan.

„Vino aici!”, îi strigă ea musafirului.

„Înainte să ajungă aici aş vrea să-ți fac un cadou”, spuse Ivan, luând mâna pe care o ținuse la spate. Îi întinse o umbrelă mare, roşie, iar ea încreți fruntea, neînțelegând.

„Ca să te apere de ploaie”, explică încet Ivan. „Cred că ți-ar fi fost de folos aseară”.

Elizabeth descreți fruntea, în timp ce realiza spusele lui. „Ce drăguț din partea ta, îți mulțumesc”.

Îl îmbrățişă. Apoi ridică brusc capul. „Dar de unde ştii tu de aseară?”

Benjamin îşi făcu apariția la poartă cu un buchet de flori şi o sticlă cu vin.

„La mulți ani, Elizabeth”.

Ea se răsuci pe călcâie şi se înroşi în obraji. Nu-l mai văzuse de pe şantier, din ziua în care Ivan scrisese cu litere mari roşii pe pereți presupusa ei afecțiune pentru el.

„Mulțumesc”, răspunse ea, îndreptându-se spre el.

El îi întinse cadourile, iar ea se luptă să găsească un mod de a le lua, cu umbrela în mână. Benjamin zări umbrela şi râse. „Nu cred că azi vei avea nevoie de asta”.

„A, de umbrelă?”, roşi Elizabeth şi mai mult. „E un cadou de la Ivan”.

Benjamin ridică din sprâncene. „Chiar? îi faci zile fripte, nu? O să încep să cred că e ceva între voi”.

Elizabeth nu lăsă să-i piară zâmbetul. Ar fi dorit. „De fapt e pe undeva pe aici – poate că o să reuşesc să vă fac cunoştință aşa cum se cuvine”. Se uită cu atenție prin grădină, întrebându-se de ce Benjamin o găsea atât de amuzantă tot timpul.

„Ivan?” o auzii pe Elizabeth strigându-mă.

„Da”, am răspuns, fără să ridic privirile, ajutându-l pe Luke să-şi pună coiful de petrecere.

„Ivan?”, strigă ea din nou.

„Da-a”, am răspuns nerăbdător, stând în picioare şi uitându-mă la ea. Privirile ei trecură peste mine, iar ea continuă să scruteze grădina.

Inima mi se opri în loc; jur că am simțit-o oprindu-se.

Am respirat adânc, încercând să nu mă panichez. „Elizabeth”, am strigat cu vocea atât de tremurătoare şi de distantă, de nu mi-o recunoşteam.

Ea nu se întoarse. „Nu ştiu unde a dispărut. Acum un minut era aici”. În vocea ei se ghicea supărarea. „Trebuia să pregătească grătarul”.

Benjamin râse din nou. „Ce coincidență. Ăsta e un mod subtil de a-mi spune să mă ocup eu, dar o fac, nicio problemă”.

Elizabeth îl privi nedumerită, rămasă pe gânduri. „Bine, îți mulțumesc”. Ea continuă să se uite în jurul ei. Priveam cum Benjamin îşi punea şorțul iar Elizabeth îi explica totul. ÎI priveam din exterior, pentru că nu mai făceam parte din tablou. Oamenii începeau să sosească, iar eu mă simțeam amețit, căci grădina se umplea, larma sporea, vocile şi râsetele se auzeau tot mai tare,

iar mirosul de mâncare devenea tot mai puternic. Priveam cum Elizabeth încerca să-l forţeze pe Joe să guste din cafeaua ei aromată, în timp ce toţi ceilalţi priveau într-o parte şi râdeau; priveam capetele apropiate ale lui Elizabeth şi Benjamin, de parcă şi-ar fi împărtăşit vreun secret, apoi râzând; l-am văzut pe tatăl lui Elizabeth stând la capătul grădinii, cu bastonul într-o mână, ceaşca şi farfurioara în cealaltă, cum se uita nostalgic peste dealuri aşteptând să se întoarcă şi cealaltă fiică; o vedeam pe doamna Bracken şi prietenele ei care stăteau lângă masa cu prăjituri, luând pe furiş câte una, când credeau că nu le vede nimeni.

Dar eu le vedeam. Vedeam totul.

Eram ca un vizitator într-un muzeu de artă, stând în faţa unei picturi în jurul căreia era înghesuială, încercând să o înţeleg, iubind-o atât de mult, încât îmi doream să intru în ea, să fiu o parte din tablou. Eram împins tot mai departe, spre capătul grădinii. Capul mi se învârtea, iar genunchii mi se înmuiaseră.

Am văzut cum Luke venea cu tortul lui Elizabeth, ajutat de Poppy, care dădu tonul la cântecul „Mulţi ani trăiască”, iar Elizabeth se înroşi la faţă, surprinsă şi jenată, în acelaşi timp. O privii cum mă caută cu privirile şi nu mă găseşte, cum închise ochii, îşi puse o dorinţă, apoi suflă în lumânări, ca o fetiţă care nu avusese nicio petrecere la împlinirea celor doisprezece ani şi care trăia acum acele clipe. Mi-am amintit ce mi-a spus Opal, că eu nu am zi de naştere, nu îmbătrâneam niciodată, în timp ce Elizabeth va face asta an de an. Mulţimea zâmbi şi chiui când ea suflă în lumânări, dar pentru mine ele reprezentau trecerea timpului şi când ea stinse flăcările săltăreţe, stinse şi picul de speranţă care mai rămăsese în mine. Ele reprezentau motivul pentru care noi nu puteam rămâne împreună, iar asta mă înjunghia în inimă. Mulţimea veselă sărbătorea, în timp ce eu o compătimeam, conştientizând că, la fiecare clipă care trecea, îmbătrânea. Doar eu simţeam asta.

„Ivan!” Elizabeth mă ajunse din urmă. „Unde ai fost? Te caut de o oră peste tot!”

Eram atât de şocat că mă putea vedea, încât de abia puteam să vorbesc. „Am fost aici tot timpul”, am spus slab, savurând fiecare secundă în care ochii ei căprui mă priveau.

„Nu-i adevărat. Am trecut pe aici de cel puțin cinci ori şi nu te-am văzut. Te simți bine?” mă privi ea îngrijorată.

„Eşti foarte palid”. Îmi puse mâna pe frunte. „Ai mâncat?”

„Am clătinat din cap că nu.

„Am pus nişte pizza la cuptor; vrei să-ți aduc? De care vrei?”

„Una cu măsline, te rog. Măslinele sunt, de departe, preferatele mele”.

Ea îngustă ochii şi mă privi ciudat, de sus în jos. Apoi spuse încet „Bine, mă duc să-ți aduc, dar să nu dispari din nou. Sunt aici câteva persoane pe care aş vrea să ți le prezint, da?”

Am dat din cap aprobator.

Câteva clipe mai târziu a venit alergând cu o felie uriaşă de pizza. Mirosea atât de bine, încât stomacul meu aproape că strigă de bucurie, nici măcar nu realizasem că mi-e foame. Am întins mâinile, să iau felia savuroasă de la ea, dar ochii săi căprui se întunecară, fața i se crispă şi ea trase farfuria. „Fir-ar să fie, Ivan, unde ai mai plecat acum?” murmură, scrutând grădina cu privirile.

Genunchii mei erau slabi, încât nu mai puteau susține greutatea corpului; m-am prăbuşit în iarbă, m-am sprijinit de peretele casei, cu coatele pe genunchi.

Am auzit o şoaptă la ureche, am simțit respirația caldă, cu miros de dulciuri a lui Luke. „Se întâmplă, aşa-i?”

Nu am avut putere decât să dau din cap că da.

Aici e partea unde nu mai e amuzant. Partea aceasta

nu e, nici pe departe, preferata mea.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Simţind fiecare metru cu fiecare pas, fiecare piatră şi pietricică sub talpa pantofului meu şi fiecare secundă care se scurgea, am ajuns în cele din urmă la spital, epuizat şi complet secătuit. Mai era un prieten care avea nevoie de mine.

Olivia şi Opal citiseră pe chipul meu când am intrat în cameră; probabil că văzuseră culorile întunecate care emanau din corpul meu, umerii mei căzuţi, de parcă purtau întreaga greutate a lumii. Ştiam din privirea obosită a ochilor lor că ştiau. Sigur că ştiau – făcea parte din activitatea noastră. Cel puţin de două ori pe an fiecare dintre noi cunoştea oameni deosebiţi, care ne consumau zilele şi nopţile şi toate gândurile, şi de fiecare dată, cu fiecare persoană trebuia să trecem prin acelaşi proces de a-i pierde. Lui Opal îi plăcea să ne spună că nu îi *pierdeam*; era doar faptul că ei mergeau mai departe. Dar nu vedeam cum nu o pierdeam pe Elizabeth. Fără să am niciun control, vreo posibilitate să o fac să rămână lângă mine, să mă poată vedea în continuare, îmi scăpa din mână. Victorie? Ce câştigasem? De fiecare dată când părăseam un prieten, eram la fel de singur ca în ziua dinainte de a-l cunoaşte, iar în cazul lui Elizabeth şi mai singur, pentru că ştiam că pierdeam posibilitatea de a avea mult mai mult. Iar acum întrebarea de şaizeci şi patru de milioane de dolari, cu ce se alegeau prietenii noştri?

Un final fericit?

Puteam numi situația actuală a lui Elizabeth un final fericit? Să fie mama unui băiețel de şase ani, pe care nu şi-l dorise, întrebându-se unde îi era sora, o mamă care o părăsise şi un tată cu probleme? Oare viața ei nu era la fel ca la sosirea mea?

Dar cred că nu aceasta era situația lui Elizabeth. *Atenție la detalii,* îmi spunea Opal mereu. Ceea ce se schimbase la Elizabeth era mintea, felul în care gândea. Tot ceea ce făcusem era să plantez sămânța speranței; doar ea putea să o ajute să crească. Iar fiindcă începuse să nu mă mai vadă, poate că sămânța începea să dea roade.

Stăteam într-un colț al rezervei de spital, privind cum Opal se agăța de mâinile lui Geoffrey, cum te agăți de o stâncă. Poate că asta făcea. Vedeai pe fața ei că voia să se întoarcă tot ce fusese altă dată; puteam să pun pariu că ar fi făcut un pact cu diavolul atunci şi acolo, dacă asta i l-ar fi adus înapoi. S-ar fi dus până-n iad şi înapoi, ar fi trecut peste orice teamă, doar pentru el, în clipa aceea.

Ce n-am da să ne putem întoarce în timp!

Ce n-am mai face o dată întorşi în prezent!

Cuvintele lui Opal erau rostite prin buzele Oliviei; Geoffrey nu mai putea vorbi. Lacrimile cădeau din ochii lui Opal, aterizând pe mâinile lui, lipsite de viață, buza de jos îi tremura. Nu era pregătită să-l părăsească. Nu l-ar fi părăsit nicicând, iar acum era prea târziu, el pleca înainte ca ea să se poată desprinde.

Îl pierdea.

Viața mi se părea tristă în momentele acelea. La fel de mohorâtă ca şi vopseaua albastră crăpată de pe pereții unei construcții care ar fi trebuit să te vindece.

Geoffrey ridică încet o mână; părea că se forțează din toate puterile. Mişcarea îi luă prin surprindere, căci nu mai vorbise de zile întregi, nu mai reacționase la nimic. Nimeni nu fu mai surprins decât Opal, care deodată

simți atingerea mâinii lui pe față, ştergându-i lacrimile. Atingere după douăzeci de ani. În sfârşit, o vedea. Opal îi sărută mâna uriaşă şi îşi lăsă fața mângâiată trăind şoc, uşurare şi regret laolaltă.

Geoffrey suspină, pieptul lui se mai ridică pentru ultima dată şi se lăsă în jos, iar mâna îi căzu lângă pat.

Îl pierduse şi mă întrebam dacă acum Opal îşi spunea că el mergea mai departe.

Atunci şi acolo am hotărât că trebuia să controlez clipa finală. Trebuia să-mi iau rămas bun de la Elizabeth aşa cum s-ar fi cuvenit, să-i spun adevărul despre mine pentru ultima oară, ca să nu creadă că fugisem şi o părăsisem. Nu voiam ca ea să petreacă ani amari, cu gândul la bărbatul pe care-l iubise, dar care îi frânsese inima. Nu, ar fi fost prea uşor; i-ar fi dat o scuză să nu mai iubească din nou. Iar ea voia să mai iubească. Nu voiam ca ea, aidoma lui Geoffrey să aştepte la nesfârşit întoarcerea mea, iar în final să se sfârşească, o femeie bătrână şi singură.

Olivia dădu încurajator din cap când m-am ridicat, am sărutat-o pe Opal pe frunte, aşa cum stătea cu fața spre pat, ținându-l strâns de mână şi jelind atât de tare încât simțeai că inima îi era frântă. N-am observat până ce n-am ieşit în aerul rece că aveam fața udă de lacrimi.

Am început să alerg.

Elizabeth visa. Era într-o cameră mare, albă, în care se învârtea, împrăştiind vopsea peste tot în jurul ei. Fredona cântecelul pe care nu fusese în stare să şi-l scoată din cap în ultimele două luni şi se simțea atât de veselă şi de liberă, încât sărea prin cameră, privind cum vopseaua groasă ateriza pe pereți, pleosc-pleosc.

„Elizabeth”, şopti o voce.

Ea continua să danseze prin cameră. Nimeni altcineva nu mai era acolo.

„Elizabeth”, şopti vocea, iar corpul ei începu să se legene uşor, dansând.

„Mmm?”, răspunse ea fericită.

„Trezeşte-te, Elizabeth, trebuie să stăm de vorbă”, spuse vocea dulce.

Ea deschise ochii încet, zări frumosul chip îngrijorat al lui Ivan alături de ea, se frecă pe faţă şi, pentru o clipă se priviră ochi în ochi. Ea se desfăta cu privirea lui, încercă să îl privească la rândul ei, dar pierdu bătălia cu somnul şi lăsă pleoapele să i se închidă. Visa, ştia asta, dar nu-şi putea ţine ochii deschişi.

„Mă auzi?”

„Mmm”, răspunse ea, învârtindu-se iar şi iar.

„Elizabeth, am venit să-ţi spun că trebuie să plec”.

„De ce?”, murmură ea adormită. „De abia ai venit. Dormi”.

„Nu pot. Mi-ar plăcea, dar nu pot. Trebuie să plec. Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că se va întâmpla asta?”

Ea îi simţi respiraţia caldă pe gât şi îl adulmecă; pielea era proaspătă şi dulce, de parcă s-ar fi îmbăiat în mure.

„Mmm”. „Emul Aranigami”, spuse ea, pictând mure pe perete, atingând vopseaua şi gustând-o, de parcă era suc proaspăt stors.

„Cam aşa ceva. Nu mai ai nevoie de mine, Elizabeth”, spuse el blând. „De acum n-ai să mă mai poţi vedea. Altcineva va avea nevoie de mine”.

Ea îşi trecu mâna pe obrazul lui, simţind pielea moale şi catifelată. Ea alergă de la un capăt la altul al camerei, trecându-şi mâna peste vopseaua roşie. Avea gust de căpşuni. Se uită la cutia de vopsea din mână şi le zări – un morman de căpşuni proaspete.

„Mi-am dat seama de ceva, Elizabeth. Mi-am dat seama ce înseamnă viaţa mea şi că nu e atât de diferită de viaţa ta”.

„Mmm”, zâmbi ea.

„Viaţa e făcută din întâlniri şi despărţiri. Oamenii vin în viaţa ta în fiecare zi, spui bună dimineaţa, bună seara, unii stau câteva minute, alţii câteva luni sau un

an, iar alții o viață întreagă. Indiferent cine este, te întâlneşti, apoi te desparți. Mă bucur tare mult că te-am cunoscut, Elizabeth Egan; mulțumesc stelelor mele norocoase pentru asta. Cred că mi-am dorit să apari o viață-ntreagă", şopti el. „Dar acum e timpul să ne despărțim".

„Mmm", murmură ea somnoroasă. „Nu pleca". Acum era cu ea în încăpere, se alergau, stropindu-se unul pe celălalt, tachinându-se. Nu voia să plece, se distra atât de bine.

„Trebuie să plec". Vocea lui se stinse. „Te rog să înțelegi".

Tonul din vocea lui o făcu să se oprească din alergare. Lăsă jos pensula, care căzu pe covor, murdărind de roşu covorul alb, nou nouț. Ea îl privi; avea fața tristă.

„Te-am iubit din clipa în care te-am văzut şi te voi iubi mereu, Elizabeth".

Simți sărutul lui mai jos de urechea stângă, atât de moale şi de senzual, încât nu voia să se oprească.

„Şi eu te iubesc", spuse ea somnoroasă.

Dar el se opri. Ea privi în jur prin camera stropită de vopsea, iar el dispăruse.

Ochii ei se deschiseră, auzindu-şi vocea. Îi spusese „Te iubesc?" Se sprijini într-un cot şi privi adormită prin cameră.

Dar camera era goală. Era singură. Soarele răsărea de după munți, noaptea se sfârşise şi începuse o nouă zi. Închise ochii şi continuă să viseze.

PATRUZECI

O săptămână mai târziu, Elizabeth dădea cu mopul prin casă în pijamale, târându-şi picioarele din cameră în cameră, duminică dis de-dimineaţă. Stătea în pragul fiecărei camere, privea înăuntru, căutând... ceva, deşi nici ea nu ştia prea bine ce anume. Niciuna dintre aceste camere nu-i oferea vreo soluţie, aşa că hoinărea mai departe. Încălzindu-şi mâinile pe o cană de cafea, stătea în picioare pe hol, încercând să se hotărască ce să facă. De obicei nu se mişca atât de încet, iar mintea ei nu mai fusese atât de înceţoşată, dar acum era în multe feluri, cum nu fusese altă dată.

Nu că nu avea ce face; urma curăţenia amănunţită a casei pe care o făcea la fiecare două săptămâni, apoi mai era problema camerei copiilor din hotel care trebuia terminată. Ce terminată, nici măcar nu o începuse. Vincent şi Benjamin stătuseră pe capul ei toată săptămâna, dormise şi mai puţin ca de obicei, pentru că nu avea habar ce să facă şi, fiind o perfecţionistă, nu putea începe dacă nu avea totul clar în minte. Să-i dea ştafeta lui Poppy ar fi fost un eşec pentru ea. Era o femeie talentată profesional, dar luna aceasta se simţise iar ca o şcolăriţă, ignorând creioanele şi stilourile şi evitând laptop-ul, ca să nu trebuiască să-şi facă temele. Căuta ceva să-i distragă atenţia, o cauză decentă care să o îndepărteze de blocajul mintal în care se găsea.

Nu-l mai văzuse pe Ivan de la petrecerea de

săptămâna trecută; nu primise niciun telefon, nicio scrisoare, nimic. Era ca şi cum ar fi dispărut de pe fața pământului şi, cu toate că era furioasă, se simțea singură, îi era dor de el.

Era şapte dimineața şi în camera de joacă deja răsuna zgomot de la desene animate. Elizabeth se îndreptă într-acolo şi vârî capul pe uşă.

„Pot să stau şi eu cu tine?” *Promit să nu spun nimic,* simțea ea nevoia să adauge.

Luke păru surprins, dar făcu semn din cap că da. Stătea pe jos, cu gâtul ridicat, ca să se uite la televizor. Nu avea o poziție potrivită, dar ea decise să tacă, în loc să-l critice. Se aşeză în fotoliul în formă de pară, de lângă el şi îşi strânse picioarele sub ea.

„La ce te uiți?”

„BureteleBob cu pantaloni pătrați”.

„Buretele cum?” râse ea.

„*BureteleBob cu pantaloni pătrați*”**,** repetă el, fără să-şi desprindă ochii de la televizor.

„Şi despre ce e vorba?”

„Despre un burete numit Bob, care poartă pantaloni pătrați”, chicoti el.

„E bun de ceva?”

„Mm-mm”, răspunse el aprobator. „Dar l-am mai văzut de două ori”. El luă o lingură de Rice Krispies la întâmplare, vărsând lapte pe bărbie.

„Şi atunci de ce te uiți? De ce nu ieşi afară, la aer, ca să te joci cu Sam? Ai stat în casă tot week-end-ul”.

În loc de răspuns, tăcere.

„De fapt, unde e Sam? E plecat?”

„Nu mai suntem prieteni”, spuse trist Luke.

„De ce nu?” întrebă ea surprinsă, punându-şi cana de cafea pe jos.

Luke strânse din umeri.

„V-ați certat?” întrebă blând Elizabeth.

Luke clătină din cap.

„Ți-a spus ceva care te-a întristat?”, sondă ea terenul.

El clătină iarăşi din cap.

„L-ai enervat tu?"

Alt clătinat din cap.

„Atunci, ce s-a întâmplat?"

„Nimic, explică Luke". „Într-o zi mi-a spus că nu mai vrea să fim prieteni".

„Asta nu e frumos", spuse Elizabeth blând. „Vrei să vorbesc cu el, să văd ce s-a întâmplat?"

Luke strânse din umeri. Se lăsă o tăcere, în timp ce el privea ecranul televizorului, căzut pe gânduri.

„Vezi tu, şi eu ştiu cum e să-ți lipsească un prieten, Luke. Îl ştii pe prietenul meu, Ivan?"

„Era şi prietenul meu".

„Da", zâmbi ea. „Ei bine, îmi lipseşte. Nu l-a mai văzut de o săptămână".

„Mda, a plecat. Mi-a spus asta; acum trebuie să ajute pe altcineva".

Elizabeth făcu ochii mari şi în ea începu să clocotească furia. Nici măcar n-a avut bunul simț să-şi ia la revedere de la ea. „Când şi-a luat rămas bun de la tine? Ce ți-a spus?" Din privirea speriată a lui Luke se opri imediat cu întrebările agresive. Trebuia să-şi amintească mereu că el avea doar şase ani.

„Şi-a luat rămas bun de la mine când şi-a luat rămas bun şi de la tine". Luke ridică un pic vocea, de parcă ea ar fi fost nebună.

El se încruntă şi o privi de parcă ar fi avut zece capete, şi dacă n-ar fi fost atât de nedumerită, ar fi râs, văzându-l astfel.

Dar în interior nu râdea. Făcu o pauză, se gândi o clipă, apoi explodă. „Ce? Despre ce vorbeşti?"

După petrecerea din grădină, a intrat în casă şi mi-a spus că misiunea lui cu noi se încheiase, că urma să fie din nou invizibil, dar că va sta în preajma noastră ca să se asigure că suntem bine". El turui pe nerăsuflate, apoi îşi îndreptă din nou atenția spre televizor.

„Invizibil", rosti Elizabeth cuvântul de parcă i-ar fi

lăsat un gust amar.

„Mda”, ciripi Luke. „Doar oamenii nu-l numesc degeaba prieten imaginar!” El se lovi cu palma peste cap şi se rostogoli la pământ.

„Ce ți-a băgat în cap?”, mormăi ea furioasă, întrebându-se dacă nu greşise prezentându-i-l pe Ivan lui Luke. „Când se întoarce?”

Luke dădu televizorul mai încet, privind-o din nou de parcă era nebună. „Nu se întoarce. Ți-a spus şi ție”.

„Nu mi-a spus...”, vocea ei se stinse.

„Ba da, în dormitorul tău. L-am văzut când a intrat; l-am auzit când îți spunea”.

Elizabeth se întoarse cu gândul în noaptea aceea, la visul pe care-l avusese, la care se gândise toată săptămâna, visul care *nu-i dădea pace* şi deodată realiză cu inima frântă că nu fusese deloc un vis.

ÎI pierduse. În vise şi în viața reală, îl pierduse pe Ivan.

PATRUZECI ŞI UNU

„Bună, Elizabeth”. Mama lui Sam deschise uşa de la intrare larg, întâmpinând-o.

„Bună, Fiona”, spuse Elizabeth, intrând. Fiona primise foarte bine relația lui Elizabeth cu Ivan în ultimele câteva săptămâni. Nu discutaseră direct, dar Fiona era la fel de politicoasă ca şi până atunci. Elizabeth era recunoscătoare că nu stricaseră relațiile. Din nefericire, era îngrijorată că pentru Sam lucrurile nu erau la fel. „Am venit să stau de vorbă cu Sam, dacă nu te deranjează. Luke e foarte deprimat fără el”.

Fiona o privi cu tristețe. „Ştiu, am încercat şi eu să stau de vorbă cu el despre asta toată săptămâna. Poate ai să ai succes mai mare decât mine”.

„Ți-a spus care e motivul supărării lor?”

Fiona încercă să-şi ascundă un zâmbet şi făcu semn din cap de sus în jos.

„Este vorba de Ivan?”, întrebă Elizabeth, îngrijorată. Fusese mereu preocupată că Sam va fi gelos din cauza timpului pe care îl petrecea Ivan cu ea şi cu Luke, aşa că-l invitase acasă şi îl indusese în activitățile lui Ivan, atât cât putuse.

„Da”, confirmă Fiona cu un zâmbet larg. „Copiii sunt amuzanți la vârsta asta, nu-i aşa?” Elizabeth se relaxă, aflând în sfârşit că Fiona nu-şi făcea probleme din cauza timpului pe care ea şi Luke îl petreceau cu Ivan, care se reflecta doar în comportamentul lui Sam.

„O să-l las să-ți spună cu cuvintele lui”, continuă ea, conducând-o pe Elizabeth.

Elizabeth trebui să se lupte cu nevoia de a se uita înjur şi a vedea dacă Ivan nu era aici. Oricât de mult ar fi încercat să-l ajute pe Luke, voia să încerce să se ajute şi pe ea însăşi. Să găsească şi să facă să revină doi prieteni foarte buni era mai bine decât unul singur, iar ea îşi dorea atât de mult să fie cu Ivan.

Fiona deschise uşa camerei de joacă iar Elizabeth intră. „Sam, scumpule, a venit mama lui Luke să vorbească cu tine”, spuse blând Fiona, iar Elizabeth simți pentru prima dată o căldură în inimă când auzi cuvintele acelea.

Sam opri Play Station şi privi spre ea cu ochi căprui, trişti. Elizabeth îşi muşcă buzele, forțându-se să nu zâmbească. Fiona îi lăsă singuri să vorbească.

„Bună, Sam”, spuse ea cu blândețe. „Pot să iau loc?”

El făcu semn cu capul iar ea se aşeză la celălalt capăt al canapelei.

„Luke mi-a spus că nu vrei să mai fii prieten cu el, e adevărat?”

Fără să se jeneze, el aprobă din cap.

„Vrei să-mi spui de ce?”

El reflectă o secundă apoi făcu semn din cap că da. „Nu-mi place să joc aceleaşi jocuri ca el”.

„I-ai spus asta şi lui?”

El dădu iarăşi din cap.

„Şi el ce-a spus?”

Sam păru nedumerit şi strânse din umeri. „E un ciudat”.

Elizabeth simți că i se pune un nod în gât şi deveni imediat defensivă. „Cum adică, ciudat?”

„La început avea haz, dar după aceea m-am plictisit şi nu mai voiam să mă joc, dar Luke nu se mai oprea”.

„Despre ce joc vorbeşti?”

„Jocul cu *prietenul lui invizibil.”* Se prefăcu plictisit, strâmbându-se.

Elizabeth simți palmele reci şi transpirate. „Dar prietenul lui invizibil a stat doar câteva zile, iar asta a fost acum câteva luni, Sam”.

Sam o privi încurcat. „Dar şi tu te jucai cu el”.

Elizabeth făcu ochii mari. „Poftim?”

„Ivan ăla”, mormăi el, „plictisitorul de Ivan căruia îi place să se învârtă în scaun toată ziua sau să se bată cu noroi şi să se joace de-a v-ați ascunselea. Toată ziua nu auzeam decât Ivan, Ivan, Ivan şi – vocea lui deja pițigăiată se mai ridică un pic – nici măcar nu-l puteam vedea!”

„Ce?” Elizabeth era nedumerită. „Cum adică nu-l puteai vedea? Ce vrei să spui?”

Sam rămase pe gânduri, încercând să găsească un mod de a explica. „Vreau să spun că nu puteam să-l văd”, spuse el simplu, strângând din umeri.

„Dar te jucai cu el tot timpul”. Ea îşi trecu degetele transpirate prin păr.

„Da, fiindcă se juca Luke, dar m-am săturat să mă prefac, iar Luke o ținea întruna. Spunea că e *adevărat”.*

El dădu ochii peste cap.

Elizabeth duse degetele la frunte. „Nu ştiu ce vrei să spui, Sam. Ivan e prietenul mamei tale, nu-i aşa?”

Sam făcu ochii mari. Era nițeluş speriat. „Aă, nu”.

„Nu?”

„Nu”, confirmă el.

„Dar Ivan avea grijă de tine şi de Luke. Vă aducea de la şcoală acasă”, bolborosi Elizabeth.

Sam o privi îngrijorat. „Am voie să vin singur acasă, domnişoară Egan”.

„Dar a, a...” Elizabeth pocni deodată din degete, amintindu-şi ceva. Pocnetul ei îl făcu pe Sam să sară de la locul lui. „Împroşcatul cu apă – mai ştii cum ne stropeam cu apă în grădina din spate? Erai tu, eu, Luke şi Ivan, ți-aminteşti?” îl chestionă ea. „Ți-aminteşti, Sam?” El păli. „Eram doar noi trei”.

„Ce?”, strigă ea, mai tare decât avusese intenția.

Fața lui Sam se încreți, iar el începu să plângă în tăcere. „A, nu”, se panică ea, „te rog să nu plângi, Sam, n-am vrut asta”. Întinse brațele spre el, dar el alergă spre uşă, strigându-şi mama. „A, nu, îmi pare rău, Sam. Te rog, taci. Şşş”, făcu ea încet. „Of, Doamne”, mormăi ea, auzind-o pe Fiona încercând să-l liniştească.

Fiona intră în cameră.

„Îmi pare rău, Fiona”, se scuză Elizabeth.

„Nu face nimic”. Fiona arăta un pic îngrijorată. „E un pic cam iritat din cauza asta”.

„Înțeleg”, spuse Elizabeth cu un nod în gât. „În legătură cu Ivan”, înghiți ea în sec din nou ridicându-se în picioare, „îl cunoşti, nu?”

Fiona se încruntă. „Ce vrei să spui cu „îl cunosc”?” Lui Elizabeth începu să-i bată inima cu putere. „Vreau să spun că a mai fost pe aici, nu?”

„A, da”, zâmbi Fiona, „a fost de multe ori aici cu Luke. Odată a stat cu noi la masă”, făcu ea cu ochiul.

Elizabeth se relaxă, dar nu era prea sigură cum să interpreteze clipitul din ochi. Îşi duse o mână la inimă, care începu să-şi mai domolească bătăile. „Uf, Fiona, mulțumesc lui Dumnezeu”, râse ea uşurată. „Pentru o clipă am crezut că o să-mi pierd mințile”.

„A, fii serioasă”. Fiona o luă de braț. „Toți facem asta, să ştii. Când Sam avea doi ani, am trecut şi eu prin asta. Rooster se numea micul lui prieten”, radia ea. „Aşa că, te rog să mă crezi, ştiu exact prin ce treci, uşi deschise la maşină, o porție în plus şi încă un tacâm la masă. Nu-ți face griji, înțeleg. Ai făcut bine că ai intrat în joc”.

Lui Elizabeth i se învârtea capul, dar Fiona continua să vorbească.

„Când te gândeşti, e *atâta* mâncare irosită, nu? Stă acolo, cât ține masa complet neatinsă şi, crede-mă, eu ştiu, trăgeam tot timpul cu ochiul. N-o să mai fie oameni invizibili fantomatici prin casa asta, mulțumesc foarte mult!”

Pe Elizabeth o treceau năduşelile. Se apucă de marginea scaunului ca să se sprijine.

„Dar aşa cum am mai spus, are şase ani. Sunt sigură că acest aşa-numit Ivan va dispărea în timp; se spune că nu durează mai mult de două luni. O să plece în curând, nu-ți face griji”. În sfârşit se opri din turuit, apoi o privi cercetător pe Elizabeth. „Te simți bine?”

„Aer”, suspină Elizabeth. „Am nevoie de aer”.

„Sigur”, spuse Fiona grăbită, conducând-o spre uşa de la ieşire.

Elizabeth dădu buzna afară, respirând adânc.

„Vrei un pahar cu apă?” o întrebă îngrijorată Fiona, frecând-o pe spate, în timp ce Elizabeth se apleca în față, cu mâinile pe genunchi.

„Nu, mulțumesc”, spuse ea încetişor, ridicându-se. „O să-mi revin”. Se deplasă clătinându-se pe alee, fără să-şi ia rămas bun, lăsând-o pe Fiona neliniştită, uitându-se după ea.

Odată întoarsă acasă, Elizabeth trânti uşa din față în urma ei şi se lăsă să alunece în jos, cu capul în plame.

„Elizabeth, ce s-a întâmplat?” o întrebă îngrijorat Luke, încă în pijama şi cu picioarele goale.

Ea nu-i putea răspunde. Nu putea să facă nimic, decât să treacă în revistă ultimele luni iar şi iar – toate amintirile speciale şi momentele cu Ivan, toate conversațiile purtate. Cine fusese cu ei, cine îi văzuse, cine vorbise cu el. Fuseseră în locuri aglomerate, oamenii îi văzuseră împreună, Benjamin îi văzuse, Joe de asemenea. Tot derula în minte, încercând să-şi amintească momentele în care Ivan discutase cu aceşti oameni. Nu era posibil să-şi imagineze toate astea. Era o femeie responsabilă, întreagă la minte.

Fața ei păli când ridică privirile spre Luke.

„Emul Aranigami”, îngăimă ea.

„Da”, chicoti Luke. „E spus de-a-ndoaselea. Haios, nu?”

Lui Elizabeth îi trebui doar o secundă ca să-şi dea

seama.

Lume Imaginară.

PATRUZECI ŞI DOI

„Mişcaţi-vă”, strigă Elizabeth, claxonând cele două autocare care treceau la câţiva milimetri unul de altul pe strada principală din Baile na gCroithe. Era septembrie şi ultimii turişti treceau prin oraş. După ei, oraşul aglomerat urma să se întoarcă la tăcerea lui obişnuită, ca o sală de bal a doua zi dimineaţă după petrecere, lăsându-i pe localnici să deretice şi să-şi amintească de oamenii care trecuseră pe acolo. Studenţii se îndreptau spre facultăţi din oraşele învecinate, iar localnicii rămâneau încă o dată singuri, luptându-se pentru supravieţuirea afacerii lor.

Elizabeth ţinea mâna apăsată pe claxon şi blestemă autocarul din faţa ei. O mare de chipuri străine se întoarseră spre spatele autobuzului, privind-o. Lângă ea localnicii ieşeau de la biserică, după ce luaseră parte la slujba de dimineaţă. Profitând de ziua frumoasă şi însorită se adunaseră în grupuri pe stradă, stând de vorbă şi punându-se la curent cu ultimele evenimente. Şi ei se întoarseră să vadă sursa claxonatului furios, dar lui Elizabeth nu-i păsa. Azi nu mai asculta de reguli; era disperată să ajungă la Joe, căci ştia că cel puţin Joe putea recunoaşte că a văzut-o împreună cu Ivan, punând capăt acestei glume crude şi absurde.

Prea nerăbdătoare pentru a mai aştepta ca autocarele să treacă unul pe lângă celălalt, lăsând maşina blocată în trafic, sări afară şi trecu strada spre cafenea.

„Joe!”, strigă ea din pragul uşii. Nu-şi putea stăpâni panica din voce.

„A, ia te uită cine-i aici, chiar femeia pe care o căutam”. Joe ieşi din bucătărie. „Vreau să-ți arăt ce maşină periculoasă mi-am luat. E... „

„Nu-mi pasă”, îl întrerupse ea, nerăbdătoare, „n-am timp. Te rog să-mi răspunzi la o întrebare. Ți-aminteşti că am fost aici cu un bărbat de câteva ori, nu?”

Joe ridică privirile în tavan, simțindu-se important.

„A, cum nu”.

Elizabeth răsuflă uşurată. „Slavă *Domnului*”, râse ea, un pic cam prea isteric.

„Acum, ia fii atentă la aparatul meu”, spuse el mândru. „E un aparat de făcut cafea, nou-nouț. Face espresso şi cap’cino, din ăla”. El luă o ceaşcă de espresso. „Sigur că e la filtru. Dă un nou înțeles expresiei „picătură fierbinte””.

Elizabeth râse, atât de încântată de noutățile legate de Ivan şi de cafea, încât îi venea să sară peste tejghea ca să-l sărute.

„Şi unde-i omu’ ăsta acu’?”, întrebă Joe, încercând să se dumirească din manualul de utilizare cum să-i facă lui Elizabeth un espresso.

Zâmbetul lui Elizabeth se stinse. „A, nu prea ştiu”.

„S-a întors în America, aşa-i? Sigur, doar stă la New York! The Big Apple, parcă-aşa-i spun. L-am văzut la televizor, da’ dacă mă întrebi pe mine n-arată deloc ca un măr”.

Lui Elizabeth îi bătea inima de să-i spargă pieptul. „Nu, Joe, *nu Benjamin.* Te gândeşti la Benjamin”.

„Tipu’ ăla cu care ai fost pe aici de câteva ori”, confirmă Joe.

„Nu”, în Elizabeth creştea furia. „Ba da, am fost. Dar vorbesc de celălalt care a fost cu mine. Îl cheamă *Ivan.* I-v-a-n”, repetă ea rar.

Joe făcu o figură contrariată şi clătină din cap. „Nu ştiu niciun Ivan”.

„Ba da, ştii”, se răsti ea.

„Uite ce e”, Joe îşi dădu jos ochelarii de citit şi lăsă manualul din mână. „Eu ştiu cam pe toată lumea din oraşul ăsta şi nu cunosc niciun Ivan, nici n-am auzit de vreunul”.

„Dar Joe”, îl imploră Elizabeth, „te rog încearcă să te gândeşti”. Apoi îşi aminti ea. „Ziua aceea când am dat cafea pe jos – eram cu Ivan”.

„A”, păru Joe că-şi dă seama. „Era în grupul german, nu?”

„Nu!”, strigă frustrată Elizabeth.

„Mă rog, de unde este?”, întrebă Joe, încercând să o liniştească.

„Nu ştiu”, răspunse ea furioasă.

„Atunci care e numele de familie?”

Elizabeth înghiți în sec. „Ăă, nici asta nu ştiu”.

„Păi, atunci cum po’ să te-ajut dacă nu-i ştiu numele de familie sau de unde este? Parcă nici nu l-ai cunoaşte. După câte mi-amintesc, dansai p-aci de una singură, ca nebuna. Nu ştiu ce te-apucase în ziua aia”.

Deodată lui Elizabeth îi veni o idee, apucă cheile maşinii de pe tejghea şi ieşi pe uşă afară.

„Şi cafeaua ta la filtru?” strigă el, în timp ce ea trântea uşa în urma ei.

„Benjamin”, strigă Elizabeth trântind portiera maşinii, mergând prin pietriş până la el. Stătea în mijlocul unui grup de muncitori, aplecat peste documentele risipite pe masă. Toți ridicară privirile spre ea. „Pot să-ți vorbesc o clipă?” Vorbea cu respirația întretăiată, iar părul îi venea în față, de la vântul puternic de pe colină.

„Sigur”, spuse el, ieşind din grupul amuțit şi conducând-o într-o zonă mai retrasă. „E totul bine?”

„Da”, răspunse ea nesigură, „voiam să te întreb ceva, bine?”

El încrucişă brațele la piept.

„Îl cunoşti pe prietenul meu Ivan, nu-i aşa?” îşi

pocnea degetele şi se legăna de pe un picior pe celălalt, în aşteptarea răspunsului lui.

El îşi potrivi casca, o studie atent şi o aşteptă să râdă, sau să-i spună că glumeşte, dar în spatele ochilor întunecați şi îngrijorați nu se ascundea niciun zâmbet. „E o glumă?”

Ea clătină din cap şi îşi supse nervoasă obrajii, încruntată.

El îşi drese vocea. „Elizabeth, nu prea ştiu ce vrei să-ți spun”.

„Adevărul”, spuse ea repede, „vreau să-mi spui adevărul. Adică vreau să-mi spui că l-ai văzut, dar acesta să fie adevărul, înțelegi?” I se puse un nod în gât.

Benjamin o privi atent şi, în cele din urmă, clătină încet din cap.

„Nu?”, întrebă ea încet.

El clătină iarăşi din cap.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi ea privi în altă parte.

„Eşti bine?” El întinse mâna spre ea, dar ea se feri. „Am presupus că glumeşti pe seama lui”, spuse Benjamin încet, uşor nedumerit.

„Nu l-ai văzut la întâlnirea cu Vincent?”

El clătină din cap.

„Nici la petrecerea de săptămâna trecută?”

Acelaşi gest.

„Prin oraş, cu mine? În camera copiilor de la hotel când… era scrisă chestia *aia* pe pereți?” întrebă ea plină de speranță, emoționată.

„Nu, îmi pare rău”, spuse cu bunătate Benjamin, încercând să-şi ascundă confuzia cât putea mai bine.

Ea întoarse din nou privirile, se întoarse cu fața la el, spre peisaj. Din acest punct se vedea marea, munții şi mica localitate ascunsă printre dealuri.

Într-un final rosti. „Părea atât de real, Benjamin”.

El nu ştia ce să-i spună, aşa că rămase tăcut.

„Ştii sentimentul pe care-l ai când eşti cu cineva? Şi chiar dacă nu toată lumea crede în persoana aceea, tu

ştii că e acolo?”

Benjamin reflectă un timp, apoi dădu înțelegător din cap, chiar dacă ea nu-l putea vedea. „Bunicul a murit şi eram foarte apropiați”. El dădu cu piciorul în pietriş, jenat. „Familia nu era de acord cu asta – nu prea credeau în nimic – dar eu ştiam că uneori era alături de mine. Îl cunoşteai bine pe Ivan?”

„El mă cunoştea mai bine”, zâmbi ea trist.

Benjamin o auzi smiorcăindu-se, dar ea îşi şterse ochii.

„Deci a existat cu adevărat? A murit?”, întrebă Benjamin nedumerit.

„Credeam atât de mult...” spuse ea ezitant. „M-a ajutat foarte mult în ultimele câteva luni”. Făcu privirea roată, în tăcere. „Uram oraşul ăsta, Benjamin”. O lacrimă i se rostogoli pe obraz. „Uram fiecare fir de iarbă, de pe fiecare deal, dar el m-a învățat atât de multe. M-a învățat că nu e de datoria oraşului să mă facă fericită. Nu e vina lui Baile na gCroithe că nu mă simt bine aici. Nu contează unde te afli în lume, contează unde eşti aici, la mansardă”, îşi atinse ea capul. „E vorba de cealaltă lume în care trăiesc. Lumea viselor, speranței, imaginației şi amintirilor. Aici, sus, sunt fericită”, îşi atinse ea din nou tâmpla şi zâmbi „şi atunci sunt fericită şi aici”. Întinse brațele, arătând peisajul din jur. Închise ochii, lăsând vântul să-i usuce lacrimile. Trăsăturile feței ei se îndulciseră când se întoarse spre Benjamin. „M-am gândit că e important ca dintre toți oamenii, tu să ştii lucrul ăsta”, încet, fără să spună o vorbă, se îndreptă spre maşina ei.

Sprijinindu-se de vechiul turn, Benjamin o privi îndepărtându-se. Nu o cunoscuse pe Elizabeth atât de bine cum şi-ar fi dorit, dar considera că l-a lăsat să intre în viața ei mai mult decât pe alții. De fapt şi el făcuse acelaşi lucru. Avuseseră suficiente conversații, încât el să-şi poată da seama cât se asemănau de mult. O văzuse evoluând şi schimbându-se, iar acum prietenul

ei nestatornic se liniştise. Se uită la peisajul la care Elizabeth se uitase îndelung şi, pentru prima dată de când era acolo deschise ochii şi îl văzu cu adevărat.

La primele ore ale dimineții, Elizabeth stătea în pat în capul oaselor, complet trează. Se uită de jur-împrejur în cameră – văzu ceasul 3.45 – iar când vorbi ca pentru sine vocea îi era fermă şi încrezătoare.

„Să vă ia naiba pe toți. Eu, una, *cred*”.

Dădu la o parte pătura şi sări din pat, imaginându-şi-l pe Ivan sărbătorind cu hohote de râs.

PATRUZECI ŞI TREI

„Unde e Elizabeth?” şuieră nervos Vincent Taylor lui Benjamin, departe de urechile mulţimii care se adunase pentru deschiderea noului său hotel.

„E încă în camera copiilor”, oftă Benjamin, simţind cimentul zidurilor de presiune din ultima săptămână uscat, atârnându-i greu pe umerii care-l dureau.

„*Încă*” ţipă Vincent, iar câteva persoane din jur, care urmăreau discursul ce se ţinea în faţă, se întoarseră. Politicianul din Baile na gCroithe venise să deschidă oficial hotelul, şi se ţineau câteva discursuri în faţa turnului de la parterul hotelului, care stătuse în vârf de munte, mii de ani. Curând mulţimea începu să hoinărească prin hotel, uitându-se în fiecare cameră şi admirând lucrarea, în timp ce cei doi bărbaţi nu ştiau ce face Elizabeth în camera de joacă. Ultima dată când o văzuseră era acum patru zile, când pereţii erau complet albi.

Elizabeth nu mai ieşise literalmente din camera aceea în ultimele zile. Benjamin îi adusese câte ceva de băut şi de mâncat de la un automat, pe care ea i le smulgea din mână, după care îi trântea uşa în nas. Habar n-avea ce era în interior, iar viaţa lui fusese un calvar toată săptămâna, încercând să-l liniştească pe Vincent care intrase în panică. Noutatea de a o vedea pe Elizabeth vorbind cu o persoană invizibilă se ştersese de mult din mintea lui. Nu mai avusese camere care să fie amenajate

până în chiar momentul inaugurării, era o situație ridicolă şi extrem de lipsită de profesionalism.

Discursurile se terminară în sfârşit, lumea aplaudă din politețe, apoi pătrunseră înăuntru, unde admirară mobilierul nou, inhalând mirosul de vopsea proaspătă, în timp ce erau plimbați înăuntru.

Vincent înjură cu voce tare, primind priviri dezaprobatoare de la părinți. Cameră cu cameră, se apropiau de camera de joacă. Benjamin de abia mai suporta suspansul şi păşea în urma mulțimii. ÎI recunoscu prin mulțime pe tatăl lui Elizabeth, cu privirea plictisită, sprijinindu-se de bastonul lui negru, apoi nepotul cu bona, şi se rugă la Dumnezeu ca ea să nu-i dezamăgească pe toți. Judecând după ultima lor conversație de pe deal, credea că ea va duce totul la bun sfârşit. Cel puțin aşa spera. Urma să se întoarcă acasă în Colorado săptămâna viitoare şi nu-şi permitea să aibă alte întârzieri în construcție. De data asta viața lui personală trecea înaintea celei profesionale.

„Aşa băieți şi fetițe”, vorbi ghidul, de parcă erau într-un episod din *Barney,* „următoarea cameră e special pentru *voi,* aşa că, mămicile şi tăticii vor trebui să se dea câțiva paşi înapoi, să va lase pe voi, căci e o cameră foarte, foarte *specială*”.

Urmară exclamații de uimire, chicoteli încântate şi şoapte, în timp ce copiii se desprindeau din mâna părinților, unii mai ruşinoşi, alții îndrăzneți alergând în față. Ghidul învârti butonul uşii. Nu se deschise.

„Doamne, Dumnezeule”, murmură Vincent, ducându-şi mâna la ochi, „suntem ruinați”.

„Ăă, stați aşa băieți şi fetițe”. Ghidul se uită întrebător la Benjamin.

Acesta strânse din umeri, clătinând din cap fără speranță.

Ghidul încercă din nou uşa, dar în zadar.

„Poate că ar trebui să bați”, strigă un copil, iar părinții izbucniră în râs.

„Ştii ce, asta-i o idee foarte bună”. Ghidul se lăsă antrenat în joc, neştiind ce altceva să facă.

Bătu la uşă iar aceasta se deschise din interior. Copiii înaintară încet.

Era o tăcere deplină, iar Benjamin îşi acoperi fața cu mâinile. Dăduseră de belea.

Deodată un copil făcu „Uau!” şi, unul câte unul, copiii uluiți şi tăcuți începură să se strige unul pe celălalt „Uită-te la asta!” „Ia uite acolo!”

Copiii păşeau prin cameră în extaz. Părinții îi urmară, iar Vincent şi Benjamin se priviră surprinşi, auzind şoaptele încântate. Poppy stătea în pragul uşii, ochii hoinărindu-i peste tot, cu gura deschisă de şoc.

„Lăsați-mă să văd”, spuse Vincent, împingându-i fără menajamente pe cei din fața lui. Benjamin îi urmă, iar ceea ce văzu, îi tăie respirația.

Pereții încăperii erau acoperiți cu picturi murale, adevărate jocuri de culoare, fiecare perete cu o altă scenă. Un perete îi atrase atenția: erau trei oameni, care săreau fericiți în câmpul cu iarba înaltă, cu brațele ridicate, zâmbete pe față, cu părul în vânt care se străduiau să prindă…

„Jinny Joes!” explodă Luke încântat, cu ochii sticlind, la fel ca ai celorlalți copii din cameră. Erau mai mult tăcuți, cum stăteau acolo singuri, privind detaliile de pe fiecare perete. „Uite-l pe Ivan pictat acolo!”, îi strigă el lui Elizabeth.

Uluit, Benjamin o privea pe Elizabeth care stătea într-un colț, cu salopeta murdară, toată numai vopsea, cu cearcăne în jurul ochilor. Dar în ciuda aparentei ei oboseli, strălucea, cu fața luminată de reacția vizitatorilor din încăpere. Mândria din ochii ei strălucitori fu evidentă când lumea arăta spre picturile ei.

„Elizabeth!”, şopti Edith, cu mâinile la gură, uluită. *„Tu* ai făcut toate astea?” Îşi privea stăpâna cu mândrie şi nedumerire laolaltă.

Într-o altă scenă, o fetiță stătea în câmp, urmărind un balon roz care se înălța spre cer; într-o alta un grup de copii se stropea cu apă, dansând pe nisipul plajei, o fetiță stătea pe câmpul verde, la picnic, alături de o vacă purtând o pălărie de paie, un grup de băieței şi fetițe se cocoțau în copaci şi se dădeau huța pe crengi, iar pe tavan Elizabeth pictase un cer albastru cu stele căzătoare, comete şi planete îndepărtate. Pe peretele din spate pictase un bărbat şi un băiat, fiecare cu o lupă la ochi şi mustăți mari, negre, aplecați în față, studiind un set de urme negre care porneau de la perete, pe jos, până la peretele din celălalt capăt. Crease o lume nouă, o țară a minunilor de poveste, haz şi aventură, dar detaliile, voioşia de pe chipurile personajelor, zâmbetele fericite de copii încântați, care îi atraseră atenția lui Benjamin. Asta văzuse el pe fața lui Elizabeth, când o zărise dansând pe câmp şi cutreierând oraşul cu alge de mare în păr. Era fața cuiva relaxat, cu adevărat fericit.

Elizabeth se uită în jos spre un copilaş care se juca cu una dintre jucăriile risipite prin cameră. Era gata să se aplece ca să vorbească cu fetița, când observă că vorbea singură. De fapt purta o conversație foarte serioasă, prezentându-se aerului.

Elizabeth privi jur-împrejur prin cameră, respiră adânc şi încercă să simtă mirosul familiar al lui Ivan. „Îți mulțumesc", şopti ea închizând ochii şi imaginându-se alături de el.

Fetița continua să bolborosească singură, privind în partea dreaptă în timp ce vorbea, ascultând, apoi vorbind din nou. Apoi începu să fredoneze cântecul acela familiar, pe care Elizabeth nu reuşise să şi-l scoată din cap.

Elizabeth lăsă capul pe spate, râzând.

Stăteam lipit de peretele din spate, aflat în camera de joacă a hotelului, cu lacrimi în ochi şi un nod uriaş în

gât, încât nu ştiam dacă voi mai fi în stare să vorbesc vreodată. Nu mă mai săturam să mă uit la pereţi, albumul cu poze a tot ceea ce făcusem cu Elizabeth şi Luke în cursul ultimelor luni. Era ca şi cum cineva stătuse la distanţă, pictând viziunea perfectă a noi trei.

Privind pereţii, culorile şi ochii personajelor ştiam că ea realizase asta şi mai ştiam că nu voi fi uitat. Alături de mine, înşiruiţi erau prietenii mei, veniţi să mă susţină moral în această zi deosebită.

Opal îmi puse o mână pe umăr, îmbrăţişându-mă încurajator.

„Sunt foarte mândră de tine, Ivan”, şopti ea, sărutându-mă pe obraz, fără îndoială lăsându-mi o pată roşie pe piele. „Suntem cu toţii aici pentru tine, să ştii. Ne vom avea mereu unul pe celălalt”.

„Îţi mulţumesc, Opal. Ştiu asta”, am spus, emoţionat şi uitându-mă la Calendula care era în dreapta mea, Olivia care era lângă ea, Tommy, care privea pereţii fascinat, Jamie-Lynn care se aplecase să se joace cu un ţânc pe jos şi Bobby, care arăta cu degetul şi chicotea la fiecare dintre imagini. Toţi îmi făcură un gest de încurajare, ţinând pumnul strâns şi ridicând degetul cel mare al mâinii şi atunci am ştiut că nu voi fi niciodată singur, căci eram în compania unor prieteni adevăraţi.

Prieteni imaginari, prieteni invizibili – numiţi-ne cum doriţi. Poate credeţi în noi, poate nu. De fapt, nici nu mai contează. La fel ca cei mai mulţi oameni care fac o treabă bună, nu existăm pentru ca să se vorbească despre noi şi să fim lăudaţi; existăm doar ca să servim interesele celor care au nevoie de noi. Poate că nici nu existăm; poate că suntem doar produsul imaginaţiei oamenilor; poate că e doar o coincidenţă că nişte copii de doi ani, care de abia vorbesc, aleg să fie prieteni cu oameni pe care numai adulţii nu-i văd. Poate că toţi acei doctori şi psihoterapeuţi au dreptate să sugereze că aceştia doar dezvoltă imaginaţia.

Sau uimiţi-mă pentru o secundă. Oare există o altă

explicaţie, la care nu v-aţi gândit pe parcursul poveştii mele?

Posibilitatea ca noi să existăm. Că suntem aici pentru a-i ajuta şi asista pe cei care au nevoie de noi, cred în a crede şi deci ne văd.

Întotdeauna caut partea pozitivă a lucrurilor. Mereu spun că dincolo de fiecare nor este o rază de lumină, dar adevărul trebuie spus – pentru că eu cred cu fermitate în adevăr – un timp m-am luptat cu experienţa mea cu Elizabeth. Nu puteam să-mi dau seama ce câştigasem, nu vedeam decât că, faptul de a o pierde pe Elizabeth era un nor mare. Apoi am realizat că, cu fiecare zi care trecea şi fiecare secundă, să o întâlnesc, să o cunosc şi, mai presus de toate să o iubesc a fost cea mai strălucitoare rază dintre toate.

A fost mai bună decât pizza, mai bună ca măslinele, mai bună decât zilele de vineri şi decât învârtitul în scaun şi chiar şi în aceste zile când ea nu mai e alături de noi – şi n-ar trebui să spun asta – dintre toţi prietenii mei, Elizabeth Egan a fost, *de departe,* preferata mea.

Sfârşit

{1} Lucky - norocos (n. trad.).

{2} Search - Caută (n.trad.).

{3} Donegal - localitate în nordul Irlandei, la Oceanul Atlantic (n.trad.).

{4} *Red sky at night, sheperd's delight* (proverb) – n.tr.